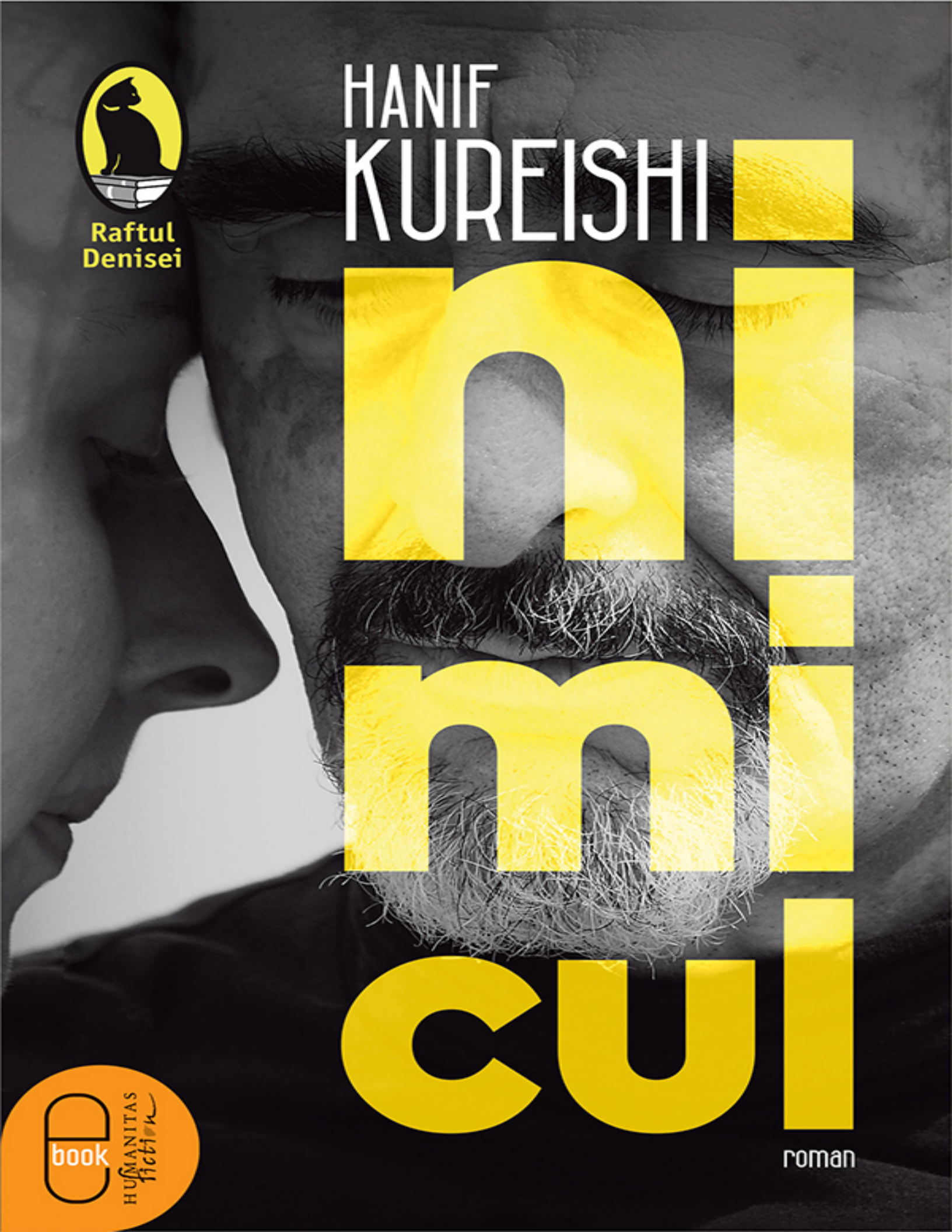
Raftul Denisei
HANIF
KUREISHI
mi
mi
cu
roman
book
HUMANITAS fiction

HANIF
KUREISHI

nimicul

Traducere din engleză de
CRISTIAN IONESCU

Colecţie coordonată de DENISA COMĂNESCU

HANIF KUREISHI
THE NOTHING
Copyright © 2017, Hanif Kureishi
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2019, pentru prezenta versiune românească (ediţia digitală)

ISBN: 978-606-779-521-9 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021.311.23.30

Pentru Kier Kureishi

UNU

Într-o noapte în care mă simt bătrân, bolnav, complet stors de sămânță și chiar n-am nevoie să meargă ceva mai rău de-atât, aud zgomotele iar.

Sunt sigur că fac amor în dormitorul lui Zenab, care e lipit de al meu.

Mă întreb dacă e doar imaginația mea înfierbântată, dar nu cred. Astea nu-s zgomote pe care le-am mai auzit în casa noastră. Locuim într-un apartament spațios, cu plan deschis, care se întinde pe un singur etaj. Ușa de la camera mea nu stă niciodată închisă, în caz că am nevoie s-o strig pe Zee în timpul nopții.

Rămân nemișcat și mă concentrez până mă conving că nu delirez sau am flashbackuri halucinatorii de la LSD-ul luat pe vremuri. Sunt șoapte, gemete și apoi țipete. Vocea e a ei.

Ar putea fi și el. Prietenul meu.

Mă aștept să mor oricând. Gândul morții mă ajută să trăiesc, dar mă face și curios. Ochii m-au lăsat și sunt cam fudul de-o ureche, mai ales când e multă lume în jur și când nu văd fețele oamenilor. Dar diminețile, când Zee se trezește mai târziu, stau întins și ascult. E o lume întreagă în blocul ăsta londonez, deși sunt doar câteva apartamente. Aud liftul din casa scării, zăngănitul ușilor de metal care se deschid și se închid, frânturi de conversații pe hol, televizoare, radiouri. Noaptea ascult vulpile, bețivii, sirenele de poliție, strigătele disperate de ajutor, viața secretă a zidurilor și bâzâitul vibratorului nevesti-mii, care sună ca un aparat de ras electric.

Dimineața ascult păsările. Într-un pom din fața clădirii noastre s-au aciuat zece peruși verzi, pe care Zee și cu mine îi urmărim cu mare interes. În apropiere e un șantier de construcții. Zona asta, Victoria, e permanent în renovare. N-o să apuc să-i văd noua înfățișare. Preferam Londra neagră de funingine, mai dărăpănată, care avea ceva sublim în deznădejdea ei postbelică. Nebunii erau internați în ospicii, însă acum

oamenii sănătoşi o duc mult mai rău în birouri. Lumea asta nouă pare banală şi obosită. Sunt prea mulţi bani la Londra. Generaţia mea a trăit prea mult.

Mă bucuram de amurgul vieţii şi mă stingeam încet şi fără griji. Şi-acum se-ntâmplă asta.

Adevărul e întotdeauna o surpriză – îmi zvâcnesc pleoapele, de la efortul de-a asculta. Gura mi-e uscată. Am şoldurile terminate şi picioarele nu-s bune de nimic. Mă chinui să mă întorc un pic mai înspre uşă, târându-mi corpul de-a lungul saltelei.

Mâna se întinde să aprindă lumina şi dărâm ceaşca de cafea pe podea. Face un zgomot colosal, de parcă am dat cu barosul într-o cratiţă.

Încremenesc.

Zee îmi spune că sunt un soţ suspicios, sceptic, neîncrezător şi mereu gata să vadă partea sordidă a lucrurilor; un amestec de dorinţă şi boală. E adevărat, îmi câştig existenţa imaginând lucruri – iar imaginaţia e cel mai periculos loc de pe Pământ.

Dar, dacă nu cumva vecinii mei tocmai au adoptat nişte porci – ceea ce e puţin probabil, dat fiind că sunt arabi –, sunetul ăsta nou e omenesc.

Îmi ţin respiraţia şi încerc să disting ceva în semiîntunericul de pe hol. Simt miros de fum de ţigară. Îmi spun în sinea mea că, nu mai târziu de săptămâna trecută, Zee mă pieptăna, îmi mângâia barba şi îmi făcea masaj cu ulei de nucă de cocos. Mă săruta pe piept şi îmi freca urechile. Îmi scotea UGG-urile călduroase ca să-mi dezmierde picioarele şi degetele, în timp ce stăteam ridicat pe perne, cu termometrul în plisc.

Nevăzute, dar nu şi neauzite, zgomotele nu scad în intensitate. Rămân cât pot de treaz, deşi mi-am luat pilula. Zee s-a asigurat că o înghit. A fost exagerat de drăguţă mai devreme, în mod cert un semn de nervozitate, ţinând cont că în ultima vreme s-a purtat cu oarecare răceală. Eddie mi-a adus apa şi a rămas în spatele ei, în cadrul uşii, zâmbind cu o complicitate mută.

— Noapte bună, Eddie! Cu ce te întorci în Soho? Nu e prea târziu? Dacă vrei să dormi pe canapea, eşti bine-venit, firește, i-am spus.

I-am scrutat din priviri. Au avut grijă să nu se uite unul la altul când am făcut acest gest de bunăvoinţă. Acum înţeleg de ce.

Eddie a acceptat oferta.

— Mulţam, Waldo! Foarte amabil din partea ta, ca de obicei! O să-mi fie numai bine pe canapea. Ne vedem dimineaţă! Somn uşor, amigo!

Mi-am băut încet espressoul dublu, ăsta fiind tabietul meu de dinainte de culcare. Îmi place să simt gustul amar al cafelei negre în cerul gurii.

A fost o seară ca oricare alta. Acum sunt convins că le aud vocile, îngemănate, relaxate şi vesele, cum stau ei întinşi unul lângă altul – goi, îmi închipui.

După douăzeci de ani de căsnicie – şi cu o diferenţă de vârstă de douăzeci şi doi de ani între noi –, cred că e prima oară când devotata mea Zenab mi-e necredincioasă. De fapt, sunt sigur. Ştiu că zic mereu să nu crezi ce-ţi spune oricine, dar Zee e o femeie sinceră. Ar oripila-o chiar şi simpla aluzie c-ar fi incorectă. Îndeobşte, e o formalistă. Cu excepţia unui incident petrecut în copilăria ei din India, ceva legat de o crimă, a fost crescută cât se poate de respectabil. Ai putea spune chiar că era prea onorabilă pentru binele ei, că se priva de prea multe plăceri.

Acum a descoperit câteva. Recuperează timpul pierdut. Nu-i niciodată prea târziu. Pe măsură ce vocile continuă, sunt cuprins de groază şi excitare. Poate că senzaţiile sexuale se atenuează, dar am aflat pe pielea mea că libidoul, ca şi Elvis sau gelozia, nu moare niciodată. Ştiu oameni activi sexual la optzeci şi cinci de ani. Cine a spus că ai nevoie de erecţie, de un corp sau de orgasm ca să faci sex?

Încep să-mi imaginez ce fac şi în ce poziţii. Oare ea s-a aşezat în genunchi? Oare se sărută când se cufundă din nou în pasiune? Un trup, un animal.

Îmi place să cred că văd. Am fost întotdeauna un aparat de filmat – am făcut peste douăzeci de filme şi documentare. Potrivit unor reviste de cinema, două dintre ele se regăsesc în topul celor mai bune o sută de filme făcute vreodată. Sau erau două sute? Ca realizator de film, am trăit ca să văd lucruri. Noi, regizorii, suntem nişte voyeuri care lucrează cu nişte exhibiţionişti. Acum, la final, continuu ca observator.

Privitul întreţine minunăţia lumii. Şi sexul, chiar dacă sunt imobil, aproape o legumă într-un scaun cu rotile, poate fi intens. Îmi amintesc de gustul şi mirosul ei, ultima şi singura mea dragoste, Zee, al cărei corp mi-

a adus cele mai mari bucurii. Rememorez cât de dezinhibată a devenit de dragul meu, și jocurile noastre.

Acum deschide gura pentru altul. Degetele îi apucă sula. Poate că el o trage de păr, așa cum îi place.

Lucrând cu sunet și cu imaginația mea, vizualizez unghiurile și tăieturile de montaj, făcând singurele filme adevărate de care sunt în stare zilele astea, filme derulate în minte. Mă gândesc, în mod constant și cu mânie, la meseria de artist. Am reușit să termin câteva filme de cinci minute în ultima vreme și nu sunt rele, ba chiar sunt mai libere decât multe dintre cele de dinainte, când mă agitam și erau atâția bani la mijloc. O să i le arăt bunei mele prietene Anita, când mai vine pe aici. Ea se pricepe să fie și încurajatoare, și extrem de critică.

Dragostea îi schimbă pe oameni, se spune. Sau oamenii se îndrăgostesc ca să se schimbe, după ce-au fost dezamăgiți. Sau când sunt sătui de ei înșiși. Aici, s-a schimbat ceva pentru totdeauna. Urmează o reașezare. Cine ar fi crezut? Ani întregi din viața mea au căpătat alt sens cât ai clipi.

O să am nevoie de timp ca să întorc situația pe toate părțile – și n-am prea mult la dispoziție. Dar, cel puțin, îmi rămâne restul nopții ca să reflectez. De dormit, pot să dorm mâine.

De dimineață, nici urmă de haină sau de pălărie pe hol. Și nici miasme de animal. Eddie și-a luat tălpășița.

După știința mea, a dormit la noi de cel puțin zece ori, chircit pe canapea. Adeseori, e în casă când mă trezesc. Îi face plăcere să rămână la micul dejun și să comentăm știrile în timp ce se îmbracă. Are un apetit nemăsurat și buze unsuroase. Îi place cum gătește Zee, mai ales omleta ei cu mix de condimente picante. Bagă în el de parcă n-a mâncat de-un secol și nu știe când o să mai dea norocul peste el.

Presupun că așa economisește banii pe care i-ar da pe masa de prânz, ca să-i ajungă pentru biletul de autobuz până în Soho. Uneori, se spală și se aranjează un pic înainte de plecare. În ultimele câteva luni, apartamentul nostru i-a devenit refugiu. Dă telefoane de la noi, se descalță de pantofi și-și cocoață picioarele pe canapea, ascultând non-stop jazzul enervant de zglobiu care-i place lui.

Acum, că lucrurile s-au schimbat între ei, și-a făcut ieșirea devreme.

Evită să mă vadă. Sau, mai curând, nu vrea să-l văd eu. Dar îl cunosc suficient de bine. Acum, că a prins gustul viitorului, se va întoarce pentru încă o îmbucătură. Sunt sigur că asta se va întâmpla curând.

Adică diseară.

Sunt nerăbdător să aflu cum va evolua această nouă fază de exaltare. Se joacă cu mine. Ce risc își asumă! Când îmi pierd cumpătul, pot fi brutal. S-a lăsat orbit de pasiune. Nu mai gândește. Dar eu gândesc și sunt deja cu câteva mutări în fața lui – pentru moment.

DOI

Faţa albă a zilei.

Zee intră, trage draperiile şi mă ajută să mă aşez în scaunul cu rotile. N-am mai mers de trei ani, dar încă mă aştept să fiu bărbatul care am fost odată. Oi avea eu un handicap, dar ce pot să vă spun sigur e că bătrânii o iau din ce în ce mai mult pe arătură cu trecerea anilor.

— Ai dormit bine?

Verifică dacă m-am pişat în pat.

— Nu ştiu sigur, iubito. Am fost inconştient. Mi s-a rupt filmul.

— Ce uşurare, Waldo! Îmi place când nu ştii de tine noaptea.

Simt că leşin de plăcere adulmecându-i părul şi trupul când se apleacă peste mine ca să-mi dea sărutul şi mângâierile de dimineaţă. Îmi place să-şi descheie bluza şi să-şi dezvelească sânii, să-şi ridice încet rochia sau să-mi arate picioarele, în timp ce scoate sunete femeieşti plăcute auzului. Cu priveliştea asta îmi încep fiecare zi. Prefer degetele ei de la picioare în locul oricărui răsărit. Zâmbesc chiar. Se bucură să-mi vadă ochii jucându-mi în cap – sunt singurele organe în care mi-a mai rămas o urmă de fervoare.

În dimineaţa asta, a făcut deja duş şi e îmbrăcată. E eficientă şi, în timp ce mă ajută să ajung la scaun, fredonează o melodie.

Îmi vine s-o întreb ce-i cu vrednicia asta.

— Iei nişte vitamine noi?

— Cum de ţi-ai dat seama?

Adunând ce a mai rămas din inflexiunile grave ale vocii mele, o complimentez, spunându-i cât de tânără şi plină de vitalitate arată şi ce atrăgătoare e. După 50 şi ceva de ani, asistând la declinul şi suferinţa mea, a început să meargă la piscină, să ridice greutăţi, să-şi cumpere mai multe haine decât de obicei.

E subțire ca o trestie. A instalat o bandă de alergare în biroul meu, pe care acum îl folosesc arareori, dar unde păstrez bunurile cele mai de preț: jurnalele, caietele de notițe, *storyboard*-urile din preproducție, clachetele, cărți pornografice rare și o fotografie a mamei lui Zee, în care poartă vălul islamic, semănând cu o stafie din Evul Mediu. Ea m-a făcut să-mi dau seama, tot discutând despre religie și compasiune, că sunt un liberal și un disident oriunde-aș fi, chiar și-n propria baie.

Sunt felicitări de la Bowie și Iman, o poză cu mine și Joe Strummer, alta cu Dennis Hopper, când am fost împreună în juriul de la Veneția; una cu mine îmbrăcat în rochie și fardat, alături de artiștii travestiți din Pakistan, făcută după ce am terminat *The Queens of Karachi*. Sunt scrisori de omagiu și de ocară de la colegi. Și măștile mele. Odată, am purtat-o pe cea galbenă la supermarket. Zee mă împingea în scaunul cu rotile, iar gura grotescă și zimțată, vopsită în mov, a stârnit consternare și oarece zarvă pe culoarele din Waitrose.

Îmi place să o aud pe Zee gâfâind lângă mine, pe banda de alergare, în timp ce pun la cale filme pe care n-o să le fac niciodată. Mi-aș dori, până și-n starea în care sunt, să am un proiect de încheiere, ceva care să mă umple de speranță creatoare. Cine a auzit ca un artist să se pensioneze și gata? Pe măsură ce înaintăm în vârstă, devenim și mai frenetici să ne împlinim.

În timp ce Zee își studiază horoscopul și se pregătește să plece la cumpărături, Maria, drăguța noastră menajeră din Brazilia, vine să mă îmbrace.

După ce am isprăvit cu micul dejun, mă așez să mă uit la fotografiile și materialele video pe care le-am tras în ultima vreme, întrebându-mă dacă pot scoate ceva din ele. Apoi, intenționez să înregistrez un jurnal audio. Îmi place să știe lumea ce fac. Mintea mea e o permanentă cursă de idei noi. Trebuie să găsesc o supapă pentru aburi, ca să nu dau în clocot. Noi, artiștii, suntem precum capitaliștii, ne însușim totul, furăm viețile altora.

Înainte să plece spre South Kensington, Zee îmi mulțumește pentru complimente.

— Iei prânzul în oraș? o întreb.

— Azi nu.

— Sper să treacă pe la noi Eddie diseară. Are nişte *gulab jamun*[1] şi nişte filme noi pentru mine. Ştie că-mi place să fiu surprins.

1. Desert asemănător unor mici gogoşi, originar din sudul Asiei şi extrem de popular în India, Sri Lanka, Nepal, Pakistan şi Bangladesh. (N. tr.)

— Sigur o să vină cu nişte titluri obscure.

— Trag nădejde să-mi aducă *Keyholes Are for Peeping*[2].

2. Film american care a avut premiera în 1972. Regizată de Doris Wishman, pelicula e o parodie a filmelor pentru adulţi. De altfel, titlul se traduce, aproximativ, prin *Gaura cheii te invită să tragi cu ochiul.* (N. tr.)

Mă întind să-i ating chipul. Aşteaptă ca mâna mea tremurândă să-i atingă uşor pielea. Oare se va trage înapoi? O face, însă nu abrupt.

— E plăcut să avem companie seara, Zee. Din fericire, peste câteva săptămâni o să vină Samreen şi copiii şi asta o să te mai deconecteze şi pe tine. Apropo, trebuie să le facem un program.

Zee pare că mă priveşte, dar mă întreb în sinea mea dacă nu cumva e absentă.

— Mi-e teamă că te plictiseşti, cu toate lamentările şi repetiţiile mele. Aşa e? Zee, te rog să-mi răspunzi!

— M-am ofilit de-acum câteva luni, când am leşinat de trei ori la rând. Mai ţii minte ce mi-ai zis? Că sunt trasă la faţă şi înăcrită?

— Iartă-mă, Zee!

— În mod ciudat, acum sunt mulţumită. Nu se vede?

— Numai pe tine te văd, Zeena mea. Vreau să fii fericită.

— Da? Mulţumesc, Waldo. O să încerc.

Îi cercetez cu atenţie chipul, dar nu trădează nimic. Dacă spiritul cel rău s-a întors, după mulţi ani, ca să-i insufle nemulţumire sau, poate, chiar euforie, atunci e bine camuflat.

Eddie mi-a fost ceva mai mult de-o cunoştinţă şi ceva mai puţin de-un prieten timp de peste treizeci de ani. Ieşeam la un pahar sau la o cină, singuri sau împreună cu alţi amici, de două-trei ori pe an. Bun tovarăş de potlogării, escroc, pişcotar pe la petreceri, parazit de profesie, gata oricând de noi aventuri. Sunt un vechi admirator al excentricităţii şi chiar al nebuniei – la alţii. Adoră să se învârtă printre celebrităţi, e un *raconteur* cu

minte perversă, şi eu mă dau în vânt după poveşti deşucheate cu sulă, pizdă şi buci. Cu orice implică secrete şi slăbiciuni. Totuşi, în ultimii cinci ani ne-am văzut doar intermitent. Sunt mulţi ca el în Londra, care trăiesc de pe o zi pe alta, gata să se ducă la fund în orice clipă.

Eddie a fost întotdeauna evaziv şi sumar, alunecos chiar, când vine vorba de treburile lui. Nu cred niciodată în întregime ce-mi spune. După câte ştiu, e în continuare jurnalist de film şi frecventează avanpremiere şi conferinţe de presă. Pot să aduc în discuţie orice film şi de obicei are ceva interesant de spus. Dacă vreau o comedie – şi am nevoie frecvent de aşa ceva –, vine întotdeauna cu o idee bună. Îmi place să văd un film pe zi, uneori, două.

Laudă pe cineva o dată şi e al tău pe vecie. Din păcate, cred că l-am flatat pe Eddie din greşeală. Probabil că treceam printr-o fază pozitivă. A început să ne viziteze cu regularitate acum şase luni. O fi el idiot, dar prost nu e. S-a autoproclamat expert în opera mea şi a venit pe la noi pentru că i s-a cerut să organizeze o prelegere şi o retrospectivă a filmelor mele la cinemateca Institutului Filmului Britanic. Momentul a fost benefic pentru amândoi. Mie mi-a surâs ideea să parcurgă drumul amintirilor în locul meu.

Până acum, n-am nici o dovadă concretă că retrospectiva va avea totuşi loc. Genial şi incompetent, Eddie a primit misiunea să dea de urma primelor mele filme de televiziune, pelicule care au fost difuzate o dată şi n-au mai fost văzute de atunci. Îl rugasem să găsească un film pe care l-am făcut în anii ’70, despre şcolile de artă şi cultura pop; un altul despre maratoanele de dans din nordul Angliei şi despre mişcarea *mod* din sudul Londrei; şi mai voiam să caute nişte videoclipuri de muzică pop, necizelate, dar pline de energie, de pe la începutul anilor ’80. M-aş bucura să le am la îndemână, dar nu pot spune că mă dau de ceasul morţii după ele. Am avut parte de multă admiraţie în viaţa mea şi e prea târziu ca stima mea de sine s-o cotească ireversibil în altă direcţie. E drept că mă apropii de moarte, dar până aseară am fost cât de cât binedispus şi abandonasem orice nevoie să mă văd prin ochii lumii. E o uşurare să renunţi.

Încerc să-mi urmez firul gândurilor, dar mintea îmi fuge în toate părţile.

Trădarea asta, hoția asta nocturnă, incidentul ăsta cu Eddie – dacă e real, și până acum nu sunt pe deplin convins; până la urmă, ce om vrea cu adevărat să afle ce știe deja? – m-au trezit și mi-au canalizat atenția.

Trebuie să-mi păstrez concentrarea.

Azi dorm cât pot de mult, ca să stau treaz mai târziu. Intenționez să-mi continuu investigațiile. Dacă le-a plăcut azi-noapte, sunt șanse ca data următoare plăcerea să se dubleze. Atracția sexuală e o poftă din ce în ce mai nestăvilită, care se excită hrănindu-se, nu? Pe măsură ce plăcerea crește prin înmulțire, discreția lor o să scadă. Nu asta așteptăm toți cu nerăbdare? Suferința își pierde grozăvia, dacă victima poate găsi o cale să o savureze.

Trăiesc într-o lume mică. Nu ies din apartament zile la rând. Avem o casă la țară, dar mergem rar pe acolo. Într-o seară, când încă mă foloseam de bastoane, m-am dus în grădină să meditez și am căzut pe alee. Sunt greu. Și, țintuit locului de un munte de stridii, plăcinte copioase, prăjituri cu fructe, brânză de capră și fistic, toate înecate într-un lac de Bloody Mary, vin, bere brună și coniac, Zee nu a putut să mă ridice. A trebuit să așteptăm patru ore ca să vină o ambulanță. Mă gândesc adeseori la propria-mi moarte și la cum o să se desfășoare. Nu-mi doresc să mor pe podea, unde e greu să vorbești. Mă aștept ca ultimele mele cuvinte să ajungă în antologii.

Se aude soneria. E ora 8.

În sfârșit, vine îngerul exterminator. Seara începe. Eddie intră în casă zâmbitor și încărcat cu pachete: filme, brânză, ciocolată. Și o orhidee pentru Zee.

— Scuză-mă puțin. Mă duc să mă schimb, zice Zee.

Eddie și cu mine ne uităm la un meci de fotbal. Îl suspectez că privește treaba asta cu superioritate, pentru că nu se omoară după sport. Zice că e pentru bătuți în cap. Dar cu el e greu să fii sigur de ceva. Vrea să mulțumească pe toată lumea.

Am ochii pe jumătate închiși, dar, după o oră, mă trezesc și o văd pe Zee venind agale din camera ei, îmbrăcată într-o *kurta* de mătase. În scurt timp, toată lumea bea voioasă, inclusiv eu. Se petrece ceva. El și Zee stau pe fotolii separate, față în față, dar butonează la telefoane ca doi

adolescenţi.

Îmi aranjez fesul şi iau o gură de vin. Pun paharul pe taburetul îmbrăcat cu blană de zebră, pe un suport. Îşi trimit SMS-uri. O văd zâmbind şi dând din cap, cu ochii în telefon. Se aşază picior peste picior de atâtea ori, încât, până la urmă, îi alunecă un papuc, iar piciorul îngheaţă ca un şarpe în pădure. Ne uităm amândoi la piciorul grăitor. Presimt că el vrea să-i recupereze papucul de pe jos.

Narcisismul e religia noastră. Băţul pentru selfie-uri ne e cruce şi trebuie să-l purtăm peste tot. Încet-încet, îl apuc pe al meu şi îl ridic.

Filmez piciorul şi alte cadre. Sunt nerăbdător, aproape îmbătat de această cufundare în masochism voluptuos. Durerea e aşa o plăcere, iar plăcerea, aşa o durere. Am grijă să fiu foarte discret şi delicat. Nu că ei ar băga de seamă.

Îi rog să mă ducă în pat. Iau o pilulă, pe care o scuip clandestin. Oricum e ineficientă – poţi la fel de bine să-i dai o aspirină unui elefant.

Eddie mă duce în dormitor şi mă ajută să mă aşez pe saltea.

Mă incomodează pernele. Le aranjează cum îmi place mie, cu mişcări rapide, dar delicate.

— De ce, când vezi un olog într-un film, îţi dai seama că urmează să fie omorât? Oare pentru că e deja un deşeu? bâigui eu.

— O să mă gândesc la asta, îmi răspunde, stingând lumina. Ca să nu mă plictisesc mai târziu.

În mod neobişnuit, ea nu vine să mă sărute.

Stau întins şi sunt pregătit să ascult. În seara asta ar trebui să fie mortal de distractiv. O fi creierul meu mistuit de flăcări, dar presupun că perechea amorezată a uitat de mine. Devin mai puţin interesant. Ei sunt sub lumina reflectoarelor, în timp ce eu mă estompez. Sunt doar un figurant în propriul meu film.

Zee mi-a fost întotdeauna devotată. E femeia pe care mi-am dorit-o mereu. A renunţat la ţara ei, la rudele ei, la soţul ei pentru mine. Odată, mi-a spus că m-ar iubi chiar dacă n-aş avea penis. Am crezut-o vreo clipă? Cui nu-i place sula?

Viaţa ei e lipsită de viaţă şi nu a mai făcut sex de cel puţin şapte ani. Nu pot să o satisfac în nici un fel. S-a masturbat, bănuiesc, la scenele

romantice de la televizor. Sper că din Jane Austen. Poate că lui Zee i-ar plăcea să-mi simtă limba în ea. Încă pot s-o bâțâi un pic. În zilele proaste, simpla ridicare a unei mâini seamănă cu paradoxul lui Zenon. Mișcare imposibilă: număr infinit de mișcări ce nu pot fi finalizate. Pot să țin un pahar, să folosesc telefonul și să învârt roțile de la cărucior, dar abia reușesc să-mi închei nasturii la pijama. Atunci, ce drept am să fiu lacom sau prohibitiv?

Hai să nu fiu mojic; mi-am trăit tinerețea în anii ’60. Anii ’70 au fost și mai sălbatici și, poate, mai depravați. În vremurile alea zăpăcite, când ne era interzis să interzicem, când orice era permis și credeam că orgasmele sunt leacul pentru orice, m-am distrat mai mult decât bine, locuind într-o așezare comunală în California, cu motocicleta mea și colocatarele lesbiene, împărțind iubirea. Futaiurile alea magice, când nimic altceva nu mai conta!

Nu mi-a lipsit futabilitatea: eram un bărbat bine, care purta evazați și șiraguri de mărgele, lat în spate, cu plete negre, lungi până la umeri, și un cur pe care ai fi plătit să-l muști. Dacă ai fost odată atrăgător, dezirabil, charismatic și bine făcut, nu ai cum să uiți niciodată. Inteligența și eforturile nu pot compensa urâțenia. Frumusețea e singurul lucru important, nu poate fi cumpărată, și cei frumoși au cu adevărat toate privilegiile. Indiferent cum sfârșești, îți trăiești viața ca membru al unui club exclusivist și nu încetezi nicicând să-i compătimești pe cei mai puțin binecuvântați de soartă. Pe jegurile ca Eddie.

Am aflat pe parcurs că-i înțelept să fii în gardă în fața normalității și că virtutea e o himeră. M-am străduit să nu recunosc niciodată tradițiile banale ale fidelității sau temnițele convenționalului. Etica e o formă de violență patologică, și binele, un obstacol. Am fost, și sper să rămân, un senzualist cu afinitate pentru marchizul de Sade ca ghid moral. Intenționez să rămân fidel acestui crez, în ciuda tentațiilor prohibiției.

Dar am înțeles în același timp că abaterea nu face decât să confirme regulile pe care vrea să le respingă. Nimic nu sprijină norma mai bine decât devierea de la normă.

Aș vrea să pot spune: e sex și-atât. Plus: n-o lua niciodată personal. Fii tolerant; lasă-i pe alții să se simtă bine. Progresul înseamnă depășirea

tabuurilor. Totuşi, oricum ai privi lucrurile, nu poţi să scoţi semnificaţia din sex. Femeile tot iubesc mai mult decât bărbaţii. Şi nu sexul, ci iubirea mă frământă pe mine. Sunt, abia acum îmi dau seama, genul de prost care vrea să fie iubit în exclusivitate.

N-a fost întotdeauna aşa. M-am păcălit cu false idealuri despre masculinitate – oare de unde m-am molipsit? m-am uitat la prea multe westernuri? –, care m-au făcut să cred că am datoria să le-o trag tuturor femeilor, chiar şi celor pe care nu le doresc, şi să-mi reproşez când nu reuşesc. Dispreţul pe care-l aveam pentru femeile care nu mă doreau… Şi ideea că toate femeile pot fi înlocuite, că poţi oricând să alegi alta şi că, atunci când te simţi nefericit, sexul te salvează.

Încă am o sensibilitate tipică anilor ’60. Generaţia noastră a presupus, cu de la sine putere, că lucrurile bune – egalitatea, feminismul, antirasismul, libertatea pentru minorităţile sexuale – se vor răspândi. Credeam că suntem nişte iluminaţi. Că lucrurile bune vor fi bune pentru toată lumea. Dar oamenii nu le-au vrut. Eram nişte elitişti, atâta tot.

Acum, gata să sar în inacţiune, cu o picătură de salivă suspendată de barbă, stau întins şi mă prefac obosit. Chiar sforăi, ca să dea bine. E un spectacol pe cinste. La începutul „carierei“ mele, am fost actor în nişte trupe olandeze şi germane de teatru alternativ, absolut demente. Am jucat adeseori gol, uneori sub influenţa LSD-ului, privind lumea prin cortine pline de stele.

Aud ceva. Oare au început? Mă aşez cât mai comod. Sunt pe recepţie. Cu urechile pâlnie, cum se spune.

Îmi vin în minte călătoriile pe care le-am făcut cu ea, fiinţa pe care am iubit-o cel mai mult de pe faţa pământului. Mâncarea, vinul, plimbările din Capri, din Paris şi Villa Borghese, din orăşelul Murree din Pakistan, somnul de după-amiază, cu ea citind lângă mine. Mă gândesc îndelung la bunătatea, la mângâierile ei. Mă gândesc la cum îmi aduce un pulover când mi-e frig şi la cum mă şterge la fund.

Nu peste mult timp, adorm.

Sunt mort? Nu, mai rău: viu.

Când o să mă trezesc, o să mă trezesc în beznă şi în cântec de păsări.

Privesc în gol, pe întuneric. E linişte, şi liniştea e-un zgomot asurzitor.

Gem și oftez. Până și amanții au renunțat. O noapte de neștiință și de somn noduros. Oftez și mă chinui să mă întorc pe o parte.

De dimineață, păsările ciripesc, liftul zăngăne și Eddie a zbughit-o cu sandviciul meu cu pește afumat, încălzindu-se cu ceașca mea de cafea. Lumea a revenit la normal. Am închis ochii și am ratat continuarea. S-a dus. Noaptea asta n-o să se mai repete niciodată.

— Pari nervos și prost dispus, Waldo. Te simți bine?

— Am avut o noapte proastă.

— Să sperăm că la noapte o să dormi mai bine.

Asta o să fac.

TREI

Îmi conectez aparatul auditiv. Atât de în serios iau lucrurile. Arunc în luptă toate resursele.

O informez pe Zee că vreau să ascult radioul în pat. Adeseori, îl las să meargă toată noaptea și vocile mă liniștesc, asigurându-mă că nu sunt singurul om de pe fața pământului.

Eddie ajunge după-amiază târziu, ca un soț care vine de la muncă. La sosire, are grijă să-mi ofere un mic cadou și să-mi arate respectul cuvenit. Ne uităm împreună la știri și îmi ascultă părerile, ba chiar are tupeul să le îngâne ca un papagal, mai ales când sunt mai neobișnuite. Mă întreb dacă îmi simte iritarea și suspiciunea. Dacă da, atunci le ignoră. Raportul de forțe se schimbă sub ochii mei.

Vânzoleală mare în casă: Zee se schimbă de haine. După ce își usucă părul, o procedură de mare anvergură și zgomotoasă de parcă ne-a aterizat un elicopter în grădină, apare din dormitor îmbrăcată în rochia roz – aproape electric – , cu dresuri de culoarea piciorului și pantofi cu toc. Are un prieten gay care ține un magazin de unde își cumpără majoritatea hainelor. Întotdeauna s-a îmbrăcat bine și îi place să fie admirată – asta e satisfacția unei femei care știe că atrage privirile.

Mă pregătesc să pun filmul despre care am discutat, dar ea îmi spune:

— Pe mai târziu, Waldo!

— Da, ne vedem mai încolo, o îngână Eddie.

El își ia haina din cui și își înnoadă fularul.

— Ieșim să mâncăm ceva. Nu durează mult.

Și asta e. Au plecat.

Dau bătaie să ajung la fereastră, ca să-i urmăresc cu binoclul cum merg pe stradă. Oare îl ia de braț după ce dau colțul?

Dac-aș fi câine, aș lătra fără încetare. M-au lăsat singur, cu figura

psihotică din televizor.

E iluzoriu să încerci să înțelegi, așa că mă bucur de imaginația mea de magician ca să gândesc în detaliu scenariul, în timp ce bag în mine cantități industriale de *kulfi*[3] de mango. Joc toate rolurile și imit accentele. Știu la ce restaurant din zonă s-au dus să mănânce. Carlo, proprietarul originar din Roma, mi-e prieten. Are o fotografie cu noi doi pe holul de la intrare, printre alte poze, în care apare alături de Michael Winner și Sean Connery.

3. Desert indian, foarte asemănător înghețatei. (N. tr.)

— Unde e maestrul în seara asta, doamnă?

— Mă tem că Waldo nu se simte prea bine, Carlo. E pe ducă. Are idei din ce în ce mai fantasmagorice. Acum se crede în Veneția.

— La hotelul Danieli?

Aud cum îi zăngăne brățările în timp ce-și aranjează părul.

— Unde altundeva? Ia micul dejun pe terasă. Din toată lumea, e locul lui preferat. Nu suport gândul c-aș putea să-l pierd. Te rog, nu mă porni să vorbesc despre asta, că izbucnesc în plâns. Ți-l prezint pe Eddie, prietenul nostru drag. E foarte apropiat de Waldo.

— Sunt realizator de documentare, custode, jurnalist și colecționar, zice Eddie.

— Și lector, adaugă Zee.

— Bună seara, domnule! Bine ați venit! Un pahar de prosecco? Șampanie? Îl trimit pe Pietro să vă prezinte meniul zilei. Cred c-o să fiți plăcut surprinsă de lasagna, doamnă. Știu că vă plac migdalele.

— Tu întotdeauna mă surprinzi, Carlo.

Iată, viața e la o masă cu o femeie pe care tu o dorești: șervete orbitoare, unt răcit cu gheață, tacâmuri, pepene, biban de mare și piure de cartofi, sorbet de căpșune sau prăjitură cu fructe, espresso dublu – iubire.

Dacă îi văd Pietro sau Carlo atingându-și degetele peste masă, m-ar copleși rușinea și intențiile criminale.

Prea agitat ca să mă pot uita la un film sau un meci, mă îndrept cu căruciorul spre celălalt colț al camerei de zi. Ajuns la geam, trag draperia într-o parte și mă așez pe poziții în cuibul inaccesibil al califatului meu.

Apăsându-mi ochii împăienjeniți în binoclu, reușesc să văd peste drum. Stau ca o muscă grasă pe geam, cercetând tărâmurile fantastice de vizavi. În ciuda întinderii solitudinii mele, îmi alung gândurile uitându-mă la oameni care se uită la televizor și la copii cu ochii în ecranele computerelor. Ca de fiecare dată, beau un *lassi*[4], lângă care am și un pahar de votcă, și-mi înregistrez pe telefon gândurile bolborosite, așa cum îmi vin. Îmi lărgesc realitatea punând-o în vorbe.

4. Băutură răcoritoare specific indiană, pe bază de iaurt. (N. tr.)

Din acest palat al înțelepciunii, fac fotografii și înregistrări video cu străini. Imortalizez suspine de extaz și nori de puf. Orice arată lipsit de viitor.

Nu pot spune că viața e mai puțin interesantă acum, că sunt aproape paralizat și mort. Vecinii, în cuștile iluminate ale apartamentelor lor, mă captivează. Cinele lor cu musafiri sunt mai fascinante decât războaiele și creează ocazii perfecte pentru un prim-plan. Dar sex nu e. Sexul e aici, în spatele meu, din toate punctele de vedere.

E uimitor câte te lasă oamenii să vezi și cât de puțin recunoscători sunt pentru faptul că pot să se miște după pofta inimii.

Cuplul care cinează în apartamentul din față pare nemișcat, cu furculițele suspendate în aer. Bat cu degetul în ecranul ceasului; poate, pe măsură ce mi-a crescut tensiunea, o fi explodat. Cât pot să mănânce Eddie și Zee? Soția mea și prietenul meu sunt plecați de multă vreme. Fac preludiu oral. Ca s-ajungă să se cunoască mai bine. Peste puțin timp vine și distracția. Pregătindu-se de o noapte de amor, cu infinitatea dorinței în față, penisul lui Eddie sigur tresaltă de nerăbdare.

Sper ca mâncarea și vinul să fie scumpe. La ce să mai am nevoie de bani acum? Mi se par irelevanți și vreau să-i cheltuie și să se bucure de ei fără opreliști. Când te prăbușești, trebuie să dai drumul la tot.

Câteva ore mai târziu, cheia în ușă. S-au întors.

Eddie se uită la știri. Ea e în dormitor. Mereu mi-a plăcut ca femeia să se răsfețe. Zee e în zodia taurului, și am impresia că, pentru femeile taur, corpul e un templu. Își venerează și, în aceeași măsură, își urăște corpul – cum tind să facă toate femeile. Odată, era îndrăgostită și de al meu.

Când vine să mă vadă, mă prefac pe jumate adormit. E îmbrăcată în cămașa de noapte. Trag aer în piept: parfum proaspăt la încheieturile mâinilor și pe gât. Nu pot să rezist: când trece pe lângă mine, ridic capul și prind un foșnet de lenjerie. Extaz: e cu bretele și copci.

Întotdeauna i-am admirat nespus papucii cu toc și pene roșii. Îmi place ca femeia să arate de parcă tocmai a călcat pe un canar. Da, sunt genul ăla de bărbat. Dar acum papucii nu sunt pentru mine.

— Nu stau mult, strigă către Eddie.

Nu stă mult…

Oamenii sunt niște enigme. Trebuie să mă întreb dacă o mai iubesc. Sigur că da! Iubirea nu se oprește ca la robinet, când vrei tu. Cu cât e mai dificilă, cu atât mai mult este iubire. Nu așa-i drept? E greu să recunoști cât de mult ai nevoie de cineva. Din clipa în care o faci, ai dat de necaz. Suspiciunea care mă macină mă face să mă simt ca un prost. Or lupta oricărui bărbat e să nu pară idiot.

În cazul ei, a fost prima dată când mi-am dorit să fiu însurat cu femeia cu care chiar eram însurat. Am învățat să ne descoperim unul pe altul. Îi plăcea să stau pe fața ei, până nu mai putea să respire; îi plăcea să-mi sugă pula îndelung. Adora, cu sfiala unei novice, să îi dau limbi și să-i bag degetul în cur, în timp ce îi descriam frumusețea în șoaptă. Ca să-ți placă sexul, trebuie să îmbrățișezi repulsia.

Ce banal, șocant și liniștitor este atunci – în ce privește ironia ciudată a sorții – să te trezești și să descoperi că iubita ta a devenit o străină care iubește un străin.

Trebuie să o recuceresc. Mi-e dragă și am nevoie de o femeie pentru care ceilalți bărbați să mă invidieze. Chiar și în zilele noastre, femeia este luxul suprem – un diamant, un Rolls-Royce, un Leonardo expus în camera de zi.

Dacă bănuielile mele sunt corecte, o să mă strecor ca un șarpe printre pietre. Stați să vedeți cum îl dobor pe tâlhar! Pentru început, o să-l lovească nebunia, orbirea și impotența, printre altele.

Apoi, o să mă piș în gura lui și o să mă șterg la cur cu mutra lui.

PATRU

Eddie e unul dintre personajele alea tipice pentru Soho pe care le vezi tot timpul la proiecții de film, deschideri de festivaluri, petreceri și cine festive. Îl flatează să participe la agitația din lumea bună și e primul la barul de băuturi și gustările. Mereu la modă, manierat și curtenitor, încearcă să te farmece într-un mod aproape instinctiv și flirtează cu ochii închiși. Nu arăta rău în adolescență, mi-a spus cineva. Un băiat vulnerabil, cu ochelari groși, cu o gură rozalie și fund de heruvim, dornic să mulțumească. Potrivit zvonisticii, un veritabil magnet pentru pedofili.

De obicei, e transpirat din cauza anxietății și miroase a băutură, dacă nu chiar a cârciumă. Are un aer de licean întârziat, cu părul lui rărit, cu scalpul lucios ca un bec și ceasul lui ieftin. Nu există ca, în drum spre tine, să nu se fi abătut asupra lui vreun dezastru – ceva legat de-un portofel, un tren, o schimbare a pantalonilor sau, poate, o femeie ori două. Îmi displac oamenii dizgrațioși, atunci când nu e cazul să-i compătimesc. Ei nu au dreptul să pretindă nimic. Dacă Eddie ar fi arătos, n-am mai trece prin necazul ăsta.

Totuși, a realizat trei documentare, a editat vreo două cărți, a scris pentru reviste de film, a luat parte la conferințe și a ținut cursuri prin diverse locuri. Astea mi se par delicte mai grave. Cred că a cântat și în baruri, îmbrăcat în jachetă albă, ceea ce e iarăși de neiertat. Vorbește impecabil franceză, zice lumea, și are o voce ușor răgușită, care sună a depravare de școală privată și decadență artistică.

Zee e, bine mersi, beată și are privirea tulbure, dar îmi aduce cafeaua, mă spală și mă schimbă și-mi povestește despre Carlo, ce aveau în meniu, cine mai era pe acolo și cât de inutil de împopoțonată era lumea.

E în altă parte, se vede. Tati, cum îmi spune ea, nu se supără, mi-o imaginez spunându-și. E absorbită de gânduri. Începe să se îndrăgostească.

Totul i se pare nou şi lumea e încărcată de sensuri.

Mă întind. Stau nemişcat: pe moarte, dar nu mort, încă. Ascult. Opresc radioul şi intru pe frecvenţa altui spectacol. Aparatul meu auditiv e ca o revelaţie. Lumea sună neobişnuit de tare. Aud oameni care iau cina la Paris, dau pagina în Stockholm, fac dragoste la Roma şi cântă în Madrid.

În seara asta, aşteptând, sunt un radio, cu receptorul pornit.

Îmi amintesc ce plăcere îi făcea lui Zee să comenteze poveştile din ziare despre femei mai în vârstă care îşi iau iubiţi mai tineri, zişi şi „ponei“, din ţările Lumii a Treia; nişte bieţi bărbaţi disperaţi, care o să le înşele imediat după ce se însoară cu ele. „Cum pot să-i primească în casă?“ se întreba. O să aduc vorba despre asta la momentul potrivit.

În casă e semiobscuritate. Pun muzică suavă; dansează, bănuiesc. Oare sunt lipiţi unul de altul, cu degetele cotrobăind pe sub haine? Nu mai au răbdare. Numai ispita e divină.

A început. Da, cred că aud tot. Parcă văd forma, culoarea şi consistenţa trupului ei. Îmi imaginez că gura lui e gura mea.

Se mută în dormitor. Ciulesc urechile, dar aud mai puţin. Scena continuă vreme îndelungată, cu volumul în crescendo. Aflu că e o mică bestie în călduri, care i-o trage nevesti-mii. O fi având el buzunarele goale, dar orgasme are berechet, lucru de invidiat la vârsta lui. Înseamnă că de-asta are succes la femei, în ciuda felului în care arată şi a caracterului. E perfect: orice femeie vrea un bărbat pe care să-l salveze.

Vedeţi prea bine, sunt un bărbat care încearcă din răsputeri să fie generos şi înţelegător. Ştiu că dragostea face bine oricui. Motorul erosului leagă şi dezleagă, reînviindu-le oamenilor pasiunea pentru viaţă. Eu am transformat-o în văduvă din clipa în care ne-am căsătorit.

E adevărat, i-am spus că: „După ce mor, sper să-ţi găseşti un bărbat bogat, cu un penis arătos, care să aibă grijă de tine“, dar credeam că e de la sine înţeles că, atunci când o să mor, o să-şi taie venele cu o sticlă spartă, după ce mai întâi îşi va fi pierdut minţile şi smuls tot părul din cap.

Ştiu că o să aibă o viaţă după mine. Atunci cum pot fi atât de crud încât să-i doresc să mă jelească mai mult decât e necesar? Nu că n-ar fi suspinat odată, în chinurile dragostei, că sunt singurul bărbat pe care l-a dorit vreodată, bărbatul care o face să se simtă întreagă…

Plus că am ştiut imediat, când i-am cunoscut pe Zee şi pe soţul ei, în timpul unei filmări în Mumbai, că, după nenumărate neveste, iubite, potriviri şi nepotriviri, ea era sfârşitul tuturor căutărilor mele. Ea era destinaţia mea, spre care călătorisem mereu. Până s-o cunosc, nu fusesem fericit cu nici o femeie. Ea m-a împlinit, devenindu-mi mamă, iubită, soră şi prietenă.

Lucra la film. Croia şi broda costume. Toţi din jur credeau că nu-i deloc o idee bună să-şi părăsească soţul de treabă pentru un nebun care începea să semene, din păcate, cu Elvis în ultimii lui ani.

După prima lună, mi-a tuns cu mâna ei părul lung şi sârmos şi m-a pus să mă spăl zilnic. Noaptea, îmi monitoriza finanţele şi îmi întorcea pe dos buzunarele, aruncându-mi cocaina – ceva ce nu văzuse în viaţa ei – chiar şi când juram că mă lăsasem. Oare cine o fi spus că plăcerea te face fericit? Drogurile îmi dăduseră un fals curaj, dar m-au împiedicat să-mi asum riscuri. Orice răzvrătire trebuie câştigată; nu poţi să păcăleşti realitatea.

Eram când Stahanov, când Oblomov. Devenisem retras şi ruşinat, convins fiind că oamenii din jur vedeau că am eşuat în căutarea fericirii, în ciuda a tot ce am realizat. Extrem de muncitor şi decadent, fusesem lovit, insultat, ciopârţit, pus în coş şi aruncat la groapa de gunoi. Asemenea multora, simţeam nevoia să fac sex în fiecare zi – cu cine se nimerea. Aveam prea multă vitalitate şi nu puteam să fac faţă propriei mele energii.

Zee a intuit acest adevăr. Îi plăceau mirosul şi gustul meu, forma şi liniile corpului meu, masculinitatea mea. A alungat traficanţii de droguri, femeile, paraşutele, paraziţii şi cărăuşii de umbrelă, vagabonzii şi necunoscuţii care-şi făceau veacul la mine cu săptămânile. A îndurat cu stoicism începuturile perioadei mele de abstinenţă şi m-a ţinut de mână. Mi-a interzis îngheţata; am renunţat la Guinness pentru vin. Delectarea e un proces anevoios. M-a transformat într-un om mai puţin prost, şi aşa am învăţat să obţin plăcere fără s-o iau razna. M-a ajutat să-mi recunosc şi să-mi protejez talentul. Să devin, în sfârşit, un hedonist inteligent.

Munca nu-i decât un mod de a-ţi distrage atenţia de la ce contează cu adevărat – şi eu eram îndrăgostit. La casa de la ţară, aveam animale. Ne plimbam, stăteam întinşi în pat şi puneam la cale seri de muzică, în care alegeam discurile pe rând. Ei îi plăceau şlagărele din musicaluri şi bossa

nova, dar a ajuns, treptat, să-l aprecieze pe Curtis Mayfield. Dansam împreună.

Mă temeam că starea de mulţumire o să mă distrugă ca artist, că o să-mi pierd zvâcul, furia, agresivitatea şi înverşunarea, că aveam lucruri mai bune de făcut decât să distrez publicul. Văzusem asta la alţii. Dar trebuia să fac experimentul de-a fi cu Zee. Fusesem excesiv de protejat, ceea ce m-a ţinut departe de experienţe mai profunde, mai tulburătoare şi mai palpitante. Voiam să aflu, în sfârşit, cât de apropiat puteam deveni faţă de o femeie. Cât de apropiat puteam deveni faţă de alt om, rămânând, în acelaşi timp, fiinţe separate. Îmi doream să-mi dau frâu liber şi să devin complet dependent. Voiam ca ea să mă schimbe.

Încă ceva. Un lucru curios: de la bun început, Zee mi-a spus să nu petrec nopţile cu ea. Oare nu mă găsea atrăgător? Sforăiam, transpiram sau înjuram mai mult decât norma?

Nu. O urmărea un spirit. O mătuşă folosise magia neagră împotriva ei.

Fiind fan al ocultului, am insistat să văd cu ochii mei ce-i face spiritul. Astea au fost, cu adevărat, cele mai negre ore. Nu am mai auzit ca cineva să sufere de aşa coşmaruri. Ţipa şi, de multe ori, mă lovea cu picioarele şi cu pumnii. Urla că moare. Mai precis, că o să fie omorâtă. Nu am mai plecat niciodată de lângă ea. S-a simţit mai liniştită şi mai puţin ruşinată. Nu mi-a displăcut niciodată vreun lucru la ea, şi îi repet asta în permanenţă.

Ne-am căsătorit, ca să ne demonstrăm intenţiile serioase. Mi-am dorit să fiu soţ, dar a trebuit să devin şi tată vitreg. Am avut grijă de fetele ei gemene, care mi-au cam dat de furcă şi îi ţineau partea tatălui lor împăciuitor. Fuseseră crescute cu valorile respectului, dar eu le răpisem mama, în mod voit, şi pe ele, în mod ne-voit. Am simţit pe pielea mea ce catastrofală e postura de părinte vitreg, câtă ură şi umilinţă eşti obligat să înghiţi. Copilele astea, care nu erau ale mele, ci ale unui bărbat de treabă, au fost mai dificile decât orice film pe care l-am făcut vreodată. În unele zile, cruzimea lor mi se părea de neîndurat. Când puteam, le trimiteam la tatăl lor. Când mi-am dat seama că-mi doream să dispară, m-am dus la terapie. La un moment dat, am crezut chiar că sunt gata să renunţ la mama lor, văzând că m-au transformat într-un căpcăun pe care nici eu nu-l

suportam.

Am ascultat sfaturile de bine și am supraviețuit. Împlinirea de a iubi o femeie însemna mai mult pentru mine decât orice altceva.

Până la urmă, le-am dat la niște universități din America, pentru care am plătit eu. Cu una din fete am trecut prin dezintoxicare și nebunie. Acum sunt bine. Jasmine lucrează în domeniul hotelier. Samreen îmi amintea de mine: o adolescentă indolentă, șleampătă și rea de gură, care a respins majoritatea educației, a devenit vegeteriană și paraşută și s-a evaporat de la mai multe școli scumpe. Am scos-o de prin secții de poliție de două ori. Aproape c-am scăpat-o complet din mână. Pe la 20 și ceva de ani, a ridicat-o de la pământ o ambiție subită de a se face doctoriță. S-a pus cu burta pe carte, a învățat și acum e un excelent medic ginecolog, care lucrează cu femeile sărace din Los Angeles. Am ajuns să ne simpatizăm reciproc. Ambele fete și-au luat numele meu și reușesc să mă facă să râd. Sunt mândru că sunt capul acestei familii.

În ultimii zece ani, starea mea de sănătate s-a înrăutățit și m-au lovit neputințele. Cocaina mi-a făcut praf inima. Am un stent. Sufăr cam de majoritatea bolilor: diabet, cancer de prostată, ulcer, un început de scleroză multiplă, constipație, diaree, plus că am doar un șold funcțional, tuse, fobii, dependențe, obsesii și ipohondrie. Altfel, sunt într-o formă de zile mari. Zee are grijă de mine. E responsabilitatea – și dragostea – ei.

Până acum: multe vorbe și râsete înfundate, după care, în sfârșit, se așterne aproape liniște.

Tipul o topește pur și simplu. În curând, vor face diverse lucruri pentru prima oară, își vor împărtăși confidențe, cântece preferate și săruturi, se vor cadorisi cu bijuterii, vor descoperi ce le place și ce nu le place, devenind un cuplu și, fiecare, o parte esențială a celuilalt.

Prind frânturi din ce se petrece, dar nu suficient. O să am nevoie de un mod mai eficace de-a căpăta acces la toate micile subtilități.

Apoi, dacă această trădare e reală, puteți conta pe mine: o să fac ceva prostesc.

CINCI

Încă mă trezesc bărbat tânăr, până încep să mă mişc. Totuşi, hotărăsc să iau o hotărâre. O să fie agitaţie. Ceva trebuie să se întâmple. Nu predau armele. Ar trebui să ieşim în oraş. Poate se schimbă ceva.

La ţară nu-mi place; disprețuiesc suburbiile; centrul oraşului e o adevărată încercare. Locuiesc într-o lume foarte mică. Nu-i nici o pierdere. De curând, Zee şi cu mine am fost într-o excursie de o zi absolut agreabilă în West Kensington. Talgarth Road a fost pentru noi Route 66. Am stabilit să gustăm deliciile din Acton, o zonă a Londrei care, pentru mine, e la fel de exotică şi îndepărtată ca Liberia. Graham Greene s-ar fi distrat de minune să mă audă.

În următoarele două săptămâni avem în program două evenimente sociale, apoi plecări în străinătate. Trebuie să vorbesc cu Zee. Vom onora invitaţiile. Trăim într-un univers prea limitat. Avem nevoie de mai multă viaţă.

Bătrâneţea nu-i pentru cei slabi de înger. În ciuda handicapurilor mele, Zee şi cu mine încă mergem la chermeze. E un efort pe care îl fac de dragul ei, din moment ce plăcerea ei e plăcerea mea. Adoră petrecerile şi premierele. Fiind un pic naivă, le consideră pline de strălucire şi verifică înfrigurată invitaţiile care încă sosesc în fiecare zi. Răspunde, aranjează să vină o maşină şi se asigură că avem facilităţile necesare la sosire. Infirmiera mă spală şi mă îmbracă, şi eu mă rostogolesc în caleaşca mâniei. Prieteni vechi se apropie şi mă apucă de mână, aplecându-se până în dreptul meu, ca să le dau veştile mele proaste şi să mi le povestească pe ale lor.

La prânz, pune deoparte una tare – adică un plic cartonat.

— Asta ar fi fost o ocazie bună.

— Trebuie să mergem, Zee. Am fost atât de inactiv…

— Luna trecută au fost trei înmormântări ale unor prieteni apropiaţi de-ai tăi şi două slujbe comemorative. Plus o scenă pe patul de moarte, îmi spune.

— Te-am neglijat. Muribunzii sunt egocentrici. Hai s-o facem…

— Cred că ar trebui să ne ajute Eddie, zice.

— Eddie Warburten?

— E mai drăguţ decât crezi tu.

— În ce fel?

— Ţi-a stors un coş imens de pe spate, pe care eu nici n-aş fi putut să-l ating, şi şi-a sacrificat două zile ca să te ducă la doctor şi la spital. E mai priceput decât orice asistentă şi nu se plânge niciodată. Plus că te-a ajutat şi la duş.

Are dreptate. Nu se întâmplă prea des ca un critic de film să-ţi dezmierde ouăle. Eram gol, prăvălit pe un taburet, şi el mi-a frecat trupul decrepit cu o cârpă moale. Mi-e milă de el că a trebuit să mă atingă, dar nu s-a temut. Sunt prea inteligent ca să-mi fie ruşine, dar nici el nu mi-a dat vreun motiv să mă simt jenat. Apoi m-a îmbrăcat şi m-a aşezat în pat – ceea ce e un efort extenuant.

— Eddie se pricepe de minune să facă nodul la papion. Nu-i posibil să porţi zdreanţa aia de tricou cu Frank Zappa tot timpul! Şi şortul plin de pete trebuie să meargă direct la gunoi. Din cauza cagulei, vecinii cred că eşti vreun terorist. Ştii că-mi place părul tău argintiu, Waldo. Ar trebui să-l laşi la vedere. Oricum, îţi face plăcere compania lui. Te aud cum râzi sau, mai exact, cum tuşeşti de-ţi scuipi plămânii de la canabisul pe care ţi-l aduce.

— Tu eşti cea care l-a invitat aici, nu eu. Tu îl încurajezi în proiectele lui şi l-ai rugat să rămână peste noapte.

Până şi eu mă satur de mine. E esenţial pentru ea să se distanţeze întru câtva.

— Hai să ne gândim aşa. Majoritatea prietenilor şi aliaţilor mei au murit şi mulţi din cercul de prieteni s-au evaporat de când mi-am încetat activitatea artistică şi nu le-am mai adus nici un folos. De ce să n-o luăm cu noi pe Anita, dacă e liberă? Ar rupe hainele de pe ea.

— Şi pe mine m-ar mai observa cineva? M-aş simţi subminată. Nu te

vezi destul cu ea? Cât de des te sună?

Zee hotărăşte să-l ducă pe Eddie la cumpărături. O să arate brici după ce îl redecorează cu haine elegante.

— Vrei să spui ca un pumnal?

*

E muncă serioasă aici. Reinventarea vestimentară a acestei neghine durează câteva după-amieze. Recunosc, sunt şi multe de făcut.

Au bătut Londra în lung şi-n lat cu taxiul.

Într-un final, Eddie e pregătit. Sărbătorim cu o sticlă de vin. Ne arată un costum frumos, care, spre deosebire de majoritatea hainelor lui, i se şi potriveşte. Apoi face paradă cu un pardesiu nou, câteva jachete şi o geantă de piele agăţată în diagonală peste pieptul lui sfrijit. Mă uit lung la părul lui, pe care i l-a tuns frizerul meu macedonean. Luceşte ca aripa unei păsări şi este, pentru prima şi, sper, ultima oară, negru tuci.

Când, în cele din urmă, cobor privirea, observ – şi asta îmi produce un gol în stomac – că e încălţat cu mocasinii mei italieni din piele de crocodil. Până şi crocodilul s-ar înroşi de jenă.

— E bine, nu?

Zee e mândră de el, de bărbatul ăsta caraghios, cu dantură nouă şi c-un aer cam fâstâcit, dacă nu de-a dreptul stânjenit. Un puşti care a absolvit şcoala de muzică la secţia flaut, pe care îl mângâie maică-sa pe creştet.

— Eddie, ăia nu sunt pantofii mei?

— Waldo, oricum n-o să-i mai porţi niciodată, plus că-i vin mănuşă. Ar fi ajuns la magazinul de donaţii, împreună cu restul lucrurilor de care n-o să mai ai nevoie, spune Zee.

— Nu risipi şi nu vei duce lipsă! Se numeşte că am economisit bani, adaugă Eddie.

Aş fi şocat, dacă nu eu aş plăti pentru pavoazarea otrepei. Nu apare nici un indiciu că ar fi contribuit şi el cu ceva. Sau că are măcar un strop de independenţă. Sunt nedumerit că permite să fie dădăcit în felul ăsta. Unde îi e mândria?

Vesel şi ferchezuit, se studiază în oglindă din diferite unghiuri. Încearcă să-mi distragă atenţia cu bârfe despre filme, regizori şi actori.

Zee şi-a cumpărat un şal algerian şi nişte rochii drăguţe, „ca să se mai

înveselească“, dar şi nişte mobilă şi carpete. Trebuie să recunosc, apartamentul nu mai arată aşa lăsat în paragină. Am neglijat casa. Multe sertare sunt stricate, frigiderul nu se închide bine, baia a ajuns o adevărată capcană. Încerc să nu mă uit în jos, pentru că sunt pete pe covor şi, poate, chiar animale moarte pe acolo.

Acum, că Zee şi Eddie au renăscut, ne lansăm într-un şir de cine, gale şi petreceri. Fără să mai menţioneze cineva ceva, el ne însoţeşte.

— Pentru orice eventualitate, cum spune ea.

Când eşti în cărucior cu rotile, oamenii te privesc de sus, la propriu. Eddie îmi e util la ieşiri în lume, aflat tot timpul în spatele meu, împingând, zâmbind şi ţinându-i pe proşti la distanţă, când e cazul. Recunoaşte oamenii după figură şi ştie cum să-mi şoptească la ureche câteva vorbe când se apropie un vechi prieten şi-mi scapă numele şi realizările lui.

Plecăm în Spania cu avionul vreo două zile, unde, înăbuşit de zăduf în caftanul portocaliu şi cu pălăria lălâie pe cap, fac o veritabilă baie de clişee şi primesc un premiu pentru întreaga activitate, un anticlimax care semnalizează lumii întregi faptul c-am ajuns inofensiv. Zee mă împinge pe scenă, unde zâmbesc, fac cu mâna şi lăcrimez, în timp ce ea le mulţumeşte tuturor în numele meu. Detest aşa un nivel de respectabilitate, chiar şi la vârsta mea.

Peste câteva zile, urmează momentul cel mare. Ultimul meu tur de onoare. Mergem la Cannes. Cândva, ca preşedinte al juriului, am avut maşină proprie, şofer şi doi antemergători cu girofar. Mergeam ţanţoş prin mulţime şi printre fotografi, ca un împărat.

În timp ce rulez spre scenă printre valuri de buze ţuguiate, playboy şi euro-magie, sunt ovaţionat în picioare. Eddie dă o mână de ajutor – chiar e mult de împins, de tras şi de cărat – şi merge în spatele nostru tot timpul. Când e cu mine, nimeni nu poate să-l desconsidere, să-l ignore sau să refuze să-i răspundă la telefon. Oamenii trebuie să dea mâna cu el, să stea lângă el la prânz şi să-i asculte poveştile detaliate despre proiectele lui, în care li se oferă ocazia să investească. Apare în fotografii, dându-mi o batistă în care să lăcrimez. Lăcrimez cu aceeaşi uşurinţă cu care alţii ejaculează. Face impresie bună.

După toată agitaţia inutilă iscată în jurul meu, cuplul mă parchează la hotel cu nişte filme proaste, apoi se grăbeşte să ajungă la petreceri, unde intră cu invitaţii pe numele meu. Aud că, la una dintre ele, Eddie a fost primit de parcă eram eu! Bârfesc, dansează şi benchetuiesc până îşi rup picioarele, după care se plimbă pe malul mării ca să-şi ostoiască tălpile.

Zee se întoarce în apartamentul nostru de la Carlton dimineaţa devreme. Sunt pe jumătate adormit, dar reuşesc s-o întreb:

— Unde ai fost?

— Scuze c-am întârziat, dragule. Am auzit ceva. Nişte bârfe. A durat mult. Firește, n-o să ți le povestesc niciodată. Nu meriți să le auzi. Nu de data asta.

— Ştiu c-o să mi le povesteşti, scumpa mea. Dar, în acelaşi timp, îmi place când mă tachinezi.

Întors la Londra, fac un efort intens şi îmi înregistrez jurnalul audio. Devin şi mai îndârjit. Eddie ia prea multe lucruri ca şi cum i se cuvin. O să-l înfrunt într-o discuţie şi încep jihadul. Nevasta şi, apoi, ospitalitatea mea. Lumea s-a clătinat un pic şi tot ce-i în ea merge rău.

În toţi anii în care am lucrat, am avut de-a face cu producători, oameni de PR, vedete şi proşti. Pe unii i-am făcut să înţeleagă cu vorba bună, pe alţii a trebuit să-i pocnesc. Pe câţiva dintre ei i-am scos din joc pe termen lung.

Noi doi o să stăm de vorbă. O să aştept până pleacă ea la cumpărături şi rămâne singur cu mine. O să-l am în palmă.

Momentul aşteptat soseşte într-o după-amiază. Stau în cărucior, privindu-l cum aranjează DVD-urile şi încleştându-mi pumnii veştejiţi. Ştiu că trebuie să acţionez.

E uimitor cum îşi vede în continuare de treabă fără măcar să se uite la mine, de parcă nu i-ar fi lipăit ambrozia nevesti-mii chiar sub nasul meu – şi încălţat cu pantofii mei, pe deasupra. Başca, fluieră. Văd cum îşi ţuguie buzele. Asta mi se pare o dovadă clară a infamiei. Din păcate, pentru noi, normalii, perversitatea are limitele ei. Mie mi-a trebuit o viaţă întreagă să ajung aşa dezinhibat ca acum şi încă îmi doresc să-mi asum mai mult devierile de la normă.

— Deci, Eddie…

Fiecare mișcare a lui a devenit o flagelare. Se întoarce cu fața către mine.

— Spune-mi…

— Da? Scuze, Waldo, vrei să-ți aduc ceva de băut? Ai idee unde îți sunt ochelarii?

— Habar n-am.

— Îți atârnă de gât, dragă prietene. Ai nevoie la toaletă?

— Nu. Dar s-ar putea să ai tu nevoie.

Dacă are un pic de minte, e plecată pe câmpii. Îl rog să pună *Helter Skelter* și insist să-l ascultăm de două ori, la difuzoarele mele din anii ’60. Îmi clocotește sângele în vine, până în punctul în care regretul meu cel mai mare e că nu reușesc să fac și mai mult rău.

— E melodia preferată a Anitei, îi explic.

— Vine pe aici?

— Vrei să o cunoști? Pot să aranjez.

— Te rog! Știi că aș muri de plăcere, Waldo, dar m-ai ținut întotdeauna la distanță de ea. Te joci cu mine, domnule!

— Eddie, petreci aici, în apartamentul meu, foarte mult timp, dar nu prea mai știu multe despre tine. A trecut ceva timp de când n-am mai stat de vorbă. De pildă, acum ești însurat?

— Acum, acum, nu.

— Ai o iubită?

La care el îmi răspunde:

— M-am tot dus la fund. Pe bune, Waldo, mi-a mers din ce în ce mai rău în ultima vreme. Trebuie să dai din coate la greu. Tu ești faimos și admirat ca maestru. Sub nivelul tău, trebuie să muncești pe brânci ca să pui mâna pe câteva sute de lire din când în când. Și asta dacă ai noroc…

— Amintește-mi câți copii ai.

— Îmi scapă și mie. Cinci. Doi sunt încă la școală, și unul, la universitate. Una dintre fete are un handicap. Nu crește. Are nevoie de îngrijire constantă. E o nenorocire care m-a demoralizat pentru restul vieții.

— Îmi pare rău.

— Poate mai ții minte, copiii sunt făcuți cu trei femei diferite, care mă

vânează pentru bani de întreținere, taxe școlare și multe altele, bani pe care nu am de unde să îi plătesc.

— Dar, Eddie, nu e datoria ta? Toți trebuie să luptăm ca să ne păstrăm verticalitatea. Doar vezi asta la mine, strădania zilnică a decenței…

— Nu am cum să n-o văd, maestre. Știi, am câteva planuri pe țeavă. Dar nu pot să ajung milionar peste noapte. Totuși…

Pare foarte agitat.

Se apleacă spre mine. Ca un favor și o dovadă de cultură, îmi vorbește despre noul Baal: precaritate, lipsa locurilor de muncă, a ajutoarelor sociale și probleme cu pensiile. Am creat o lume de miliardari și pauperi. Mă informează că banul e ochiul dracului și că elitele financiare folosesc îndatorarea ca să aibă control asupra populației. Canibalismul capitalismului, lipsa de conținut a democrației și alienarea hiper-neoliberală, tratarea oricărui lucru ca o marfă, stupiditatea, virusul banilor și cum săracii își pun curul la bătaie ca să salveze elitele financiare – îmi explică tot, ca să pricep.

— Am o viziune asupra viitorului tău, îl întrerup. Transgresiunea e noua normă și spiritul antreprenorial e traducerea la zi pentru „a-i înșela pe alții“. Politicieni, artiști, avocați – personajele cele mai respectabile umplu pușcăriile. Eddie, pot să-ți sugerez să te apuci și tu de infracțiuni, chiar dacă sunt de crimă dezorganizată? Cum ți-ai putea permite să n-o faci?

— Foarte amuzant, Waldo! Nici nu mă miră că regina abia aștepta să-ți pună steaua de comandor al Imperiului Britanic pe piept. Mă surprinde că nu ți-a oferit titlul de cavaler! Produci cele mai bune opere la tinerețe și apoi intri în elita conducătoare, nu-i așa?

Și îi dă înainte.

— Tu, prietenii și contemporanii tăi sunteți cei mai talentați oameni din ziua de azi. Dar ar fi o prostie să crezi că toată lumea e ca tine. Nu ai fost stângist? N-ai fost maoist? Nu stăteai la 5 dimineața în fața porților fabricii, vânzând ziare revoluționare împreună cu alți activiști?

Ridic un deget ca să-l opresc.

— Eddie, să nu crezi niciodată că sunt altceva decât un om din popor cu o înclinație pentru exclusivism. Un snob care știe să le vorbească și

oamenilor obișnuiți. Am rugat-o pe Zee să arunce ce-o mai rămâne din trupul meu la groapa săracilor, dar să port diamante. Tu unde locuiești, de fapt?

— Încă stau într-o cămăruță dărăpănată, cu un pat de o persoană, în Soho. Baia e pe hol și are geamul spart. Proprietarul e un sălbatic care intră peste tine când vrea și ia ce-i place. Din fericire, mă ajută un prieten să găsesc ceva mai bun. Dacă aș avea un miar, să depun garanția, aș fi aranjat.

Oamenii au două sau trei fețe. Dar un lucru știu sigur, așa cum ne învață orice film *noir*, anume că vor bani mai mult decât orice. În această privință, oamenii sunt complet previzibili.

— Eddie, mă ispitești, îi spun.

— O să plec de aici.

— Vreau să te văd aranjat undeva, altfel mi-aș face griji.

Acum se uită la mine.

— Ce vrei să spui? O să-ți dau banii înapoi.

— Nu mă trata ca pe-un copil.

— N-aș îndrăzni niciodată, domnule!

— Cere-i un miar lui Zee. Ca și regina, eu nu am niciodată bani la mine. Și nu uita, Eddie, dacă simți nevoia să vorbești cu cineva, poți să vii la mine. Mă pricep să ascult.

Când se întoarce Zee, se grăbește s-o întâmpine cu oarecare entuziasm. Se duc împreună în bucătărie. Nu mai trece mult timp și o văd dându-i banii în mână.

Totuși, nu mă pot opri din râs. Intenția mea era să-l sfârtec pe Eddie și să-l dau de mâncare la niște porci grohăind de foame, pe holul blocului. În schimb, am sfârșit prin a-i împrumuta bani coțcarului. Milton vorbește, în *Paradisul pierdut*, de o mașinărie a Satanei. Ei bine, mașinăria asta e Eddie. Și huruie la mine în sufragerie.

Știu că râsul nu-mi face bine. Se prea poate să mă cac pe mine sau să sufăr un accident vascular. Ce vulnerabil am ajuns să fiu… cum m-a îmbârligat Eddie, făcând apel la conștiința mea, deși sunt vulpoi șiret și bătrân! În ciuda eforturilor de-a atinge culmi de elevație nietzscheană, căcatul ăsta m-a topit ca pe-o înghețată sub flacăra arzătorului.

Poate că sunt fraier – o să vă daţi seama că am în mine o doză mai mult decât suficientă de prostie –, dar, pentru moment, mi-am cumpărat fericirea. Bufonul i-a înveselit pe amândoi.

Zee pare încântată, în timp ce Eddie bagă în buzunar bănetul, cu un zâmbet larg – dar nu excesiv – la gândul generozităţii mele absurde.

Ea crede că, în sfârşit, mi-am dat seama că greşesc. Totul merge întocmai cum îşi doreşte ea.

Apoi se întâmplă ceva ciudat.

ȘASE

Ghici ce? Ia banii și dispare. Trece o zi, și încă una, și încă una. Ea așteaptă; până și eu sunt în așteptare. Ea se uită în gol când la ușă, când la telefon. Se plimbă de colo-colo; ia în mână câte un lucru, îl privește, apoi îl pune la loc. Și totuși javra nu apare.

Beția obsedantă a iubirii o forțează să iasă din casă. Precum Dumnezeu, sunt atoatevăzător. Cu alte cuvinte, îi urmăresc drumurile pe telefon. Se întoarce acasă udă și epuizată, după ce l-a căutat în locuri unde sunt sigur că nu mai călcase în viața ei: în cârciumi, cluburi și alte bombe de prin Soho și în redacțiile revistelor de film.

Mă trezesc așteptându-mă să fiu iubit și apoi îmi aduc aminte că nu sunt.

Nu mai vine la mine diminețile. De un sărut nici nu mai zic. Suferă de atacuri de panică, insomnii, dureri de inimă „absolut cumplite“ și are nevoie de un EKG. Ar putea muri ușor înaintea mea – oricum asta a crezut întotdeauna. Cu migrene de-o intensitate de pickhammer și suicid, se duce la ea în pat, unde vomită și se smiorcăie. Reușesc să iau un lighean și să i-l țin, cu mâinile mele becisnice și tremurânde. Îi admir părul negru și îl sărut când pot. Pentru că singurătatea și neliniștea ei îmi dau fiori, mă așez lângă ea, moțăind.

Abia când încep să mă mai relaxez îmi dau seama ce grea e povara de-a trăi cu un străin care îi suge sfârcurile nevesti-mii, mușcând-o de cercurile alea gingașe – areolele.

— A plecat definitiv?

— Nu știu.

— Draga mea, pentru prima oară după multă vreme, suntem doar noi doi. Dacă m-ar ține picioarele, le-aș întinde. Dacă m-ar lăsa mâinile, mi-aș rupe cămașa de pe mine și m-aș bate cu pumnii în piept. Nu vrei să-mi faci

un hatâr? Doar să adulmec, scumpa mea. Vrei să mi te arăţi?

Crescută în tradiţia musulmană a pudorii duse până la severitate, sub tutela mea şi-a descoperit sexualitatea. Fusese agresată sexual de tatăl ei vitreg şi de un unchi. Nu avusese niciodată orgasm, nici măcar prin masturbare. Soţul ei nu i-a atins niciodată pizda, nu i-a făcut niciodată sex oral şi nici nu i-a oferit sula, ca s-o admire. A încercat să-şi reducă sexualitatea la banal şi chiar ridicol, aşa cum reuşesc unii oameni. „De ce e important?“ zicea. „Majoritatea oamenilor fac sex foarte puţin sau deloc. Ca să nu mai vorbesc de dragoste. Nu putem să dăm uitării treaba asta?“

Umilinţa dorinţei. Am fumat iarbă împreună şi am făcut lucruri pe care nu le mai încercaserăm niciodată. Sexul e precum arta: dacă ştii ce faci înseamnă că nu e bine. Ne-a trebuit un an ca să creăm împreună sexul care ne dădea fiori. În sfârşit, am găsit dragostea şi pasiunea în acelaşi loc – în Sfântul Graal al dragostei: celălalt.

Uneori, când mă odihnesc, se întinde lângă mine, goală, şi mă lasă să o privesc. Acum, tolănit în fotoliul meu preferat, hotărăsc să aştept, să văd ce o să-mi ofere.

De obicei, e dispusă să-şi tragă în jos chiloţii şi să-şi desfacă picioarele, ca să-mi arate buzele rozalii. N-are nimic împotrivă să se masturbeze, un spectacol care-mi ridică întotdeauna moralul. Uneori, îmi oferă un picior acoperit cu dres de mătase şi mă lasă să-i sug degetele, în timp ce-mi frec pula.

Îi place să fie privită şi admirată. Merge la înot aproape în fiecare dimineaţă şi face şaptezeci de bazine. Încă are curul ferm. Pe vremea când mai puteam să-i dau limbi la rozetă – sau halou, cum îmi place să-i spun – şi împingeam uşor înăuntru, aproape îmi reteza vârful limbii.

— Nu acum, Waldo.

— Te rog, sărută-mă pe frunte.

Clatină din cap că nu.

— Ca şi tine, nici eu nu m-am simţit prea bine.

— Îţi provoc dezgust. Nu vrei să stăm de vorbă?

— Ce se întâmplă, Waldo?

Are ochii roşii.

— Eşti sigură că Eddie e omul potrivit pentru tine?

— Ce vrei să spui? Nu-ţi doreşti să vorbească şi cu mine cineva? Să mă asculte? Să mă scoată din casă? Eşti chiar mai crud decât înainte, îmi spune. Vrei să rămân singură. Eşti bătrân, Waldo, foarte bătrân, şi eu îmi doresc să am o viaţă. Eşti incapabil să recunoşti că te-ai purtat aspru cu el?

— Tu aşa crezi?

— Ai ochi de fiară. L-ai supus unui interogatoriu. Te-ai uitat la el cum te uitai la actorii tăi. Unii dintre ei te urau…

— Datorită mie, rahaţii ăia au făcut cele mai bune roluri din viaţa lor. Unei marionete, o scatoalcă peste ochi îi poate fi chiar folositoare. Ştii ce fel de om e Eddie.

— După tine, cum e?

— Îmi imaginez că a fugit cu o femeie la un hotel din Brighton, unde stă pe banii soţului ei. Nu şi-a câştigat niciodată existenţa.

— De unde ştii tu ce-i aia existenţă, când stai pe scaun toată ziua, îmbrăcat într-o vechitură de tricou rufos, şi te holbezi cu binoclul în casele oamenilor?

— Ştiu prea bine ce reputaţie are.

— Ce reputaţie?

— De profitor. Genul căruia noi îi spuneam „borfaş de două parale“. Genul care se duce la restaurant mai devreme ca să comande de băut pe nota de plată a celuilalt. Genul care ţi-ar suge laptele din ceai, cum spunea maică-mea.

— Eşti rău.

— Nu scriem un articol pentru *Encyclopædia Britannica*. Aşa vorbeşte lumea. Când ne-o trăgeam şi aveam amândoi orgasm, ne plăcea să stăm de vorbă. De ce ai devenit deodată atât de pudibondă?

— Îl iei peste picior şi îl persecuţi. Îl pui să-ţi găsească lucruri de care ai nevoie şi-l faci cu ou şi cu oţet dacă nu reuşeşte.

— E un bărbat alb, din clasa mijlocie de sus, educat la şcoli private. Părinţii lui îi biciuiau pe băştinaşii de peste mări şi ţări, în timp ce propovăduiau valorile occidentale. A avut mai multe şanse decât oricine de pe lumea asta. Aşa că e un prost.

— A păţit ceva îngrozitor, care i-a oprit dezvoltarea şi, până la urmă, l-a distrus…

Se oprește.

— Ți-ai pierdut capacitatea de-a vorbi cu mine despre lucruri intime, Zee. Mă tem că Anita o să-mi devină mai apropiată.

— Nu încerca faza asta, te rog! Data viitoare când mai vine pe aici să ne povestească ce regizor sau actor celebru a mai încercat s-o seducă, amintește-mi să plec de acasă. Ai idee ce s-a întâmplat la faimoasa școală unde s-a dus Eddie?

— Aha, deci e adevărat, nu? Acum, că m-ai informat, o să reflectez la asta.

— Nu a povestit nimănui, în afară de mine și de un prieten. Tu ai profita. Știi prea bine că ai face-o.

— N-ai dat niciodată înapoi, Zee. Pe vremuri, ziceai că pot să te conving să faci sau să spui orice. Plus că știi că pot să închid conturile bancare comune.

— M-ai lăsa să mor de foame, nu-i așa, porcule? Știu că n-ai îndrăzni!

Scot limba, ca o șopârlă care așteaptă o muscă.

— Varsă tot sau pune-mi o batistă udă pe frunte.

— Ești un om profund viciat.

— Și nu-ți place asta la mine?

— Nu mai știu ce-mi place la tine.

Stă în fața mea și nu pare deloc amuzată.

— Waldo, știi prea bine cum se leapădă britanicii de copii și îi trimit undeva departe, ca să nu-i vadă prea des. Școala era în nordul Angliei, la frig, iar părinții lui, ca niște personaje din Somerset Maugham, beau tacticoși gin tonic în Hong Kong. Eddie îl idolatriza pe profesorul de engleză, pe care-l chema Bow; arătos, charismatic și rebel – așa mi l-a descris. Un om pe care era hotărât să-l mulțumească. Știi cum e el… Ca să folosesc cuvintele tale, Eddie reprezenta viitorul elitei conducătoare a Angliei. Avea 13 ani și era tot timpul speriat. Ziua, bătaie la fund pentru cele mai mici abateri de la regulament. Dar treburile serioase se petreceau noaptea. Eddie era isteț și frumușel, dar cam stângaci și, la sport, o cauză pierdută. Într-o zi, Bow l-a scos în față. Fusese ales să meargă în biroul lui. Abia aștepta și a numărat minutele din clipa în care s-a trezit. Se rugase în sinea lui să fie ales, după ce îi zâmbise lui Bow, profesorul care

era considerat de toţi un *connoisseur*, care părea liber şi diferit de ceilalţi. Eddie a galopat pe coridoarele îngheţate, în haina lui jilavă. Nu se mai simţea ignorat sau neglijat. Bow a anunţat că o să-i dea un nume special lui Eddie. Făcea asta cu toţi favoriţii. Eddie mai, mai că n-a plesnit de mândrie. A fost botezat Păsărică Scumpă.

— Păsărică Scumpă!

— Să nu cumva să-i spui vreodată! Şi nu mustăci! Bow a aprins lumânări puse în sticle de vin. Încăperea era decorată cu carpete, plină de cărţi, reproduceri de picturi expresioniste, tot tacâmul. Plus un mulaj al capului lui Keats, îţi dai seama?

Închid ochii.

— Te descurci foarte bine. Văd totul în 3D.

— Bow obişnuia să destupe o sticlă de vin, îi oferea lui Eddie o ţigară Balkan Sobranie şi îi punea melodiile preferate: coloana sonoră din *Ascensor pentru eşafod*[5], parcă. Sigur o ştii. Şi Dizzy…

5. Film regizat de Louis Malle, a cărui coloană sonoră este semnată de Miles Davis. (N. tr.)

— Dizzy Gillespie.

— Şi Nina Simone. Eddie era dat pe spate de acest dandy rafinat, care încă purta cravate din anii ’60, ghete Chelsea şi plete de hippy. Bow i-a dat să citească *Portretul lui Dorian Gray*. L-a luat în braţe, l-a sărutat. Eddie a fost băiat ascultător. Vezi prea bine, se dusese acolo bucuros. Ei bine, în cele din urmă i-a supt-o. Nu mai făcuse aşa ceva niciodată. Să mă ierte Dumnezeu şi să-mi dea puterea s-o spun…

— Te rog!

— A fost obligat să se dezbrace şi să-i ofere fundul. Omul şi-a înlesnit treaba cu margarină. Waldo, tu ai cea mai perversă minte dintre toţi oamenii pe care i-am cunoscut. Nu-ţi mai dau nici un detaliu despre viol! Inutil să mai adaug, a fost dureros. Deşi i-a venit să verse de la mirosul de spermă – şi în pofida faptului că a trebuit să meargă la asistenta medicală a internatului, care n-a zis nimic, doar l-a dat cu nişte iod –, Eddie era ahtiat să facă orice voia Bow. A doua zi, s-a întors. În următoarea, la fel. Bow avea o cabină plină de costumaţii. Lui Eddie îi plăcea să-i pozeze îmbrăcat ca Peter Pan. Dar Bow îl prefera costumat ca Liza Minelli în

Cabaret. I-a cumpărat băiatului pantofi cu toc, perucă, gene false și lenjerie. Îi plăcea să-i cânte Tomorrow Belongs to Me cu vocea lui drăgălașă și îl privea pierdut, cu atâta admirație și poftă, încât Eddie se simțea mai dorit decât fusese vreodată în viața lui. Bow l-a dus la crichet la Lord's. Apoi au urmat vizite de studiu duioase la Florența și Veneția. Pentru prima oară, ceilalți băieți îl priveau pe Eddie cu admirație. Adeseori, Bow îl ținea cu mâna pe după umeri. Nașul îl proteja. Totuși, din când în când, Bow invita și alți băieți să-i fie amici intimi și chiar să poarte hainele, să pozeze și să fie fotografiați. Micuțul Eddie a plâns amarnic. Era gelos. Voia să fie iubit în exclusivitate. Și-a atacat unul dintre rivali cu o șurubelniță, în vestiar. Era hipnotizat. A început să se ofere băieților mai mari. În Londra, se ducea cu bărbați mai în vârstă, necunoscuți, care îl abordau în stațiile de metrou sau în gări. Învățase să recunoască dorința în ochii oricărui străin. Îi dădeau bani, alcool, droguri. Participa la orgii, cu persoane importante, îmbrăcat în uniforma școlară…

— De ce?

— Coșmarul lui suprem era să nu aibă parte de atenție. Nu spuneai tu că oamenii își petrec toată viața dorindu-și să fie admirați pentru calitățile lor ascunse? Așa că fii atent și ascultă, Waldo, și învață o lecție! Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre Eddie.

Ne uităm unul la celălalt.

— Cât a durat totul? o întreb.

— Cu Bow, patru ani.

— Și de ce ți-a povestit ție?

— La Cannes, aveam plaja, aveam luna și ne bucuram de atenție. Cu noi era în culmea fericirii. „Aici mi-am dorit să ajung întotdeauna – să fiu cu Waldo, cu tine, cu oamenii la care țin cel mai mult", mi-a spus. Le-a trimis poze copiilor. „E cel mai mare privilegiu din viața mea." Dar nu se putea bucura de ce i se întâmpla – ori de nimic altceva – pentru că avea o povară pe suflet de ani de zile. A izbucnit în lacrimi. Îi povestisem deja ce am pățit eu, așa că, în sfârșit, s-a eliberat.

— Femeile din viața lui știu?

— N-a putut nici măcar să le pomenească ceva. Credea că o să-l urască. Singura persoană căreia i-a povestit e prietenul lui cel mai bun, ăla care

are nişte cluburi în Londra. Apoi mie.

— Tu eşti specială pentru el, Zee. Ştii de ce?

— Te rog, Waldo! Te implor să nu mai scoţi nici un cuvânt pe tema asta! Apropo, Anita nu trebuie să afle, altminteri…

— Altminteri, ce?

— Ştii tu.

— Nu-i nevoie să mă ameninţi, Zee. Spune-mi doar, s-a mai văzut cu omu' după aia?

— S-a întâlnit cu el la Londra, la puţin timp după ce ajunsese jurnalist. Bow a continuat să-i spună că el, Eddie, e cea mai importantă creaţie a lui, că e inteligent şi fermecător, că nu a mai întâlnit pe nimeni cu atâta potenţial. De acum, era în întregime invenţia şi proiectul lui Bow… După doi ani, Eddie i-a scris lui Bow, care locuia la Bristol. S-au mai întâlnit de câteva ori. Trecutul arată cu atât mai rău cu cât îl vezi mai de aproape. Eddie urma deja şedinţe de terapie. Tipul îi tot spunea că l-a iubit şi a crezut în el. Cât despre sex, a fost „de distracţie" sau „ne-am prostit şi noi". Nu viol. Eddie l-a acuzat pe profesor că a întinat absolut tot ce avea, că l-a supus la umilinţe, în loc să aibă grijă de el, cum s-ar fi cuvenit. Că i-a făcut rău când era vulnerabil, departe de părinţi. Eddie a susţinut că a fost „un nimic" pentru Bow. Când s-a oferit altor bărbaţi, s-a simţit ca un nimic. Chiar şi acum, de foarte multe ori, se simte ca un nimic. După o vreme, s-a întors la Bristol cu prietenul lui – Gibbo parcă-l cheamă. Vorbiseră îndelung pe subiectul ăsta. Gibbo era de părere că răzbunarea e cea mai bună terapie. L-a încurajat pe omul nostru.

— Să facă ce?

— Să se recompenseze faţă de Eddie.

— Adică să-i dea bani?

— Altfel, Eddie o să facă tărăboi. Presă, poliţie, oprobriu public, poate chiar închisoare…

— Şi omul i-a dat?

— Eddie şi Gibbo s-au dus la el acasă. Eddie a cerut, Gibbo a ameninţat. Tipul e un semiinterlop, cu apucături de golan. Plus o bâtă în mână. Gibbo l-a îmbrâncit şi l-a frăgezit bine…

— Omului vinovat poţi să-i faci orice…

— Au plecat cu bani, cu un tablou și un colier al mamei lui Bow. Toate, lucruri de valoare. Însă Gibbo a spus că nu e suficient, așa că s-au întors.

— Și ce s-a întâmplat?

Ezită.

— L-au surprins pe tip în toiul unei căderi psihice. Tot bolborosea ceva despre munca lui caritabilă. N-a fost plăcut. Se dădea cu capul de pereţi. Sângera. Voia să-și facă creierii zob. Gibbo s-a gândit că ar fi un gest de îndurare să-l ajute. Bow a fugit din cameră. L-au privit cum se îndepărta în fugă. Apoi l-au urmărit până pe podul Clifton.

— A sărit?

— I-au văzut trupul neînsufleţit. S-au întors, au mai luat câteva lucruri, și-au șters urmele și au vândut tot. Eddie s-a dus la înmormântare și apoi a sfârșit într-o gară, unde a fost găsit ghemuit într-un colţ, murdar și urlând de durere.

— Eddie l-a omorât pe Bow.

— Bow l-a omorât pe Eddie mai întâi. După ce a terminat studiile, Eddie a trecut prin stări de nebunie, pentru că nu reușea să-și scoată din cap vocea diavolului. Aude și acum țipătul lui Bow, plonjând spre moarte. Dar avea nevoie să se facă dreptate.

— Avea nevoie de bani.

— Au devenit unul și același lucru.

— Nu sunt.

— Mă scoţi din sărite când încerci să faci pe deșteptul, Waldo.

Se joacă de ceva vreme cu șiragul de mătănii de jad, împletindu-și parcă degetele.

— Tu crezi povestea?

— Mai bine nu-ţi spuneam nimic. Retrag tot, Waldo. Te rog…

— Cine a fost tratat ca un monstru se transformă într-un monstru.

— Ah, ține-ți naibii gura! Câtă plăcere îți fac lucrurile astea! Taci – sau te fac eu să taci!

— Nu te gândești la reputația ta? Înainte te preocupa, Zee. Ce-o să spună oamenii despre tine cu… bărbatul ăsta?

— Oamenii? Care oameni?

Respiră precipitat, ca și cum a rămas fără aer. Mătăniile de jad se rup și

se împrăştie pe podea ca o grindină, dar, în loc să se aplece şi să le strângă, ca să nu fie atinse de picioare murdare, înşfacă o pernă. Se îndreaptă spre mine. Mi-o pune pe faţă. Cu braţele ei de înotătoare, apasă cu putere.

Pieptul mi se umflă spasmodic, picioarele mi se zvârcolesc în convulsii. Încerc să o lovesc cu pumnii.

Senzaţia e ca şi cum aş urca scările alergând cu spatele. Apoi se opreşte. Timp îndelungat, mă simt ca sub apă, înecându-mă.

Când îmi vin în simţiri, o văd ghemuită pe jos, gâfâind şi uitându-se fix la mine.

Mă întreb în cine s-a transformat şi ce soi de nebunie e asta.

— De ce m-ai adus în stare să fac asta, Waldo? Tu, tu, cu exagerările tale! Tu ai cerut-o! Ai mers până într-acolo încât l-ai plătit pe Eddie să dispară…

— Eu?

— A fost o mârşăvie să faci asta pe la spatele meu. M-ai pus să-i dau bani.

— M-a implorat să-l ajut cu plata chiriei.

— Din cauza ta a plecat!

— O să se întoarcă el când o să-l împungă pofta de sex sau foamea.

— Dumnezeule, poţi să împingi o femeie până la ultima limită…

Îmi întinde mâna şi-i răspund cu acelaşi gest. Urmează să-mi ofere mângâiere. În schimb, ea mă trage din scaun şi mă târăşte pe jos. O să-mi dau duhul căzut pe podea.

— Haide, moşule, hai, pune mâna pe mine, dacă mă doreşti!

Apoi orice mişcare se opreşte. Duce degetul la buze.

— Stai! Linişte! Nu mai gâfâi ca un dulău!

Facem linişte deplină.

— E cineva la uşă.

— Da, tare mă tem că aud soneria.

— Waldo, taci!

Aşteptăm.

— Da, aşa e. E cineva la uşă. Cineva îşi doreşte compania noastră.

ȘAPTE

După patru zile, Eddie s-a întors. Uşor bronzat, bag de seamă. La Brighton, nu ştii niciodată ce-ţi rezervă vremea. Zâmbeşte cu un aer încurcat şi se sprijină când pe-un picior, când pe celălalt.

Oftează.

— Scuze, am fost ocupat cu copiii.

— De ce nu ai dat un telefon?

— Era cât pe-aci să sunăm la poliţie, zic eu.

— De ce? Să nu faceţi asta niciodată! Mi-am pierdut telefonul, dar după aia l-am găsit. Văd că v-a fost dor de mine! Mă bucur că sunt din nou acasă.

Trebuie să vorbească, aşa că mă uşuiesc într-un colţ al camerei, unde desenez, mă joc cu diverse imagini pe iPad şi ascult muzică la căşti. Sunt ca o maimuţă bătrână, pusă într-o cuşcă suspendată într-un colţ, care nu poate nici măcar să-i scuipe pe vizitatori.

Se grăbesc să mă bage la culcare. El rămâne peste noapte. Aud zgomotul paşilor ei pe podea, tropăind de colo-colo.

Mă adresez camerei de filmat montate în colţul dormitorului meu, cea care o să-mi înregistreze moartea. Opresc aparatul auditiv şi iau două pilule. Chiar şi aşa, aud în noapte vocea ei îngrijorată, strigând în punjabi. El o consolează şi, peste puţin timp, ea tace.

De dimineaţă, îi dă lui Eddie să mănânce, apoi el pleacă la o întâlnire, îmbrăcat în hainele noi şi cu pantofii mei.

Aşteptându-l, Zee aranjează nişte flori proaspete în vază. Adevărata natură a oamenilor iese la iveală când se simt bine. Azi, lumea i se pare un măr din care vrea să muşte. Pune muzică, dansează un pic, zdrăngăneşte vasele prin dulapuri. Îşi pune hainele la locul lor, îşi rearanjează rochiile, împătureşte puloverele, aruncă ceva lenjerie. Îşi sortează pantofii,

păstrându-i pe cei „importanți“, și îi dă deoparte pe cei care vor ajunge la magazinul de caritate. Mută fotografiile dintr-o parte în alta.

Când se întoarce Eddie, îi iese în întâmpinare ca să-l salute. Se așază unul lângă celălalt. Eu ascult. Așa aflu că au un plan. Îi stimulează ca amfetamina.

Ea începe să împacheteze. Entuziasmul dărâmă zidurile rutinei. Așa vor trăi după ce o să mor.

Trucurile mele îndelung perfecționate – privirea, îmbufnarea, oftatul, tăcerea – nu funcționează. Am fost șters de pe fața pământului. Nu pot sta în vizuină ca un animal, cu frica-n sân.

Mă duc la ea în cameră, învârtind roțile căruciorului, unde o surprind, aducându-i aminte că încă exist.

— Plecați la Paris? Zee! Te rog să-mi răspunzi!

— Cu primul tren.

— Fără mine?

— N-avem timp să ne organizăm.

— Unde o să stați?

— La Ritz.

— Acolo am aniversat căsătoria noastră.

— E la îndemână.

— Cum o să vă permiteți așa o cazare?

— Taci!

— Și asta după tot ce am discutat despre caracterul lui?

— Gelozia e vrednică de dispreț. Nu asta mi-ai spus tu mereu? Avem o idee de afaceri. Nu-ți place să mă vezi femeie independentă? Eddie cunoaște niște oameni care o să investească în noi. Vorbește franceza perfect; nu ridică vocea niciodată. Oamenii cred în el. O să-ți spun mai multe despre proiect.

— Când?

— Când n-o să te mai uiți la mine în felul ăsta. Mă trec furnicături când îți simt privirea pe piele, îmi răspunde.

— Bine, o să mă uit în altă direcție.

— Ne grăbim. Te rog, dă-te la o parte, până nu mă împiedic de tine.

Rămân țintuit. Îmi simt capul ca pe o țigară incandescentă.

— O să explodezi, Waldo. Îți faci rău singur.

Își pune ochelarii de soare mari, gen Greta Garbo, după care se încalță cu pantofii cu toc.

— Ce ar spune mama ta, Zee?

— Să nu îndrăznești, Waldo!

— Trebuie să vorbim despre ce se petrece.

— Nu acum. Mă ții în loc.

Și se face nevăzută cu Eddie.

— Ce cuplu fericit! zise asistenta care tocmai intră în casă. E băiatul tău?

Nici măcar nu râd. Întorc privirea în altă parte și o rog să nu spună nimic și să-mi aline inima cu niște ceai negru și o carafă de apă fiartă alături.

Nu-mi place să fiu pus în situația de a-mi înfrâna prea mult latura primejdioasă a firii mele. Sunt mai înțelegător când Zee – prietena, aliata, camarada mea – mă aude. Neconvertite în cuvinte, gândurile pot deveni monstruoase, ca o melodie heavy metal care-ți răsună în cap. Când nu poți să-ți pui experiențele în cuvinte, lumea poate părea chiar stranie. Dar există muzica. Există Muddy Waters. Nimic nu-ți oferă alinare ca bluesul. Muddy știe prin ce trec. Le-a văzut pe toate la viața lui.

Descopăr că Zee a retras o sumă măricică din contul nostru comun. Numai eu l-am alimentat: câștiguri din drepturi de autor și, uneori, din prelegeri, apariții la TV sau cursuri la școala de film. Nu numai că am fost abandonat, dar le și plătesc amorezilor languroși sejurul la Ritz, și tot ce pot să sper e ca ea să-mi aducă o scrumieră.

Eram un bătrân senin, care pășea încet pe cărarea nirvanică spre uitare. Acum mă trezesc dorindu-mi iubire, turbat de furie, văzându-i buzele încolăcite pe sula lui, iar și iar. M-am transformat într-un tată înăcrit, în loc să-i fiu iubit sau prieten. Nu suport gândul de-a nu fi prezent în mintea ei.

Simt nevoia să vorbesc cu cineva. Am nevoie de sfaturi. Am nevoie de artileria grea.

O sun pe Anita. Anita e a doua femeie din viața mea.

Anita adoră secretele și bârfele. O să știe ce să facă. O să vină cu idei

bune. Când o să audă tărăşenia, o să intre în fibrilaţii.

OPT

Anita e una dintre acele femei la care nici un bărbat nu se poate uita prea mult fără să-şi dorească să-i bage penisul în gură. Ochii mei se desfată cu părul ei, cu pomeţii, cu mâinile fine. Închid ochii şi mă cufund în vocea ei în timp ce-mi citeşte.

De luni de zile, Anita Bassett mă vizitează cel puţin o dată la două săptămâni. A început să-mi citească texte clasice. Fiind o mare actriţă de film şi teatru, vocea ei e ca o dezmierdare dumnezeiască.

Anita a jucat în trei filme de-ale mele. Am intuit cum trebuie să o filmez şi am lăsat-o să fie spirituală, nărăvaşă, amuzantă. Cu ea ai parte de un *one-woman show*: comunică direct cu orice public. Ca regizor, tot ce ai de făcut e să pregăteşti totul, apoi să faci un pas înapoi. Sunt voci care susţin că sub îndrumarea mea i-au ieşit cele mai bune roluri din carieră.

Face muncă de voluntariat pentru copii; citeşte, se duce la prânzuri şi apare în talk-show-uri; se relaxează în căsuţa ei aşezată pe-o faleză de pe coasta amalfitană, învăţând italiana. Când e la Londra, vine în vizită la mine cu un buchet mare de ciulini, care sunt florile mele preferate.

Unii oameni dau bani ca s-o asculte vorbind. Pe mine nimic nu mă adormea mai repede, aşa că am făcut împreună un nou aranjament: acum îmi aduce iarbă. Şi, când se aşază pe canapea, cu părul strâns în coadă, cu genunchii ei frumoşi strânşi la piept, îmi citeşte din nuvelele poliţiste care-mi plăceau când eram puşti. Ca cititor, am terminat-o cu literatura. Vreau doar să mă distrez.

Bunătatea ei mă eliberează o vreme din strânsoarea furiei. Mă simt chiar bine, până când privirea îmi cade pe catrafusele lui Eddie, îngrămădite în spatele canapelei din celălalt colţ al camerei.

Vocea Anitei se opreşte. Se uită la mine întrebătoare.

— Te simţi bine, Waldo? Sunt prea plictisitoare pentru tine azi? Vrei să

pun o melodie? Una mai săltăreață, poate?

— Ești singurul om care mi-a mai rămas. În tine am încredere totală.

Pune cartea jos.

— Păi și cu Zee cum rămâne?

— Tocmai, despre ea e vorba. Promiți că o să-mi spui adevărul fără nici o reținere? Ce părere ai de Eddie, amicul ăla al meu care vine tot timpul în vizită pe aici? S-ar putea ca percepția mea asupra lucrurilor s-o fi luat razna. Realitatea poate fi imprevizibilă… Acum a început să se curbeze și să se contorsioneze…

— Așa simți?

— Eddie Warburten. E un *flâneur* absolvent de școli private, un fel de gigolo. În ultima vreme, ne-a luat în vizor și s-a apropiat de noi. Face amor cu Zee…

— Aici?

— În acest apartament. În dormitorul ei. Dacă se grăbesc, chiar și în sufragerie.

— Și tu permiți asta? Serios, Waldo? Dar tu ești, sau poți să devii, o bestie!

— Mulțam.

— Ce se întâmplă aici?

— Zee s-a îndrăgostit de el. Ea a avut mereu o latură mai fantezistă. E relativ tânără. El îi dă speranță. Și sulă. Dacă îi despart, o să înnebunească. Insistă să-l luăm cu noi în călătorii. Mă lasă pe mine să fierb în suc propriu și pleacă să admire peisajele îmbrățișați. Mă simt ca și când a eliberat un șobolan uriaș în casa mea.

Departe de compasiunea și furia la care mă așteptam, Anita mă privește cu un scepticism straniu.

— Ești un neghiob, Waldo. Zee te-a adorat din clipa în care v-ați întâlnit. Și, crede-mă, nu ești o persoană comodă. Gândește-te bine, dragul meu prieten, înainte să o acuzi.

— Vrei să spui că sunt un bătrân nebun care a pierdut contactul cu realitatea?

— Mintea ta vuiește ca un tunel de vânt. Chiar tu mi-ai spus asta, dragule. Hai să bem ceva și să dăm uitării povestea. Roșu, sau alb?

— Eddie şi cu mine stăteam odată la masă cu o femeie în vârstă. Cred că era trecută de 80 de ani. I-a luat mâna în palme şi i-a mângâiat-o, privind-o în ochi. A subjugat-o pe vecie. A fost înduioşător şi eficient în acelaşi timp. Apoi i-a povestit bătrânei că a fost abuzat sexual. Scumpa mea, asta funcţionează ca un afrodiziac. Efectul e că ajung atât de înnebunite să-l ajute, încât îi dau bani. Asta i-a făcut şi lui Zee.

— Ai vreo dovadă, Waldo?

Întorc din nou privirea spre ea.

— Gândeşte-te la câte medicamente trebuie să iei şi la ce-ţi pot face.

Îi spun povestea. Îmi arată respect, ascultându-mă cu cea mai mare atenţie.

— Dar nu există dovezi concrete, Waldo.

Încep să mă enervez.

— Ţi-am explicat tot. Vrei să spui că eu sunt un caraghios şi el e un sfânt?

— Ne trebuie mai multe indicii înainte de a face ceva.

— Nu crezi adevărul gol-goluţ?

— Nu-ţi mai face rău singur, Waldo. Ar fi groaznic să o acuzi pe Zee. Şi, pe de altă parte, orice femeie are nevoie şi de un strop de plăcere, nu?

Mă sărută şi se pregăteşte de plecare.

— Nu fi posomorât.

La uşă, se opreşte şi se întoarce cu faţa spre mine.

— Pot să fac o chestie. Aş putea să mă interesez mai îndeaproape despre el. N-o să dureze mult.

— Cum?

— Îl pun pe asistentul meu să se ocupe şi să-mi facă un raport. Apoi putem să hotărâm dacă băgăm javra în cuşcă – asta dacă se dovedeşte a fi javră. La urma urmei, un sfânt nu-i decât cineva al cărui trecut n-a fost scotocit suficient.

— Mai e un lucru. Faci ceva pentru mine?

— Orice!

— Scoate acareturile alea de acolo, îi spun, arătând spre lucrurile lui Eddie.

— Eşti sigur?

— Ai spus „orice“.

— Sunt prea drăguță.

— Atunci adu-mi-le.

— O fac numai de dragul tău, Waldo.

Se duce, trage genţile și le răstoarnă pe podea. Dau din cap aprobator. Culege diverse lucruri din morman și mi le arată pe rând.

Sunt haine murdare, pantofi și articole de toaletă. Memorii de computer și cabluri. Prezervative și un inel pentru penis. Un flacon plin cu pilule albastre de Viagra. Un tub cu lubrifiant. Un vibrator. Două telefoane mobile, un aparat foto, două ceasuri scumpe. Niște butoni de cămașă scumpi. Manuscrisul unui roman. Chiloţi, o cutie de chibrituri de la un restaurant select și trei scrisori care încep cu „Dragă tată“ și sunt semnate „F“ – presupun că de la fata lui, Francesca –, pe care n-aș suporta să le citesc.

— Mai uită-te! Cotrobăie peste tot.

— Câh!

— Bagă mâna și acolo, te rog! Îți fac cinste c-o manichiură.

În buzunarul interior al unei genți, găsește un jurnal jerpelit și ponosit, legat cu un elastic.

— Deschide-l, te rog.

Cad din el cărţi de vizită, tăieturi din ziare și poze cu copii. Un teanc de bancnote de 20 – cam 300 de lire. Și, după cât apuc să văd, două articole dintr-un ziar local despre sinuciderea lui Bow.

Ea se uită la o fotografie, apărându-și ochii de lumină.

— Mă întreb, Waldo, dacă… ăăă… nu cumva e cineva cunoscut, îmi zice.

Întind mâna. Ea nu-i dă drumul. Apoi se îndură. E un *selfie* scos la imprimantă. O femeie mai în vârstă, pozată de la spate, în genunchi, purtând pantofi cu toc și ciorapi de mătase, cu vibratoare în cur și în pizdă.

— Îmi pare rău, Waldo. Pantofii ăia…

— A petrecut mult timp în camera ei, cu ușa închisă.

— Asta-i chiar greu, îmi spune. Mai sunt și altele. Suporţi să te uiţi la ele?

Le pozez cu telefonul. Unde e vorba de sex, nu e loc de dreptate. Toți

suntem pornografi acum.

— Zee a luat-o razna complet, îi răspund. Te rog să-mi citeşti din jurnal.

— Mă simt aiurea. Treaba asta începe să-mi provoace silă.

Îmi citeşte din jurnalul lui Eddie. Nu e vreun Samuel Pepys – întâlniri, plimbări, schiţe de personaje, idei pentru articole şi documentare, notiţe pentru necrologul meu, pline de măguliri, dar în care respinge două dintre filmele cele mai bune. În curând, am prins ideea. Nimic incriminator despre Zee.

Trece o vreme fără să scoatem un cuvânt. Un bun prieten ştie şi când să tacă. S-ar putea ca Anita să aibă dreptate: nebunia reuşeşte să facă zob tot ce-a fost bun cât ai clipi.

Îmi vine o idee.

— Poţi să mai faci ceva? Pozează paginile, ca să pot să le citesc şi să le recitesc după pofta inimii.

Face o mutră, dar îşi scoate telefonul şi se execută. Îmi trimite materialul pe e-mail, ca să pot să-l citesc pe iPad când fac pe mortul.

Aud trântindu-se uşa de la parter, apoi zăngănitul liftului.

— Anita, ei sunt!

Jurnalul e la mine în poală. Cuprins de panică, îl scap pe jos. Lucrurile lui Eddie sunt răsfirate pe podea. Anita se mişcă rapid, le culege pe toate şi le pune, cât de bine poate, la locul lor. Apoi fuge la baie, ca să se spele pe mâini.

Una dintre fotografii a căzut pe covor, cu faţa în jos. Îmi iau avânt să ajung lângă ea, dar, oricât mă chinui, nu pot s-o iau. Încerc să-i fac vânt sub canapea şi aproape că mă prăvălesc din cărucior. Îmi dă prin cap să arunc o pernă peste ea, dar deja nu mai e timp.

Eddie şi Zee intră.

— Salutare! zic. Cum a fost la Paris? Uitaţi, am pe cineva în vizită. Veniţi să vedeţi cine e şi să facem cunoştinţă! Să bem un ceai. Să deschidem o şampanie. Aduceţi prăjituri!

NOUĂ

— Vezi ce fac eu pentru tine, Eddie? îi spun.

Deodată, Eddie deschide larg braţele, atât e de încântat s-o vadă pe Anita îndreptându-se spre el. Îi vibrează ochii de încântare.

— Tu, pentru mine, eşti a doua Marilyn!

— *Boo-boo be-doo!*

Anita îl pupă pe Eddie, apoi pe Zee. Începe să-l prindă în mreje, copleşindu-l cu atenţie. Îi fotografiez împreună.

— Trebuie să aflu tot, îi spune ea. Povesteşte-mi totul despre tine.

Ăsta-i un subiect după care el se dă-n vânt.

— Trebuie să plec în curând la o repetiţie, dar, hai, dă-i bătaie! continuă Anita.

Îi oferă braţul, invitându-l să o însoţească în bucătărie, la un coniac.

El se precipită, mai-mai că nu se împiedică.

— Nu stau mult.

Se opreşte, ia poza de pe jos şi se uită la ea.

— Asta-i fata mea, Francesca.

Ne priveşte întrebător.

— Ce caută aici?

— Pesemne că ai scăpat-o cumva.

— Sunt sigur că nu.

Ne aruncă încă o privire, o pune la loc printre lucrurile lui şi Anita închide uşa.

E linişte. Zee şi cu mine suntem excluşi. Dar suntem împreună. Se aşază pe vine în faţa mea pentru prima oară în ultimele săptămâni. Mă uit la ea cum îşi face o ţigară, îi pune filtru, o linge, o aprinde şi o fumează.

— Despre ce crezi că vorbesc? Şi de ce îi vorbeşte ea în felul ăsta?

— Presupun că el îi înşiră numele tuturor celebrităţilor pe care le-a

cunoscut. A urmărit-o în spectacole de teatru vreme de peste 25 de ani. Ducesa de Amalfi, pe care a jucat-o costumată în piele și blănuri, l-a ajutat să devină bărbatul de acum.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Waldo, n-are nevoie să i se mai spună asta! Actrițele astea flamboaiante sunt oricum lăudate de toată lumea.

— Poate vede în el ce vezi și tu.

— Cum ar fi?

— Oamenii plicticoși sunt întotdeauna populari. Nu fac niciodată nimic surprinzător. Dar el are o acuitate. Ceva entuziasm. Ardoare. Și mai ce? Stai să mă gândesc. E un subiect vast, îi răspund.

Își toarnă un pahar mare de vin.

— Nu fi ridicol! Cum se face că vine pe aici de fiecare dată când sunt plecată?

— Știi că nu-mi place să fiu lăsat singur. Frumusețea ei îmi ridică moralul.

— Dar oare ce fac singuri acolo?

— Putem să-l întrebăm pe Eddie mai târziu. Asta dacă mai e prin preajmă. Scumpo, putem să rămânem doar noi în seara asta, sau iar înnoptează la noi?

— Da, doarme aici.

— Cum a fost la Paris? Ai ajuns pe Avenue Montaigne? Ai văzut tineri drăguți? A fost productivă călătoria?

— O să-ți povestesc la momentul potrivit.

— Îmi aduci ceva de băut?

— Desigur.

— Avem măsline?

— Am cumpărat acum câteva zile.

— Preferatele mele?

— Preferatele tale.

— Nu m-ai uitat.

— Tu ești de neuitat, Waldo.

— Sărută-mă.

Mă plesnește peste față cu palma deschisă.

— Au! De ce? Mi-ai învinețit buza. Mai bine sărut-o, scumpa mea.

— Știi foarte bine ce ai făcut. O să-ți aduc niște vin. În scurt timp n-o să mai simți nimic.

Care-i diferența între a fi bătut și a fi iubit? Zâmbesc și mă uit la ea. Îmi place să o privesc, îmi place felul în care se mișcă și face lucruri.

— Anita n-o să-l seducă. Are clasă.

— S-a cuplat cu atâția bărbați, dar n-a reușit să rămână cu nici unul. Cum îți explici?

Ridic din umeri.

— Are standarde înalte.

— Văd că încă are „acel ceva“.

— Ce, Zee? Farmec?

— Putere de seducție și un strop de masochism.

— Și tu ți le-ai păstrat, Zee. Dar acum le pierzi.

— Cum?

— Pentru că te grăbești. Farmecul e lent. Îți lasă timp. E relaxat și încrezător. Artiștii, sportivii – Zidane, Miles Davis, Garbo – și ceilalți oameni pe care îi admir… îl au. Lentoare. Infinitudine.

Așază paharul lângă mine și-și răsucește altă țigară. Se privește în oglindă, întorcându-și capul când într-o parte, când în alta.

— Uite, oglinda asta oribilă mă urăște! De ce trebuie să avem oglinzi peste tot? O aduci aici și nici măcar nu m-ai prevenit că vine. Una dintre cele mai frumoase femei din lume. O femeie sănătoasă se cunoaște după aspectul pielii. Ai băgat de seamă că nu poartă niciodată pantofi ieftini, nici dacă e îmbrăcată în jeans? Și n-o vezi niciodată fără poșeta aia Prada. Alaltăieri, la expoziție, nu purta sutien. Cine ar mai îndrăzni așa ceva la vârsta ei? E fără cusur tot timpul. Asta mă omoară. Ai avut dreptate…

— Cu ce?

Zee se ciupește de obraji.

— Știi că numai mitul contează. Cum văd alții lucrurile. Uită-te la mine. Sunt minionă. Și indiancă pe deasupra. Nasul îmi lucește. Cum ai putut să mă tratezi așa azi?

— Anita e cartea mea vorbitoare. Atât. Știi că tu mă exciți…

— Pune mâna pe părul meu. E uscat.

— Lasă-mă să ți-l ung cu ulei de cocos.

— Uită-te la mâinile astea veştejite. Trebuie să-mi scot venele varicoase de pe picioare. Am genunchii artritici. Când am fost acum ceva vreme la cina aia de după premiile BAFTA, m-am simţit cea mai bătrână femeie din sală. Nici un bărbat nu s-a uitat la mine. Pe vremuri, nu hipnotizam şi eu bărbaţii?

— Mai ales pe mine.

— Mă vânau, şi eu nu-i băgam în seamă. Eram o puritană, şi asta mi se părea că-i feminism.

— Numai în filme oamenii sunt frumoşi tot timpul, îi spun.

— Toate femeile au frica asta? Că o să se transforme în mamele lor?

— Nu o ponegri, Zee. Bibi a ta era o femeie fascinantă, care se putea privi fără nici o teamă. Îmi aduc aminte cum se ruga. Mă emoţiona să asist la astfel de momente, Zee. Odată, m-a lăsat să merg cu ea. M-a rugat insistent să mă convertesc. Zicea că noi, în Occident, am înţeles totul anapoda. Şi că tu ar fi trebuit să te muţi în Pakistan.

— Aşa voia? Absurd.

— Ne-am pierdut relaţia cu adevărul şi valoarea. Am devenit sclavi…

— Ai cui?

— Ai pasiunilor trecătoare. Ai fanteziilor sexuale. Ai banilor. Pentru ea, timpul trecea prea repede în Londra. Spunea că aici poţi să îmbătrâneşti într-o zi.

Zee nu scoate o vorbă. Se plimbă de colo-colo.

— Cum ai putut să asculţi aşa ceva? Recunosc, ai fost răbdător. Te-ai purtat frumos cu copiii şi cu ea. Mama era deja bătrână la 40 de ani, şi prea evlavioasă. Tu m-ai ajutat să mă rup de ei. Dacă, să zicem, mâine descopăr că am cancer? Totul se poate schimba într-o secundă. Vreau un nas nou. Îmi plăteşti operaţia?

— Dacă mă rogi frumos.

Iau o gură de whisky.

— Mă gândeam să fac rost şi de-un penis nou, la pachet.

Stă cu capul în mâini.

— Anita nu are iubit, nu-i aşa? Parcă spuneai că nu şi-a întâlnit niciodată marea iubire.

— S-a despărţit de unul dintre scriitoraşii mei. O jigodie căreia i-am

modelat talentul cu ciomagul. Zice că nimeni nu îndrăznește s-o invite la o întâlnire, în afară de bărbații mai tineri.

— Știu ce le spui femeilor, Waldo. Îi spui că e prea inteligentă pentru majoritatea bărbaților.

— E incisivă. Nesupusă. Sexuală. Are multe regrete – inclusiv că n-are o familie. Cât despre bărbați, a căutat să-i pedepsească.

Zee patrulează prin casă.

— E un pericol. Ce viclean ești! Ai adus-o aici intenționat. Nu vorbiți și despre mine? Ce-i spui?

— Că mă faci nefericit.

— Asta i-ai spus? Are ea idee cum e să ai grijă de cineva zi și noapte, ani la rând? Să încerce, numai. Are ea un soț care face în pat? Știu cum îți merge mintea. Abia mă abțin să nu-ți trag o palmă. De ce stau atât?

— Strict pentru că el îi povestește despre sine. Ce producător faimos a fost el. Cum s-a pierdut pe drum din cauza altcuiva. Cum o să reintre totul pe făgaș. Cum o să investească în următorul ei film. Cum o să…

Zee își acoperă urechile.

— Taci din gură!

După ce pleacă Anita, îl ia pe Eddie în dormitor. Nu aud amănuntele; se ceartă. Pe înfundate. Ea i-o ia în gură. Nu-i el genul de bărbat care să irosească o erecție. La vârsta lui, nici nu-ți permiți, vă spun eu. Sperma lui e mai bună ca șampania.

Apar ca să-și clătească gura cu un Chablis de soi. Încerc să-i prind privirea lui Eddie, dar păstrează distanța.

În restul serii, Zee e plină de înflăcărare. Vrea să-mi povestească. Ideea de afaceri nu-i rea deloc. O s-o pună în practică împreună. Zice că e „copilașul“ ei. Eddie o inspiră. Își dorește mai mult.

Ne e scris să simțim tot timpul că ne lipsește ceva. Lumea pe care i-o ofer eu e prea strâmtă. E nerăbdătoare să înceapă ceva nou. Cum să nu cunosc senzația asta? Ce am eu, om bătrân, de oferit acum oricărei femei?

Observ că s-a întors cu părul lăsat liber, cu fuste strâmte și parfumuri noi. Poartă o brățară la gleznă și geacă de piele. Mi-ar plăcea s-o văd goală, doar în geaca de piele, poate și niște tocuri cui. Și, sigur, cu buze de-un roșu aprins. Dar nu cred că-i un moment bun să-i propun o astfel de

ținută.

Stau întins în pat, uitându-mă la *selfie*-urile pe care soția mea i le-a trimis amantului. Apoi îi scriu un SMS Anitei: „Vești?“ Și, din nou: „E beznă aici. Ce se petrece?“

Nimic.

ZECE

A doua zi, Anita nu-mi răspunde. Nici următoarea. Trec patru zile. Sunt îngrijorat. Îi trimit mesaj. Nici o reacţie. Oare a plecat pe undeva? E teribil de ocupată?

Mi s-a cam şifonat încrederea, dar nu mi-a dispărut de tot. Cu iPad-ul în poală, studiez fotografiile cu jurnalul lui Eddie. Mă şochează cât de puţin câştigă şi ce des se duce la doctor. Însemnează cu o bifă zilele când face amor. Jos pălăria pentru bărbaţii meticuloşi! Dacă aş avea un viitor, aşa aş proceda şi eu.

Privesc. Nu mi-am mai văzut picioarele de ani de zile. Îmi studiez reflexia în oglindă. Am rugat-o pe menajeră să o mute. Dacă o mişcă un pic, astfel încât oglinzile să schimbe priviri între ele, pot să stau întins şi să observ ce se întâmplă în teatrul meu personal – sufrageria – chiar şi când filmez. Voyeurii apar ca personaje în multe filme, şi eu, cu răbdarea mea de James Stewart, sunt perfect pentru un astfel de rol. Încă şi mai multe filme, îmi amintesc, îl au ca personaj principal pe celălalt vecin, criminalul în serie.

A doua zi de dimineaţă, în timp ce Zee aleargă pe bandă, observ, dându-mă cu căruciorul prin casă, că au apărut şi alte schimbări. Eddie se mută în biroul meu. Duce dosarele şi premiul de la Sundance pe un raft din hol, în spatele hainelor. Îmi pune blocnotesurile şi scenariile într-o cutie. Scoate din cameră caietele de schiţe şi posterul semnat de Peter Blake.

După ce termină cu mutatul, se aşază şi lucrează la computer şi la telefon, cu DVD-urile şi cărţile lui puse la îndemână. I se înfoaie codiţa de pe ceafă de încântare.

Devin din ce în ce mai neglijenţi. În ultimele zile, mi-am lăsat iPad-ul pe comodă, cu videocamera pornită. Uită de el şi se perindă prin cadru stând de vorbă, în timp ce eu picotesc.

După aia, stau în pat și mă uit la înregistrări.

Aud vocea ei.

— Waldo nu vine niciodată aici… Nu folosește niciodată lucrurile astea… N-o să-i mai trebuiască niciodată… Strânge totul grămadă… Parcă am trăi într-un muzeu… E prea beat să bage de seamă… Nu vezi că dosește toată votca pentru el? Trebuie să ne vedem de viață în continuare – pentru ce mai are nevoie de atâta spațiu? Abia mai ține minte ce filme a făcut. Nu sunt sigură dacă mai e-n puteri…

— Așa, săracul de el, e într-o stare deplorabilă. Dacă ar fi câine, ar fi eutanasiat. Deunăzi spunea: „poate ar trebui să-mi iau un bilet de avion pentru Elveția, fără retur“…

— Cumpără-i-l, te rog, dragule. Abia mai respiră, în starea în care e.

Sosește instructorul de yoga. Zee și Eddie meditează împreună, practică „respirația abdominală“. Golirea de gânduri nu-i ieftină defel. Chiar dacă simplul fapt că-l văd pe Eddie în poziția „câinelui aplecat în față“ e o răsplată în sine, bonusul e că-i aud discutând despre natura fericirii cosmice. Care rezidă în moment, nu în materialism. Zee îl informează pe Eddie că-și folosește prea mult partea stângă a creierului. Că o traumă a paralizat ceva din el. Ar vrea ca instructorul să îl ajute. Împreună, pot readuce la viață partea care a înghețat. O să fie în beneficiul tuturor, o să accelereze pierderea în greutate, o să-i impulsioneze funcțiile cognitive și o să-i dezvolte claritatea mintală.

Când nu caută neantul, Zee stă lângă Eddie pe canapea, făcându-și de lucru la noul ei computer. I-a cumpărat și lui un MacBook Pro nou-nouț. De la Harrods curg comenzi de somon, votcă, prăjituri, fripturi, vin, șampanie. Organizăm picnicuri în sufragerie, așezați pe pături de damasc. Trăim pe picior mare. După-amiaza, sesiuni de masaj. N-a fost niciodată așa de relaxat, îi spune el. Nici o femeie nu a făcut atâtea pentru el.

Nopțile mele sunt goale. Nu pot nici măcar să mă masturbez.

El o scoate la teatru și la operă. O duce în culise, unde o prezintă actorilor în cabine. Urmează cina și un vin bun. Știe cele mai bune restaurante și face rezervările pe cardul ei de credit.

Tipul n-are nici o apăsare că-mi cheltuie banii. Iau prânzul la V&A. După aia, un shopping scurt în South Kensington. Apartamentul se umple

de perdele, covoare, perne, aşternuturi. Ea a început să cumpere stampe. Sunt scumpe: mii de lire bucata. Nu-i vine să creadă că am trăit aşa de sărăcăcios, când alţii se lăfăie. Cât despre Eddie, e cel mai de soi bărbat pe care-l poţi cumpăra.

Ea se schimbă şi vorbeşte cu el în sufragerie. Ascuns de draperiile purpurii, îi ignor şi stau nemişcat pe terasă, uitându-mă la ce fac vecinii.

Când se agită, Zee vorbeşte tare. Dacă-mi pornesc aparatul auditiv şi mă las un pic pe spate, prind ideea.

— Mi-a fost greu, dragul meu Eddie. Îmi torni, te rog, un pahar de vin alb? Până de curând, aproape că n-am mai ieşit din casă din cauza ştii-tu-cui, şi ştii ce mult îmi place să flecăresc.

— Dar ai prieteni. Întotdeauna ieşi la prânz şi stai la bârfe cu oameni drăguţi.

— Da, cu femei bătrâne şi plicticoase, suferinde de cancer, care nu vorbesc decât despre boli, înmormântări şi testamente. Nici una n-are în ea toate organele cu care s-a născut. Mereu mai moare câte cineva şi nu-mi face curte nimeni. Până la tine, Eddie, nu a fost nimic.

— Eu credeam că eşti prea snoabă ca să te uiţi la mine.

— De ce? Waldo e bolnav de zece ani. La un moment dat, când a căzut şi şi-a rupt piciorul, eu am fost cea care s-a ocupat de gătit; trebuia să-i tai mâncarea bucăţele şi să-l hrănesc înainte de a-l băga în pat. Nu i-a plăcut niciodată să fie lăsat singur. Devenea trist, deprimat şi crud. Întotdeauna a fost un pervers – orice lucru normal îl plictisea. Am refuzat să urinez pe el, dar m-a convins să îl scuip. Asta mi-a plăcut.

— Aici sunt de acord. Şi eu o fac cu cei din jur ori de câte ori am ocazia.

— El m-a învăţat ce înseamnă plăcerea. Îmi spunea să am grijă să încerc ceva nou în sex de fiecare dată. Nu pot să-i satisfac poftele carnale. Nu poţi să iubeşti pe cineva toată viaţa, nu? Ţie ţi s-a întâmplat?

— Nu.

— Înainte de tine, aveam un vis iar şi iar, continuă ea, că mă ţine cineva de mână. Într-o seară, te-am văzut cum te uitai la mâinile mele. Te-ai întins şi m-ai mângâiat. A fost plăcut, dar m-am întrebat dacă ţi se păreau venoase şi veştejite. Mă credeam prea bătrână pentru iubire. Totul se

dusese.

— Dar mi-ai trimis un mesaj.

— Da! Mi-a trebuit curajul Boadiceei s-o fac. M-am simțit așa de rușinată și de tulburată, încât mi-a venit să-mi azvârl telefonul.

— Scuză-mă, dar eu nu te vedeam așa, Zee, să faci tu primul pas către un bărbat. Ce mi-ai scris atunci? Că, dacă te vreau, poți fi a mea, nu?

— Până la el, nu mai sărutasem nici un bărbat. Am tremurat și am șovăit zile în șir. M-am răzgândit de o mie de ori. Credeam că o să mă respingi. Eram ca în transă. Când mi-ai trimis poza aia cu sărutul buzelor tale, am fost atât de ușurată, încât am plâns. Acum fii sincer cu mine, Eddie. Ai fost vreodată credincios unei femei?

Urmează o pauză.

— Încă nu.

— De ce? E infidelitatea un crez al tău sau un instinct?

— Doar în timpul sexului nu sufăr de anxietate și uit de mine. Pentru scurt timp, mă simt împăcat și nu mai am mintea plină de ură și de zgomot. Toate se așază la locul lor. Iubita mea, tu ce îți dorești de fapt? o întreabă el în continuare.

— Mi-am dorit să trăiesc în America. L-am implorat pe Waldo, ca să fim lângă fete și nepoți. El mi-a răspuns că n-o să ne vrea pe lângă ele tot timpul. Că soții lor o să se revolte. Aici, totul e la fel zi de zi – culmea plictiselii. E lucru greu să mori, și durează atât de mult…

— Îmi povesteai că e fascinant.

— Pe vremuri, totul era ca un iureș. Dar, după ce am împlinit 50 de ani, am devenit îngrijitoare. Era datoria și dragostea mea. Voiam să petreacă frumos ultimii 10 ani. Pe de altă parte, mă simțeam prinsă în capcană. Stăteam cu el, acest penis țintuit în scaun cu rotile…

— Te rog!

— …uitându-mă pe fereastră. Și începeam să tremur. Ca un epileptic, aproape. Psihoterapeutul mi-a spus că am claustrofobie. M-am și îngrășat… Prietenii îmi spuneau ce noroc am avut să plec din India. În Pakistan – unde voia soțul meu să ne mutăm – mi-ar fi fost mult mai rău. Waldo m-a luat de acolo. A fost frumos din partea lui. M-a salvat. Nu pot decât să-l iubesc pentru asta.

— Și îl iubești?

— Îi sunt recunoscătoare. Aici am de toate. Cum m-aș putea plânge…? Of, Eddie, înțelegi ce vreau să spun?

— Da, da!

— Waldo nu a vrut să lucrez. Îi plăcea să stau cu el. Împreună, treceam în revistă scenariile, costumele, montajul, coloana sonoră. Îmi cerea părerea despre orice și, dacă-i sugeram ceva, încuviința, dădea gânditor din cap și făcea schimbări. Acum, nici măcar nu-mi arată fotografiile și filmulețele pe care le face.

— Vrei să le vezi?

— Sigur că da. Și preferă să vină Anita să-i citească. Tu mă crezi plicticoasă, Eddie?

— Deloc.

Ea îl sărută.

— Sper că nu te mai temi atât și ești mai relaxat de când am început ședințele de masaj și i-am achitat datoria nemernicului ăluia de proprietar. Nu-mi vine să cred că a fost în stare să te lipească de-un perete și să te amenințe pe coridorul ăla sordid, pe tine, care ești așa un dulce. Lasă-mă să te sărut din nou.

Îndur această pauză.

— Am fost disperat, dar am mărturisit tot. Mi-am recunoscut fapta. Am făcut un fals, și asta l-a înfuriat.

— Acum totul e de domeniul trecutului. Cu mine alături n-o să mai treci niciodată prin astfel de situații. Cât timp ai fost nevoit să locuiești acolo?

— Trei… nu, patru ani.

— Pe mine n-ar fi îndrăznit să mă atingă. I-aș fi tras un șut la ouă. Și toate astea pentru câteva mii de lire.

— Știi că mai am și alte datorii, da?

— Nu ți-am promis că se rezolvă toate, în timp?

Ea râde.

— O să renunți la celelalte femei pentru mine? La „doamnele tale de companie“?

— Acum nu am pe nimeni, draga mea.

— O să fii surprins, Eddie, dar am și o latură aprigă rău. Într-o zi, o să-ți

povestesc istoria familiei mele. Vino şi strânge-mă în braţele tale puternice, dragule.

Rămân locului, îngheţat, luptându-mă să-mi amintesc unde mă aflu, până când termină cu îmbrăţişările şi mângâierile şi vin să mă ia.

Apoi văd pe telefon un mesaj de la Anita.

UNSPREZECE

M-a prins o răceală și sunt înfășurat în mai multe pături, ca o canapea înfundată. Dar, cel puțin, am primit un semn de la Anita.

Are vești despre fabulistul fabulos. Trebuie să vorbim. Vine neîntârziat. A organizat un picnic. Vine un șofer, să ne ducă în parcul de lângă podul Serpentine, care, în tinerețe, era unul dintre locurile mele preferate pentru hoinăreală și pierdut vremea.

E o zi frumoasă și parcul e aglomerat. Lacul sclipește. Îmi place să văd oameni mergând cu bicicleta, dându-se cu rolele sau tolăniți la soare. Asta e Londra: tihnită și iubitoare de plăceri. Mă bucur că-mi împinge ea căruciorul. Apa mă calmează. Anita poartă jeanși până deasupra gleznei, sandale aurii, tricou alb, ochelari mari de soare și pălărie. Chiar și așa, lumea o recunoaște și, de fiecare dată, ea zâmbește recunoscătoare și-și ține capul plecat.

Sper să apuc să mai ies o dată pe lac cu hidrobicicleta.

Găsește o oază de umbră, unde ne așezăm ca să mâncăm sandviciuri cu somon afumat și să bem șampanie.

— Îmi pare rău că a durat atât.

E serioasă și concentrată.

— Au fost multe de dezgropat. Am fost surprinsă.

— Acum mă crezi?

— Băieții mei și sclavii lor au muncit din greu. Ești pe cai mari, Waldo! Am tot așteptat să văd ce avem. Și dacă e adevărat.

Mă întorc spre ea, atât cât pot. O frântură de secundă, îi surprind expresia feței. Adevărul nu e profund. Nici măcar abscons. E pur și simplu de nesuportat. „În ce privește femeile, trebuie să îndrăznești orice“, ne sfătuiește Stendhal. Știam de mult că Eddie e capabil să sară calul. E întipărit în ADN-ul lui, așa cum câinii trebuie să se pișe la pom.

— Anita, împinge-mă în lac. Privește-mă cum mă duc la fund și ține-mi capul sub apă dacă mă agit. Nu vreau să mai aud. O iubesc pe Zee. N-am ce să fac. E o biată naivă, și nu sunt sigur că pot s-o protejez în fața acestui om. Sau că ea vrea acest lucru.

Îi explic Anitei că am aflat din jurnal de cel puțin două femei în clipa de față, plus multe altele din trecut care încă îi fac ochi dulci. Pe lista lui „de ținut legătura“ am găsit zece nume. Amorul e-o treabă care-ți consumă resursele, dar Eddie e darnic cu timpul lui. Le oferă femeilor o mare parte din el. Nu-i de mirare că nu a terminat sau, mai bine zis, nici măcar nu a început lucrul la istoria „definitivă“ a cinematografiei britanice postbelice, care, nu-i așa, e o chestie pe care o dai gata într-un weekend.

Îi povestesc Anitei toate astea. Dă din cap, impresionată. Acum e rândul ei. Pe partea ei, după cum spune, oamenii au avut ceva de muncă și au fost meticuloși. A venit cu o mapă cu clemă, în care sunt mai multe foi. Și poze.

Îi dă drumul.

— Spusele tale ne confirmă descoperirile. Pe primul loc e o văduvă pe nume Patricia Howard. A suferit o mastectomie și e singură de cinci ani. Tânjește după dragoste. Arată bine și e bogată, dar are trei copii adulți, care sunt bănuitori în privința lui Eddie și își protejează mama. Însă el e insistent, după cum știi. Merge mai departe neabătut, vorbește cu ea în fiecare zi și, de dragul ei, rabdă și ascultă Wagner. Ba chiar îi citește romanele și îi dă sfaturi.

— Asta da dăruire!

— Exact. Tot speră că o să-i dea niște bani, ca să-i bage într-un film – regizat de el. S-a culcat cu ea, dar nu poate să facă pasul către un angajament mai stabil. Nici nu cred că o să-l facă – se teme de copiii ei.

— Continuă!

— Mai e una, Sarah Adler, 28 de ani. Artistă, nebună de legat, partenera lui preferată de futaiuri.

Îi iau mapa din mână și mă uit la niște poze de pe contul de Facebook al tipei.

— Aici sunt împreună la vernisajul expoziției ei.

— Când a mințit că e în Brighton, completez eu.

— Are un corp frumos și sâni apetisanți. Îi place să fie ciupită ușor de sfârcuri. Poartă un lănțișor drăguț între țâțe. Ea vorbește și el ascultă, lucru neobișnuit la un bărbat. O țin în cârcă părinții și amenință în fiecare lună că se sinucide. I-o suge mai bine decât oricine altcineva.

— Sper să nu-i ajungă la urechi treaba asta nevesti-mii.

— Sarah e cea cu care s-a evaporat. I-a promis că o s-o ajute cu expoziția, și ea nu l-a slăbit. Dar se pare că, în ziua vernisajului, el a avut o stare de anxietate. Umbla de colo-colo târșâindu-și picioarele și scoțând sunete guturale, ceea ce i-a alarmat pe proprietarii galeriei… Așa… Am identificat încă o femeie care a avut de furcă cu el. Pe asta a convins-o să-i împrumute o sumă considerabilă, ca să facă muncă de cercetare pentru un documentar despre tine.

— Cred că un documentar despre Eddie ar fi mai interesant.

— Se pare că ar fi venit la tine acasă. Femeia își vrea banii înapoi. Lăsând asta la o parte, abia aștepta să ne dea informații de sub preș. Ține-te bine! Dacă vrei să afli ce virtuți are…

— N-am fost în viața mea mai nerăbdător.

— Eddie are o reputație de limbist prodigios. Este un Jacques Cousteau al scufundărilor la păsărică. Poate să stea acolo ore întregi fără să respire. I-a dat tipei lăței.

— Care e tehnica lui cu femeile?

— Mizează pe investiția în viitor. Și pe speranță. Le spune cât sunt de frumoase și de inteligente. O să trăiască împreună la New York sau la Rio. O să pornească o afacere. O să mănânce bine, o să vorbească de bine și o să facă amor și mai bine tot restul vieții.

— Chiar așa de ușor de prostit sunt oamenii?

— Fug de adevăr ca de Ebola. Nu-i nevoie să-ți spun eu.

— Da, și, ca-n toate filmele cu detectivi sau jurnaliști de investigație, nu aflăm adevărul decât când e prea târziu. Știu că femeile pot fi făcute să iubească prin vorbe dulci. Nu asta îi face Othello Desdemonei? Sunt gelos pe limba sprințară a lui Eddie, Anita. Și urăsc faptul c-am ajuns impotent – impotent până și-n ură.

— Waldo, ai face bine să-ți regăsești siguranța de sine.

— E vreo grabă?

— La sugestia bunului său amic Gibbo, Eddie se ascunde de creditori la voi acasă. Cred că o să vă extorcheze. Tipul trebuie să dea o lovitură babană, Waldo. Şi-a declarat falimentul de două ori. Nu are card de credit şi nici carnet de cecuri. Am descoperit că datorează bani practic peste tot. Taxe la stat, datorii la neveste – dintre care una are cancer şi nu poate să lucreze. Are probleme şi cu copiii.

— Aici cum stau lucrurile?

— Una dintre fete are handicap. Băiatul cel mare are o boală psihică, trăieşte în lumea lui. E internat într-un salon sub cheie. Celălalt băiat locuieşte în Italia. Cel mai mult Eddie o iubeşte pe fiica lui adolescentă. Dar şi ea e dificilă, ca să nu spun mai mult. Pretenţioasă când vine vorba de bani. Mai vrei?

— Te rog!

— Situaţia asta tristă, întinsă pe atâţia ani, l-a dezechilibrat şi mai tare. Până şi rataţii vor să fie taţi buni. A cheltuit mii de lire pe doctori, psihiatri, terapeuţi de toate felurile, pentru copiii lui şi pentru el. Nici un vraci din ţara asta n-a putut să-i oprească zumzăitul din cap, dar nici nu i-a refuzat banii. A trecut prin mai multe mâini ca Linda Lovelace[6]. Eddie s-a împrumutat masiv multă vreme. Datorează bani prietenilor, la bănci, proprietarilor locuinţelor unde a stat şi producătorilor de filme. E urmărit de recuperatori. Nu are nimic pe numele lui şi vrea ceva. Dacă un om îşi propune să pună mâna pe tine, cu un pic de hotărâre poate să ia până şi sufletul din tine.

6. Actriţă americană de filme pornografice. (N. tr.)

În ceea ce mă priveşte, am nevoie de mai puţină acţiune şi de mai multă văicăreală.

— Nu merită şi omul un pic de linişte la vârsta mea? Sigur, dacă ea vrea un distrus, eu ce cusur am? zic.

— Nu te mai tângui.

Mă ia de mână.

— Vrea să vadă cum o să rezolvi situaţia. Vrea să o scoţi din mrejele lui. Poate nu mai eşti ferm în cerinţele tale. La ce mai e bun un soţ, atunci?

— Poftim?

Aproape că țipă la mine.

— Ca să o protejeze pe femeie de ea însăși! Lasă-te mânat de gelozie.

— Asta o să fac, Anita.

Facem o plimbare în jurul lacului. Ne oprim să ne luăm o cafea. În afară de ticăitul roților de la cărucior, între noi se așterne liniștea. Vorbesc cu mine, ca de obicei.

Anita se apleacă peste umărul meu.

— Ce-ai spus, Waldo? Mormăiai ceva?

— Spuneam că măcar are pe cineva.

— Te referi la Zee? Ce vrei să spui?

— Nu a rămas pasivă. A luat ceva ce și-a dorit.

— Și admiri asta?

La sfârșitul eseului *Motivul alegerii casetei*, Freud spune despre noi: „Bărbatul bătrân caută zadarnic să obțină iubirea femeii, așa cum i-a dăruit-o mai întâi mama sa“[7]. Și totuși cunosc mai mulți moși aflați în diferite stadii de prăbușire sau descompunere – în mod invariabil cei mai răi bărbați, care s-au purtat cel mai urât cu femeile – care au găsit tinerele angelice care să-i conducă până la porțile întunericului. Sfinte, utile, drăguțe, aceste păzitoare ale falusului nu par defel deranjate. Le place. Gusturile nu se discută.

7. Sigmund Freud, *Eseuri de psihanaliză aplicată – Opere Esenţiale*, vol. 10, traducere şi note introductive de Vasile Dem. Zamfirescu, Editura Trei, Bucureşti, 2010. (N. tr.)

— Te vezi cu cineva?

— Aș vrea eu, îmi răspunde ea oftând. A trecut prea multă vreme. Se dau la mine bărbați, dar toți au 25 de ani. M-am dus cu unul sau altul de câteva ori. Nici unul dintre ei nu are „acel ceva“. Sunt gata să renunț de tot, Waldo. Cine m-ar accepta pe mine?

— Nu pot să te aud spunând așa ceva, scumpa mea. Faci ceva în privința asta?

— În momentul de față, te ajut pe tine, Waldo. Mă îngrijorează ce o să faci cu informațiile pe care ți le-am dat despre Eddie. Jură-mi că o să fii prudent! Că o să le folosești cu măsură. Doar nu vrei s-o dai complet peste cap pe Zee. Sau pe tine.

— Înțeleg ce spui, Anita. Zee e pierdută într-o fantezie. Extazul sexual durează doar câteva săptămâni. În curând o să-și dea seama cine e el de fapt. N-o să poată să respingă realitatea. Număr minutele – iar noi doi o să grăbim acest proces. Mi-ai creat ocazia la care speram.

Cine ar fi crezut că vârsta pensionării o să fie așa apocaliptică?

Sunt slăbit și nefericit, dar nu am renunțat încă. Îmi planific următoarea mutare.

Cu dinamită sau nu, lovitura o să fie directă și radicală, vă spun. Dacă nu e gata să renunțe la dragoste, trebuie împinsă să fie gata.

Nu vreau să fie fericită. Vreau doar să fie cu mine. Cer oare prea mult?

DOISPREZECE

— Crezi că nu se vede și cu alte femei? De exemplu, cu Patricia Howard?

— Cu cine?

— Cu ea. Nu te uita în altă parte!

— Ce faci tu se numește agresiune. E o cruzime din partea ta. Chiar trebuie să văd așa ceva?

— Nu ți-ar strica.

— De ce?

— Pentru că o să te ajute.

— Acum mi-o vâri în față. Pleacă de-aici!

— Te rog.

Suntem singuri. Mi-am făcut temele. Am o poză a Patriciei pe iPad, pe care i-o arăt. Pat a fost măritată cu un actor celebru cu care am lucrat pe vremuri.

Zee ia iPad-ul și se uită. Îi studiez atent expresia de pe chip. În ciuda pericolelor inerente, sunt nerăbdător, ca un doctor care-ți dă să bei poțiunea adevărului, să-mi vindec soția de ignoranță. O doză puternică de realitate va duce la resuscitarea iubirii noastre. O să se întoarcă la mine. Totul va fi din nou bine.

— Arată bine, nu crezi? De obicei, Eddie se dă la femei mai puțin atrăgătoare. Sunt mai recunoscătoare, după cum mi-a explicat odată. Patricia „l-a ajutat să iasă la liman“ – cu butoni, ceasuri, computer, telefoane, bilete la Wimbledon și așa mai departe. Soțul ei era un cunoscut actor de teatru.

— Și?

— Patricia avea o poziție care-i permitea să-l prezinte pe Eddie unor oameni utili. I-a împrumutat bani, „ca să iasă cu bine din perioada

dificilă“. Nu i-a mai înapoiat. Ea nu a fost surprinsă, şi, oricum, el o ascultă eroic – şi câte femei mai pot găsi aşa un bun ascultător? Cererile lui sunt subtile. Se pricepe să le strecoare. Nu poţi decât să admiri un om care n-are strop de integritate. Eu, unul, îl admir. Dar chiar şi aşa…

Zee se trage încet de păr, şuviţă cu şuviţă. Alege o pernă şi o ţine la piept. Apoi şi-o apasă pe faţă, ca să vadă cât timp rezistă. E roşie în obraji şi respiră gâfâit.

Mulţumită de experiment, se apropie de mine.

— Bineînţeles că orice bărbat inteligent şi dezirabil are parte de complicaţii sentimentale. Vinovat e şarmul lui, se-nţelege de la sine. Tu nu făceai aceleaşi lucruri? Mi-au spus o groază de oameni.

— Nu.

— Nu?

Se uită la mine cu un aer calculat, ca şi cum ar vrea să-mi ghicească măsurile. Îşi muşcă buzele, concentrată. Apoi îmi pune perna pe faţă şi apasă. Asta e cea mai lungă încercare de până acum. Mă opintesc să o îndepărtez de pe mine, dar, până la urmă, cad inert. Nici nu tresare. Mă priveşte fix şi continuă. De data asta nu se încurcă.

— Altceva? mă întreabă după ce se opreşte.

Tremur incontrolabil.

— Aşteaptă! icnesc eu gâfâind.

— Continuă, Waldo. Arată-mi cât de rău poţi fi. Să vedem dacă pot s-o duc.

Mă simt ca după un maraton. Îmi trag sufletul. Ochii ei sunt de oţel. Aşteaptă.

— Nu vezi, Zee, că el nu e din filmul nostru? O să-ntâlnească o femeie, o să se îndrăgostească de ea în cinci minute şi, a doua zi, pleacă împreună cu maşina la Praga, că poate cumpără un castel – pe banii ei.

— Cui nu-i place spontaneitatea?

— E un psihopat, Zee. Numai nebunii sunt liberi. Dar ascultă-mă pe mine…

— Cine nu-i nebun? Recunosc, a făcut nişte greşeli…

— Greşeli? Mai e o fată. Sculptoriţa.

Îndrăgostiţii suportă un grad de înrobire pe care până şi sclavii l-ar

repudia. Dar poate asta o s-o facă să se răzgândească.

— Vrei să afli?

— Nu mai mori odată? Cât poți să mă chinui!

— Te chinui cu adevărul.

— Am dubii că-i adevărat.

— Uită-te aici! Sarah și Eddie, împreună la vernisajul expoziției ei, îi spun. Vai, și ce vulpiță voluptuoasă, cu craci lungi e tipa! Îi place să fie plesnită, trasă și ciupită de sâni. Îl imploră să fie băiat rău. Tu poți să faci asta pentru el? Mă tem că ești prea delicată pentru Eddie. Curvișteina îl împinge să meargă mai departe decât cu orice altă femeie dinainte. Cu ea a fost când a dispărut cu banii noștri și tu ai plecat să-l cauți.

Zee își acoperă fața.

— Dumnezeule, Waldo, credeam că te-ai mai potolit odată cu vârsta.

— Zee, poți să-mi aduci un pahar cu apă?

— Nu suntem la Ritz și nu sunt servitoarea ta.

— O să fii ușurată să afli că a călcat pe bec cu vulpița.

— Cum așa?

— A aflat taică-său, care o să-i taie ouăle lui Eddie dacă nu dispare rapid din peisaj. Tu ești ultima lui speranță acum. De aia se agață așa.

— Înțeleg.

— Sper că nu te-ai atins de el. Îmi pare rău că ești nevoită să fii celibatară, dar, îți spun, Eddie e obișnuit să se prostitueze. Chiar tu mi-ai povestit. N-are nici un fel de standarde. Și e plin de boli venerice.

Zee cască gura larg.

— Și de unde ai putea să știi tu așa ceva?

— Am contactele mele.

— Unde?

— Tot ce pot să spun e că suntem în pericol, scumpa mea. Trebuie să-l scoatem din casă și să revenim la viața noastră.

Mă opresc.

— Dar nu am chef să vorbesc acum, Zee. Am zis destule. Mă simt slăbit și am gâtul uscat.

Ia un pahar cu apă și îl aruncă pe mine. Îmi ține perna pe față. Pieptul stă să-mi explodeze. Nealimentat de sânge, capul mi se învârte.

Gata, a terminat. Se duce să facă ceai pentru amândoi.

Plânge în hohote.

— Uite ce mi-ai făcut, Waldo! Eşti o javră, cu toate poveştile tale!

— Ai făcut un ceai minunat, Zee.

Îşi masează fruntea.

— Waldo, nu mi-e bine.

— Ce-ai păţit? Spune-mi, scumpo!

— Nu ştiu, Waldo. Îmi clocoteşte capul. Mă simt copleşită.

Îşi face o ţigară şi o fumează, în timp ce eu o privesc.

— Doamne, Doamne, Doamne, Waldo!

— Ai nevoie de odihnă, draga mea. E epuizant pentru tine să mă tot omori.

TREISPREZECE

Bolnavă şi supărată, arată ca după bombardament. Oboseală, migrene, vomă, cearcăne vineţii sub ochi. Când se simte aşa, doarme în halat şi refuză să mănânce sau măcar să bea. Refuză să se uite la noi. Ori a luat un Valium sau două, ori a terminat-o cu amândoi. Probabil, şi una, şi alta.

Tocmai a venit Eddie, care se uită la ea, apoi la mine, iar şi iar. Nu-şi dă seama ce s-a schimbat. El credea c-o să meargă la Wolseley să mănânce stridii, după care urma o noapte de amor.

Îşi târşâie picioarele de colo-colo, bălăngănindu-şi mâinile. Când nu-mi dezmiardă soţia, nu ştie ce să facă cu ele.

Ea ştie ce-şi doreşte în seara asta. Ia o sticlă de vin, se duce la ea în cameră şi închide uşa. Şi cu asta, basta, din punctul ei de vedere. Mi-e milă s-o văd prinsă în tăvălugul dorinţei şi nereuşind să scape. După ce i-am prezentat raportul despre Eddie, o să aibă nevoie de câteva zile de doliu şi regrete ca să se întremeze.

Nu numai că încep să am succes, dar acum pot să-l umilesc pe Eddie. Asta o să-l ajute să înveţe din greşeli.

— Se simte bine? mă întreabă el.

— A primit nişte veşti tulburătoare, care i-au cauzat o migrenă, Eddie. Azi nu mai iese din casă.

— Waldo, vrei să bei ceva?

— Ar trebui să mai fie o sticlă deschisă. Poţi să-mi faci ceva de mâncare?

— Ce ţi-ar plăcea?

— E somon în frigider. Prepară-l împreună cu sparanghelul care a mai rămas. Pune şi un pic de maioneză lângă, te rog.

— Desigur.

— Şi un pic de muştar.

Aduce mâncarea şi mi-o aşază pe tavă.

— Tu nu mănânci? Ce-ai zice să punem un film? Poate *Caligula*? E adevărat că l-a sufocat pe împăratul Tiberiu cu pernele?

— Cine ştie?

Apoi adaugă:

— Plouă torenţial, dar, din moment ce Zee n-are chef să facă nimic în seara asta, s-ar putea să ies în oraş să beau ceva.

— Un vechi prieten?

— Da.

— Cât de vechi?

— Poftim?

— E cineva pe care-l cunosc? Poţi să-mi faci un serviciu înainte să pleci?

Se pricepe la chestii tehnice. Vreau să mă ajute să mut un fişier de pe scula de înregistrat pe care o folosesc uneori pe iPad, unde pot să-l montez mai bine. E o înregistrare cu orgasmele lui Zee şi cu şoaptele ei pentru Eddie. Un sunetist cu care am lucrat pe vremuri a trecut pe la noi şi a avut amabilitatea să monteze nişte microfoane.

Mai am şi alte materiale în telefon – filmuleţe şi fotografii –, pe care pot să le transfer singur şi să le pun cap la cap. Nu prea mă ajută degetele, dar dispozitivele mele au funcţie de recunoaştere vocală. E ca şi cum ai ţipa la tehnicianul tău în camera de montaj.

Am tăiat diferite conversaţii şi le-am alipit, ca să construiesc un fir narativ continuu, care să curgă frumos. Îmi place în mod special un fragment din înregistrare, pe care l-am ascultat de mai multe ori, ca pe un hit al lui Beatles.

Eddie spune aşa:

— Sunt paranoic. Toată lumea îmi spune. Dar mă tot gândesc dacă nu cumva ne aude. Ce o să facă dacă află?

— Cred că ştii deja, Eddie. Până atunci, putem să ne simţim bine. Oricum, e aşa de plin de el, încât nu vede mai departe de vârful nasului lui băgăcios, răspunde ea. N-are ce să facă. Eu am jumătate din tot. În curând, după ce terenul e liber, aşa cum am discutat, o să am tot-tot. O să plecăm din locul ăsta deprimant. Unde ţi-ar plăcea să locuieşti?

— Zona asta mi se pare din ce în ce mai degradată, trebuie să recunosc. Mă simt ușor demoralizat de fiecare dată când mă întorc aici.

— Da, înțeleg ce vrei să spui – cu rușii, arabii și toate femeile astea acoperite cu văluri. Până și fetițele sunt îmbrobodite! N-aș purta niciodată așa ceva în Londra și nici pe fetele mele nu le-aș lăsa.

— Suntem ca niște străini în orașul nostru.

— Nu vreau să te mai simți ca un străin nicăieri. M-am uitat prin pliante de imobiliare ca să găsesc un loc potrivit pentru noi – cu un birou cu lambriuri, unde să pot să mă relaxez pe balansoar și să te privesc scriindu-ți cartea.

— Și camere unde să stea copiii mei? Încă nu i-ai cunoscut.

— Ah, Eddie…

— Da, draga mea?

— Nu sunt bună la treburi din astea.

— Ce treburi? Știu că putem deveni o familie, Zee. Copiii mei și ai tăi, împreună. Te asigur că o să-i adori pe-ai mei…

— Cel puțin pe cei care nu sunt puși sub lacăt.

— Vreau s-o invit pe fata mea aici, săptămâna viitoare.

— Eddie, te rog…

— Zee, și-a turnat apă clocotită pe mâini, și cei de la școală susțin că a ajuns de necontrolat. Are nevoie de sprijin. Poate să folosească biroul de aici. Ar avea parte de liniște. Ai și tu fete, știi cum le ia valul. Trebuie să căutăm s-o ajutăm…

— Bine, Eddie…

— Îngerașul meu adoră filmele Anitei. Crezi că Anita ar trece s-o cunoască? Mi-a dat numărul ei de telefon. Aș putea să-i scriu un mesaj în seara asta.

— Să-i scrii? Eddie, te rog din suflet, ce tot îndrugi acolo?

— Vezi tu, Francesca a avut o relație complicată cu mine. Are senzația că am lăsat-o de izbeliște. Anita i-ar putea fi mentor.

— N-o băga pe ea în chestia asta. Waldo n-ar fi de acord. Nu-i place ca Anita să fie folosită. Cât despre fata ta, dacă ar veni, o să urmeze și ceilalți copii. Și unde am ajunge? Am fi depășiți de situație și eu m-aș ascunde în camera mea. Waldo nu ar accepta așa ceva. Știi cât îi place să mă

protejeze.

Eddie se uită la mine, în timp ce ascult dialogul la căştile mele Bose, care izolează perfect sunetele din jur. Nu asta face un regizor de film? Ademenim publicul într-o capcană a plăcerii, dându-i voie să se uite la crime. Crimele şi dragostea sunt singurele subiecte. Oferim pasiune şi cruzime. La schimb, publicul ne oferă bani şi faimă. E-o muncă cinstită. E vrăjitorie.

Dau din cap către Eddie.

— Bravo! Calitatea e OK.

— Cu ce materiale te joci acolo?

— Ce-ai zis?

— Mi s-a părut că-mi aud vocea. Aia era o imagine cu mine?

— Da. Dintre noi, mai curând tu ai stofă de personaj. Lucrez la ceva care o să-ţi stârnească interesul. O nouă formă de film: „Audiorgasm“. Se va numi *Tărâmul făgăduinţei*.

— Waldo, trezeşte-te! Titlul ăsta a mai fost folosit.

Îl încadrez cu ochiul diabolic al telefonului meu şi apăs pe butonul de înregistrare video.

— Atunci o să-l schimb în *1001 de secrete*.

Devine din ce în ce mai impacientat, dar nu poate să plece.

— Te mai vezi cu Patricia? Pat Howard. A fost măritată cu un prieten al meu. Am auzit că o cunoşti.

— O mai văd când şi când.

— Am de gând s-o invit la noi la cină săptămâna viitoare. Vreau să-mi mai înviorez viaţa socială. Cred că o s-o simpatizeze pe Zee. Ai discuţii intime cu Patricia?

Se uită în cameră.

— Intime?

— Îţi spune de cine e îndrăgostită? Dacă are un iubit?

— De ce ar face-o?

— Nu te-ai culcat cu ea? Circulă zvonuri. Te cunosc, Eddie. Înainte ne făceam confidenţe. Plus că Zee şi cu mine stăm de vorbă. Îmi adoră vocea. Zice c-aş fi putut face carieră în radio, ca Bob Dylan.

— Şi despre tine circulă zvonuri, prietene.

— Sper că sunt calomnioase.

— N-ai avut o relaţie cu Anita?

— Aha!

— Aşa s-a auzit.

— E prea frumoasă pentru nasul meu, Eddie. Nu mă crezi?

— Mulţi nu cred, Waldo. Lumea zice că încă sunteţi împreună. Şi Zee are bănuielile ei. Actriţele umblă cu regizori.

Îmi zâmbeşte şi dă să plece, dar îl opresc.

— Ai o cultură solidă, Eddie. Părinţii tăi erau oameni cultivaţi? De la ei moşteneşti curiozitatea intelectuală?

Eddie fornăie, strâmbând din nas.

— Părinţii mei erau nişte ignoranţi, cum numai englezii conservatori din clasa mijlocie de sus pot să fie, Waldo. Stupizenie, narcisism şi hedonism.

— Dar educaţie bună ai.

— La şcoala cu internat am avut un profesor… Mi-a dat chestii interzise, depravate. Dostoievski, Baudelaire, Henry Miller, Godard, Billie Holiday… chiar şi vin…

— Ştiu că-ţi place să fii protejat de un bărbat mai în vârstă. Cum îl chema? Nu ai scris cumva despre el? *Profesorul care m-a făcut ce sunt*. Nu ăsta era titlul? Chiar aşa, ce te-a făcut?

Se uită la ceas.

— Te rog, Waldo, chiar trebuie s-o iau din loc.

— Vezi că e o hârtie de 20 nou-nouţă pe masă.

Se holbează la ea. O acoperă cu mâna. O ia.

— Drăguţ din partea ta, Waldo.

— Cum îl chema pe profesor?

— Bow.

— Mai ţii legătura cu el?

— A murit.

— Cum a murit?

Eddie clatină din cap.

— Zâmbeşte la cameră.

— De ce faci asta?

— Mă stimulezi să redevin creativ. E groaznic să fii nevoit să te retragi. Aşa cred că se simte şi Pelé.

— Waldo, zice el, mă îngrijorează starea lui Zee. Eşti sigur că o să-şi revină? N-ar trebui să chemăm un doctor?

— O să văd cum o să se simtă în seara asta.

— Dar ce a adus-o într-un asemenea hal? O frământă ceva?

— Cum ar fi ce?

— Nu ştiu…

— Pot să fiu sincer cu tine, Eddie? E adevărat, am discutat despre tine. Ne facem griji din cauza ta, şi noi ne considerăm ca nişte părinţi pentru tine. N-am vrut să te ambalezi, dar m-am interesat în stânga şi-n dreapta în ultima vreme. Am luat lucrurile în mână şi mi-am folosit relaţiile. O să-ţi obţin un post de profesor. Întotdeauna am crezut că puţini oameni sunt capabili să vorbească despre film atât de bine sau de frecvent ca tine.

— Waldo, mulţumesc mult!

— Îţi sunt recunoscător că ai grijă de Zee în locul meu, Eddie. Eşti cu adevărat un prieten de nădejde. Nu mai avem pe nimeni ca tine în vieţile noastre.

— Sincer, n-ai pentru ce să-mi mulţumeşti.

— Dacă ai timp, te rog să dai o fugă pe aici mâine, să-ţi iei lucrurile. După-amiază târziu. Foarte târziu. Şi adu nişte portocale, ca să facem suc proaspăt la storcător, şi nişte pâine din aia de care-mi place mie, ciabatta. Dacă apuci, poţi să treci şi pe la magazinul algerian de cafea de pe Old Compton Street, ca să-mi cumperi bomba obişnuită? Acum ai bani.

— Bine.

— Între timp, lasă-mi un răgaz s-o pun pe picioare. Nu-ţi face griji, o s-o supraveghez îndeaproape. O să stăm împreună toată noaptea.

— Da?

— Căsătoria noastră e lucrul de care sunt cel mai mândru pe lume.

Îi întind mâna, cu pumnul strâns.

— Salutare, Eddie!

— Salutare, Waldo!

În timp ce eu fluier melodia *Tomorrow Belongs to Me*, îşi bagă trusa de toaletă în geantă şi pleacă gonind în noapte. A priceput mesajul şi a plecat

pentru totdeauna. Cel puţin aşa cred.

PAISPREZECE

Savurăm un mic dejun târziu. Ea, cel puţin. Omletă cu somon afumat. Alături, o felie de pâine prăjită, cafea, suc proaspăt de portocale, pepene cu pudră de ghimbir.

Mă înveseleşte s-o privesc mâncând. A fost mereu una dintre cele mai subţiri femei din anturajul nostru, care trăia cu o dietă de curmale – una sau, uneori, două pe zi –, iaurt şi spermă. Unele femei o invidiau, ceea ce-i un semn bun, dar pe mine greutatea ei mă îngrijora.

Mi-e foame, şi ea ştie. Orice femeie vrea să-şi hrănească bărbatul, asta se ştie. Dar numai câte unul, pe rând.

— Să nu te atingi de pâine, jivină crudă şi malefică. Pun pariu că ţi-e foame. Poate capeţi, mai târziu, un biscuit cu migdale. Acum îţi pare rău?

— Nu fi sadică, Zee. Ai devenit răutăcioasă.

— Şi tu la fel. S-a simţit umilit, şi chiar mai mult de-atât. Mă cutremur numai gândindu-mă ce-ai putut să-i faci.

Mă pedepseşte că i-am făcut vânt lui Eddie în oraşul murdar şi nemilos. Se pare că a mers ce-a mers; s-a aşezat; s-a împiedicat şi s-a împleticit. Ameţit, a admirat priveliştea străzilor. Muncitori din tura de noapte; muncitori din tura de dimineaţă; prostituate, hoţi, nebuni gesticulând. Şi-a sunat prietenii. Toţi, indisponibili. Prea din scurt. A moţăit pe-o bancă. Şi, aţi ghicit, şi-a pierdut portofelul.

E în drum spre noi, flămând ca un câine, palid la faţă. Vine pe jos, aproape poticnindu-se.

— Dacă-mi faci nişte ouă, o să-ţi spun ceva important.

Îmi arată palma.

— Ai mers prea departe şi va trebui să iau atitudine. Ai luat-o razna? I-ai promis că-i găseşti de lucru, după care i-ai zis să-mi spună mamă.

Prăjeşte ouăle. Îmi aranjează un pic părul şi îmi şterge o dâră de salivă.

— Deci despre ce e vorba?

Mănânc aproape toată omleta, în timp ce ea aşteaptă.

— Nu-mi face asta. Spune-mi!

— Urmează-mi instrucţiunile. Du-te la fereastră.

Se conformează. Eu sunt în spatele ei.

— Vezi, acolo e un om care aşteaptă. Ne supraveghează. Îl caută pe Eddie. Nici nu scapi de un parazit, că imediat te ciupeşte altul.

— De când e acolo?

— Cam de o oră.

Îi dau binoclul meu. Bărbat, 50 şi ceva de ani, ras în cap, ochelari cu rame negre şi costum ieftin. E aproape la fel de lat cât e de înalt.

— Eşti întruchiparea răutăţii.

Îl studiază.

— De unde ştii că îl caută pe Eddie?

— Nu ştiu.

— S-ar putea ca de data asta să ai dreptate, îmi zice. Mă duc afară să mă iau de el. Poate îi trag şi o palmă.

— Nesăbuinţa ta mi se pare excitantă. Totuşi, nu ieşi.

— Ar putea să-i facă ceva lui Eddie.

— Mă îndoiesc. În orice caz, nu pe stradă. Eddie datorează bani?

— Şi ce dacă? Nu-i o crimă. Cine nu datorează bani?

— Eu.

— Putem să-l ajutăm să iasă din încurcătură, aşa cum am face cu orice prieten, şi omul o să-l lase în pace.

Încă suntem împreună la geam. O ţin de mână.

— Vine! zice Zee. E Eddie, tocmai a dat colţul. Celălalt tip îl vede. Eddie zâmbeşte, dar e încurcat. Nu l-am mai văzut niciodată aşa. Bate în retragere…

— E prea târziu. L-a prins deja.

— Ce să facem?

Bărbatul îl abordează pe Eddie.

— Slavă Domnului că Eddie n-a uitat să-mi ia ciabatta! îi spun lui Zee.

Cei doi stau de vorbă. Eddie încuviinţează din cap şi se uită în sus spre noi. Nu par ostili. Din păcate, tipul nu îl atinge pe Eddie, în afară de

momentul când îi pune mâna pe umăr.

— Omul doar îşi face treaba. Probabil că se ocupă de recuperări. Nu l-a ameninţat. Dar acum au aflat unde e. Zee, trebuie să ne descotorosim de Eddie.

— Câtă vreme e cu noi, e-n siguranţă. N-o să îndrăznească să ne atingă.

— Îl caută tot felul de răuvoitori. Executori. Proprietarii caselor în care a locuit. Probabil şi poliţia. Ar putea fi un infractor. Ne pune într-o poziţie vulnerabilă.

— Ţi-am adus pâinea, mă anunţă el după câteva minute.

— Cum ai intrat?

— Simplu.

Ridică o cheie, zâmbind.

— De unde o ai?

— De la Zee, ca să te scutesc de deranj.

— Şi cafeaua?

— Nu. Waldo, scuze! Am avut nişte mici neplăceri şi am uitat de cafea.

— Te-ai întâlnit cu cineva cunoscut?

— Nu, nu.

Miroase a acru şi e şleampăt. Sper că n-o să tragă o băşină pe canapeaua noastră nouă; e John Lewis, iar cuvertura e de la Biba.

— Ce necazuri ai avut? îl întreb.

— Tu ce crezi? zice Zee. Cu nişte bănuţi. Eddie, sunt doar bani la mijloc, da?

El dă din cap că da.

— Şi lăcomie.

— De ce face lumea atâta caz pentru câteva lire? Capitalismul foloseşte oamenii, apoi îi scuipă, spune ea.

— Poftim?

— Spun ce vreau. În casa asta avem dreptul la liberă exprimare.

— De când ai devenit tu marxistă, Zee?

— Nu ştii o mulţime de lucruri despre mine.

— Numai oamenii asiguraţi financiar şi cu un trai îndestulat pot să-i atace pe alţii pentru aşa-zisul lor materialism. E uşor să vorbeşti dintr-o poziţie sigură şi privilegiată. Noi, restul, trebuie să ne câştigăm pâinea.

Chestia asta mi se pare de-o ipocrizie pur și simplu grețoasă, spune Eddie.

— Așa și e. Așază-te, Eddie. Odihnește-te. Stai să-ți aduc o pătură și o pernă moale. Cred că ești rupt de oboseală, spune ea.

El se descalță de pantofi și se întinde. Am cumpărat pernele de la The Conran Shop și, ca atare, am plătit mult prea mult pe ele, dar îmi place orice e din imitație de blană.

— Câți bani datorezi? îl întreb.

— Vreo 40…

— De mii?

— Da.

— Doamne!

— Și taxe școlare. Și alte lucruri. Negustori de rețete ale fericirii: doctori, psihiatri, psihologi…

— Cine era bărbatul ăla? Cel de afară? îl întreb.

Se ține cu mâinile de cap.

— Nu contează. Dar, Waldo, nu am dormit. Sunt epuizat. Nu mai pot să continuu așa…

— Eddie, îl cunoșteai dinainte? Cum îl cheamă?

— De când te-ai transformat în detectivul Maigret, Waldo? Eddie, fă o baie și relaxează-te. Suntem toți prea agitați acum. Waldo, s-a făcut ora de culcare. Haide, țestoasă bătrână, să te iau din calea furtunii! ne întrerupe Zee.

Din calea furtunii? În drum spre pat, mă opresc la geam. Tipul îndesat ridică privirea și mă vede. Îmi face o poză. Ies pe balcon, mă ridic în capul oaselor cât pot de mult și îi arăt degetul. Îl pozez și eu. Pleacă.

Zee mă împinge în dormitor și mă ajută să mă întind.

Îmi plac întunericul și liniștea. Sunt o ocazie bună să-mi dictez jurnalul. Am multe de povestit.

CINCISPREZECE

Lucrez în birou, uitându-mă la filmele și pozele pe care le-am tras, încercând să le tund cât mai incoerent posibil și făcând experimente cu muzica.

Sunt înconjurat de lucrurile lui Eddie: ziare și cărți. Fotografia cu fata lui pe care a scăpat-o Anita pe jos se uită fix la mine.

În spatele meu, el doarme liniștit pe canapea toată dimineața. Se trezește când ea îi duce cafeaua. Se grăbesc să plece undeva și, dat fiind că ea îl ajută să-și aranjeze cravata, presupun că se duc la bancă. În curând, mârșavul o să aibă buzunarele doldora și bagheta magică din pantaloni va prinde viață.

Vor să creeze un website în care o să apară interviuri cu celebrități. Eddie o să-și folosească relațiile. Zee o să mă preseze ca să capete acces la ale mele. Vor să înceapă cu Anita, care e o vorbitoare avidă, dar nu a povestit niciodată nimic despre copilăria ei. O să dea lovitura cu subiectul ăsta! Cine vrea să vadă munca artistului când o poate primi de-a gata, explicată și despuiată de complicațiile artificiilor?

Zee și Eddie pleacă împreună. Mă grăbesc spre balcon și îi văd ieșind din clădire. Îl abordează pe tipul care stă pe partea cealaltă a străzii. S-a întors.

Zee a mea a fost mereu o femeie dură și hotărâtă. Când am plecat din India, eram într-o fază autodistructivă. Singur și deprimat, mă gândeam la retragere și sinucidere. Altfel, filozofia mea era afirmativă. Acționează – creează un eveniment! Distruge coordonatele și vezi unde zboară bucățelele. Asumă-ți nebunia și asigură-te că reprezinți un pericol pentru tine și cei din jur. Prea multă reflecție te transformă în prostul ăla de Hamlet.

Sau în soțul lui Zee, un medic afabil și bun la suflet, care fusese

consultant pentru filmul meu. Ea şi cu mine eram deja iubiţi. Mă dusese noaptea cu maşina la hotelul unde stăteam în Mumbai. Îmi arătase cerceii şi-mi spusese că îi poartă pentru mine. M-a rugat să urce la mine în cameră. Mi-a spus, fără echivoc, că miros a singurătate. Am vrut s-o contrazic, dar avea dreptate.

Nu după multă vreme, i-am spus:

— Zeena, am terminat treburile aici. Vino cu mine. Ia şi copiii. Altfel ne spunem adio şi o să regretăm amândoi. E o greşeală pe care s-ar putea să merite s-o facem.

Ea era pe punctul de a se muta la Islamabad – cel mai tern oraş din lume – împreună cu un soţ care îi era devotat mamei lui. Mi-a spus că o îngrozea ideea. Că soacră-sa e o corvoadă şi o hărţuieşte încontinuu. Pe de altă parte, voia s-o îngrijească. Am întrebat-o de ce şi mi-a povestit. M-am făcut alb ca varul, dar asta nu m-a îndepărtat de ea. Pur şi simplu am văzut-o în altă lumină. Tatăl lui Zee era într-un ospiciu, pentru că şi-a sugrumat mama, o tentaţie lesne de înţeles, căreia cei mai mulţi dintre noi îi rezistăm.

Nebunia nu e ereditară. Altfel, cine ar rămâne neatins? Uite, de exemplu, eu, un om care scrutează realitatea până la capăt, un om care ştie că suferim mai mult încercând să evităm suferinţa.

Mi-am făcut bagajele şi m-am îndreptat spre aeroport. Am găsit-o acolo, ţinându-şi de mână cele două fetiţe adorabile. A venit către mine şi nu s-a mai uitat niciodată înapoi. Pentru asta o s-o admir pe vecie. O îngrozea ideea că fetele ei o să ajungă ca tinerele englezoaice, beţive, neruşinate, vulgare, despuiate. Eu am asigurat-o că o să ne moştenească respectabilitatea. Cea mare o să vină în curând pe la noi, să viziteze Londra împreună cu cei doi copii ai ei. Pentru Zee, o să fie o bucurie care, sper, o să-i mai distragă atenţia.

Mă reped la fereastră ca să-i văd îndepărtându-se. Încerc să evaluez cât mai bine, ochiometric, discuţia cu bărbatul. Nu trădează nimic. Omul pleacă spre maşina lui.

Mă uit la un film şi îi scriu un mesaj pe telefon vedetei mele. Îi trimit nişte poze cu vecinii mei în bucătărie. Spre surprinderea mea, Anita nu e ocupată. Zice că e-n drum spre mine. Are ceva important să-mi spună şi e

urgent. Sper că e ceva suculent. Sunt nerăbdător.

Când ajunge, mă găsește în birou, agitându-mă de colo-colo, de parc-aș fi Ironside[8] cu LSD la bord. Mut lucrurile lui Eddie.

8. Robert T. Ironside este numele unui detectiv țintuit în scaun cu rotile, personajul principal al serialului polițist de televiziune *Ironside*, care a fost difuzat în SUA între anii 1967 și 1975. (N. tr.)

— Ajută-mă, draga mea! Mi-e greu.

— Mi-am făcut griji. Mă bucur să văd că ești activ. Ce faci aici?

— Am o zi pozitivă, îi răspund. Deschide geamul, te rog.

— Ai nevoie de aer curat, Waldo? Credeam că pentru tine o pală de curent e ca o amputație. Ce se întâmplă?

— O să-i aruncăm boarfele lui Eddie în stradă. Au început să-mi producă greață. Am fost prea slab. Ajută-mă, simt că-mi dau duhul.

— Cu ce să încep?

— Parcă acum faci box, nu? Azvârle-i boarfele pe geam, scumpo!

— Ești sigur? Waldo, Zee o să te urască dacă faci așa ceva.

— O să-mi mulțumească, în viitorul foarte îndepărtat.

Anita ezită, dar se lasă convinsă. Îndesăm lucrurile lui în cutii și le punem la loc pe ale mele. Arăt cu degetul spre un poster mare, înrămat, care anunța o prelegere susținută de mine.

— Anita, te rog, așază acolo, sus, fotografia asta cu mine. Sursa mea de inspirație e, de-acum, Mao: „Alungați iluziile! Pregătiți-vă de luptă!“ Am revenit în ring, draga mea. Nu-ți dai seama că ești blocat într-un loc până nu începi să te miști.

— Bine zis.

— Agață-l acolo, te rog. Trebuie să ocup centrul scenei.

Îl ștergem de praf, apoi ea bate niște cuișoare în perete, în timp ce eu o ajut să ridice posterul.

— Anita, de câteva zile ne urmărește un tip sinistru.

— Știu.

— Știai? De unde?

— Waldo, fii atent aici. Aseară eram acasă, învățându-mi replicile, când primesc un SMS de la el – de la Eddie. Nu e cu Zee, îmi scrie. Ea nu se simte bine și s-a băgat în pat, așa că el s-a dus într-un club și are nevoie de

companie. La The Six. „Vino să bem ceva“, zice. Eu sunt singură acasă și nu sunt în apele mele. Serile au început să fie apăsătoare. Știu teoria ta, că Dumnezeu a creat poponarii pentru femei ca mine, dar, după o anumită vârstă, nu prea mai ai chef să asculți pe toată lumea.

— Tu ce îți dorești, de fapt?

— Pe cineva căruia să-i pot spune orice. Citesc, fumez iarbă, fac Pilates, meditez – apoi mă simt copleșită. M-am suit într-un taxi și m-am dus la The Six. Te deranjează?

— Încă nu-mi dau seama.

— Acolo îl găsesc pe Eddie. Aș putea să mai investighez. E un subsol înghesuit, cu tavanul jos, câteva scaune și mese, o mică scenă și o bucătărie. Eddie poartă o jachetă albă, prea mare pentru el. Uite…

Mă uit la o poză din telefonul ei, și iată-l, stângaci dar sincer, cu părul lins pe spate.

— Cântă trei melodii, inclusiv *Come Rain or Come Shine*. Nu e chiar groaznic. Dimpotrivă, e oarecum înduioșător… După ce termină, intră după tejghea și servește clienții. Stau la masa lui, cu unul, Gibney, care e proprietarul clubului, pe lângă alte baruri și restaurante. Chiar și în compania mea, Gibbo e genul ăla de om atent în toate părțile, care ți se uită în permanență peste umăr, poate o vedea pe cineva mai util. Apoi, fata asta – continuă ea, arătându-mi o poză – e Francesca, fiica lui Eddie. După cum vezi, se ascunde după o claie de păr. În schimb, e tatuată, are piercinguri și toate cele. E și ea martoră a spectacolului jalnic oferit de taică-său.

Observ că are un bandaj pe mână, lângă încheietură. Cred că ea e motivul pentru care Zee nu a vrut să meargă în club, dacă a fost, într-adevăr, invitată. În spatele fetei traumatizate îl văd pe bărbatul pe care mi-l descrie acum Anita – Gibbo.

— Gibney e un vechi amic al lui Eddie din Soho. Se cunosc de ani de zile. Eddie l-a ajutat pe Gibney la începuturi. Când s-a deschis localul, și-a invitat toți prietenii faimoși, și așa i s-a dus buhul. Uneori, Eddie chiar și gătește acolo. Am aflat, mai mult de la fată, că Eddie îl implică tot timpul pe Gibney în necazurile lui. Dar, așa cum face cu toți oamenii cu care intră în contact, a cam întins coarda. Gibney i-a plătit doctori pentru copii, l-a

ajutat cu nevestele, încercând să dezamorseze situații, dând telefoane cu diverse scuze și multe altele. În majoritatea cazurilor, scoate banul, dar uneori refuză. Gibney a auzit că l-ai pus într-o situație nasoală pe Eddie și l-ai aruncat în stradă. Carevasăzică nu a reușit să-ți pună piciorul în ușă atât de ferm pe cât credea Gibbo.

— Ghinion!

— L-a tot bătut la cap pe Eddie să-și pună ordine în viață. Disperarea și deznădejdea lui Eddie l-au îngrijorat teribil în ultima vreme… Fata, Francesca, trece și ea printr-o fază proastă. Îl sună pe Gibbo și bocește la telefon. Să nu crezi că-i vreun intelectual Gibney ăsta.

— Ce ușurare!

— E un dur de modă veche din Chelsea, la vreo 50 și ceva de ani, nu ca bărbații moderni, parfumați și cu mușchi de plastic.

— Mă duce cu gândul la Tony Curtis în *Gustul dulce al succesului*.

— Cam așa ceva.

A terminat cu împachetatul.

— M-am dat peste cap de dragul tău, dar am reușit să fac legătura între piesele din puzzle.

Ne mutăm la masa din bucătărie. Deschide o sticlă.

— Gibney e îndrumătorul lui Eddie; de-aia v-a luat la ochi.

— Aha.

— Omul are un plan. Știe că Eddie nu are unde să se ducă și e la limita infracționalității. Acum un an, era disperat să-și plătească chiria și a semnat un cec în fals. A scăpat la mustață, după ce i-a mărturisit lui Gibney ce-a făcut și Gibney i-a returnat omului banii. A vrut să-l scape pe Eddie de pușcărie…

— De ce?

— Sunt prieteni.

Ridică din umeri.

— Eddie i-a spus lui Gibney că se gândește să țină cursuri de dezvoltare personală.

— Nici că există îndeletnicire mai bună pentru un falsificator psihopat.

— Dar Gibney a copt o idee excelentă – dat fiind că Eddie le are așa de bine cu doamnele…

— Te rog, draga mea. L-am văzut în acţiune. Sperma lui străluceşte pe cel mai frumos covor din casă, dacă nu şi pe soţia mea.

— Eddie trebuie să găsească o femeie bogată şi vulnerabilă, cum sunt multe în Londra, apoi să se încurce cu fraiera, să se aşeze la casa lui şi să colaboreze cu Gibney. Aşa ar putea să-şi întreţină familia şi să împartă largheţea cu…

— Larghețea? Adică?

— Case, desigur. Terenuri. Tablouri, pensii şi aşa mai departe – cu Gibney, vechiul lui tovarăş, manager şi sponsor.

— Şi cine e ţinta acum?

— Eddie i-a arătat poze cu apartamentul ăsta. O să vândă casa voastră de la ţară, apartamentul şi arhiva ta personală. Eddie şi Zee o să-şi cumpere un apartament nou, şi tot o să le mai rămână ceva pentru afacerile şi investiţiile pe care le au în minte Gibney şi Eddie după ce fac rost de bani lichizi.

— Deci dăm la schimb viaţa mea pentru ca Eddie Curvarul să şi-o petreacă pe-a lui îngropat până la gât în lingouri de aur? Perfect. Numai că trebuie să aştepte să mor.

— Eşti un optimist.

— Acum înţeleg. De ce n-ar vrea să grăbească procesul? Sunt infernal de viu, în ciuda eforturilor lui Eddie.

— Eddie seamănă cu tine. Ai remarcat?

— Cu mine?

— Da, aşa cum erai odată şi încă mai eşti uneori. Evaziv, duplicitar… E ca şi cum ai fi bântuit de propria ta umbră.

Din fericire, suntem întrerupţi. Soseşte Zee acasă.

E pe grabă. Vine direct spre noi. Rămâne locului, cu mâinile în şold, încercând să priceapă ce e cu toate cutiile şi uitându-se la imaginea cu preşedintele Mao.

— Lucrez la o idee nouă, Zee…

— Waldo, te rog să-mi dai o explicaţie! Lucrurile pe care le-ai ambalat sunt ale lui Eddie? Anita, şi tu îl ajuţi?

— Pot să-ţi explic, zice Anita, pe tonul pe care-l au oamenii când, de fapt, nu pot să explice.

— Sunt pregătite, doar să le ia cu el, completez eu. Probabil că și-a găsit deja un loc unde să stea. Nu uita, nu i-am împrumutat banii – i-am făcut cadou, cu tot dragul, așa că e aranjat.

— E musafirul nostru. Poate sta la noi până când o să vrea să plece. Nu am voie să-mi invit prietenii?

— Mulțumită mie, a primit o ofertă de serviciu.

— Da, mersi, în Trivandrum, India, unde o să predea despre filmele lui Clint Eastwood.

— E cea mai bună meserie de pe fața pământului, Zee! Dacă tinerii nu au parte de educație, unde o să ajungem?

Îndreaptă privirea către Anita.

— Te-ai atins din nou de lucrurile lui Eddie? Cine ți-a dat permisiunea să te porți așa în casa mea? Eu așa aș face în casa ta? Crezi că ești atât de celebră, încât poți să faci ce vrei?

Buzele Anitei se mișcă în gol, până reușește să spună:

— Îmi pare rău, Zee, dar Waldo se simte stresat. Ar trebui să ne preocupe starea lui. E fragil…

— Ești o femeie demnă de dispreț, care șușotește cu soțul meu despre mine, pe la spatele meu.

— Asta-i chiar o răutate, Zee, îi spun.

— Stai să o și plesnesc!

— O să te plesnească și ea.

— Hai! Numai să încerce!

Zee face o cruce pe obraz.

— Ce zici? Aici îți convine?

Anita se așază și se holbează la Zee, care spune:

— Anita, despachetează lucrurile. Dacă pleacă Eddie, plec și eu.

— Nu fi ridicolă, Zee! intervin eu.

— Și tu ai încredere în Anita? S-a încurcat cu amicul lui Eddie, Gibney! Au băut tequila și au dansat împreună. L-a învățat să danseze *Funky Chicken*. I-a cântat o melodie. A venit aici direct de la el. S-a culcat cu ea, apoi a scos-o în oraș la micul dejun. Eddie zice că așa a mâncat de două ori. Sigur, Waldo, trebuie să fi adus vorba și despre asta.

— Anita, e adevărat?

— N-aș spune că avem o relație, răspunde Anita.

Zee își smulge inelele de pe degete și cerceii din urechi, apoi îi azvârle în mine. Se îndreaptă bubuind spre camera ei. Aruncă o valiză pe hol și începe să-și pună lucrurile în ea. Eu mă întorc cu spatele.

Bag de seamă că Anita a închis ochii și exersează un soi de control al respirației originar din Tibet, creat, presupun, special pentru momente ca astea.

Deschide ochii.

— Ai de gând să o ierți? Să o primești înapoi?

— Desigur.

— Și de ce ai face așa ceva?

— Pentru că am fost și eu bărbat pe vremuri. Cunosc prea bine infidelitatea și purtarea urâtă. Acum le regret și m-aș ruga să-mi fie iertate, dacă s-ar putea. Cine nu s-a îndrăgostit niciodată?

— Vor să te jefuiască. Sau chiar mai rău.

Ridic din umeri. Anita se duce să vadă ce face Zee.

Se întoarce.

— Zice că ești un nemernic și că o să plece. Nu știe unde, dar n-o să se întoarcă. Ce să-i spun?

— Ești actriță. Spune-i adio din partea mea cu vocea ta de scenă.

— Nu poți să rămâi singur aici. Vrei să chem infirmiera?

— De ce să rămân singur atâta timp?

— Poftim?

— Mi-ar plăcea să-mi tai beregata.

— Nu mă speria.

— De ce mi-aș dori să continuu să trăiesc, singur și neiubit?

— Noi, ceilalți, reușim să supraviețuim și așa.

— Eu nu, draga mea. Pentru mine ar fi un martiriu.

— Doamne, Waldo, de ce trebuie să cazi în extreme?

Aud ușa de la intrare trântindu-se, apoi liftul. N-am nici o intenție să mă duc la geam ca să privesc o femeie plecând.

Anita aleargă spre ușă; ia liftul și, cât ai clipi, ajunge afară, în stradă. Aștept, privind în gol spre peretele din fața mea.

Lipsește o vreme – o jumătate de oră, cel puțin. Mi se pare că aud țipete,

dar de la distanţa asta nu pot fi deloc sigur. Când se întoarce, abia îşi trage sufletul.

— Am ajuns la o învoială.

— Unde e Zee?

— Aici.

Și iat-o stând în faţa mea, tremurând de furie.

Femeia asta îmi frânge inima.

ȘAISPREZECE

Se petrece ceva. În următoarele două zile, Zee și Eddie o țin într-o frăsuială. Sunt ocupați și pleacă de acasă cu orele.

Nu prea mă-ncântă „învoiala“ mediată de Anita: Zee o să rămână cu mine dacă poate să invite prieteni peste noapte, fără „interferența“ mea. Acest „prieten“ se dovedește a fi Eddie.

El e plin de voie bună. Îl așteaptă un viitor palpitant și-și vede de viața de zi cu zi de parcă ar fi la el acasă.

Mă întreb dacă Zee o să i-l prezinte pe Eddie fetei ei, Samreen. Am presupus că floarea răului o să dispară măcar pe durata vacanței lui Samreen. Fata are bun-gust și e inteligentă. Pot fi sigur că n-o să-i placă de el? Acum, nu prea. Totul în jur se clatină. Cred c-am ostenit. S-ar putea să fiu eu cel ce va da înapoi. Zee m-a întrebat deja dacă nu m-aș simți „mai confortabil“ în altă parte. În groapă, i-am zis.

În a treia zi, când rămânem singuri, face o mișcare. Are să-mi propună ceva.

— Ce zici? Ne petrecem seara împreună, să mai stăm de vorbă?

Mă sărută.

— Îmi pare rău că am fost așa de ocupată în ultima vreme.

Se apucă de gătit devreme, în jur de 5. Deschidem un vin bun și pălăvrăgim în bucătărie.

— În seara asta suntem doar noi doi, îmi spune.

Dat fiind că Samreen vine într-o săptămână, trebuie să discutăm itinerarul. Mă arăt nerăbdător să-mi însoțesc mult iubita fiică vitregă la teatru și la tenis. O simplă plimbare și o șuetă cu ea o să mă facă fericit.

Înainte de-a face greșeala perfectă, dezbatem la ce film să ne uităm și alegem unul ultrapasional, cu Joan Crawford. Sunt puține personaje sănătoase la cap în filmele reușite. Hollywood-ul a fost, cândva, cinema-ul

femeilor nebune. Dementele dezlănțuite și monstruoase, cu sprâncene excepționale și cuțit sau pistol în mână, ne relaxează pe amândoi.

— Femeile astea știu ce vor, zic eu.

— Nu cruță nimic.

Apoi, cu un ochi la tribulațiile lui Manchester United și cu celălalt la debitările din contul comun, care îmi apar pe iPad, o întreb pe Zee dacă poate să fie ceva mai strânsă la pungă. Îi atrag atenția că a devenit extravagantă. Asta trebuie să înceteze; am putea fi în pericol. Eu nu mai câștig nimic. E o cursă contracronometru, ca să vedem dacă ajung falit până mor.

— M-a avertizat banca. Zee, în seara asta o să închid contul. O să am numai eu control asupra finanțelor. Ai și tu niște bani ai tăi.

Se ridică, roșie la față, și începe să primenească pernele de pe canapea. Devin agitat, ca un câine bătut când stăpânul hain ridică bățul. Dar, dacă o femeie nu poate nici să umfle pernele în casa ei, ce-i mai rămâne?

Se controlează. În ciuda valului de furie și a fulgerelor din priviri, mă ajută să mă bag în pat și se așază lângă mine, mângâindu-mi brațele și mâinile. Își trage în jos decolteul rochiei, ca să-mi arate sânii, și mă lasă să-i iau sfârcurile în gură.

Îi mulțumesc.

— Pot să-ți văd păsărica?

— Acum?

— O să fie ultima oară, bănuiesc. O s-o consider o reuniune, dar și un adio.

Spre surprinderea mea, acceptă. În timp ce își dă jos lenjeria, îi șoptesc:

— Of, Zee, deja regret…

— Ce anume?

— Că n-o să apuc să te văd femeie bătrână, la 70, la 80 sau 90 de ani. Te-aș săruta chiar și atunci. Sper să ai o viață lungă și să ai grijă de tine, dragostea mea. După ce o să mă duc, iubirea mea o să te însoțească, și tu o să știi. Vocea mea o să te îndrume, dacă vrei să o asculți.

Cu picioarele desfăcute, stă pe un scaun de partea cealaltă a patului.

— E frumos din partea ta, Waldo, îmi răspunde, spărgând tăcerea care se așternuse.

— Te rog, rămâi acasă să ai grijă de mine. Sunt agitat în seara asta, Zee.

Se îmbracă, fără să spună nimic: nici nu încuviințează, nici nu refuză. Mă relaxez și alunec într-o stare de moțăială. E devreme, și mă întreb dacă nu cumva Zee mi-a pus vreo pastilă pisată în mâncare.

Oi fi eu un moș ridicol, bețiv și cam idiot de fel, dar aud, mai târziu, cum se trântește ușa de la intrare, după ce ea se gătise în baie. A ieșit să-și petreacă seara în oraș. Otrava parfumului ei încă plutește în aer.

Cu furia care mi-a mai rămas, mă târăsc din pat și mă așez, din mai multe mișcări, în scaunul cu rotile. A început să-mi slăbească forța din mâini, dar mereu am fost un bărbat hotărât. Găsesc ceva energie și mă învârt de colo-colo fără noimă.

Îmi ia ceva timp – și trebuie să-mi țin o mână cu cealaltă –, dar reușesc să-i scriu un SMS Anitei.

Aștept nerăbdător. Îmi răspunde după un sfert de oră, întrebându-mă dacă am căzut. Mi-e rău? Să trimită o ambulanță? Nu e asta, îi explic. Sunt în pericol de moarte. Cei doi complotează.

Îmi răspunde că se gândește la mine, ca de obicei. În seara asta, trebuie să mă odihnesc și să am grijă de mine. Să nu-mi pierd mințile. Și de ce aș fi în vreun pericol?

Acum e în oraș. O să treacă pe aici mâine.

S-ar putea să fie prea târziu. Mă privesc lung în oglindă. Parcă mi s-a prăbușit fața. Gura îmi atârnă deschisă, cu buzele tremurând, ca și cum nu știu ce să spun. Ochii mi se holbează în gol, înspăimântați.

E dureros, mai ales la vârsta mea. Am avut parte de mai multă umilință decât pot să îndur. El a ajuns să-mi bântuie visele.

O rog să-mi trimită ceva să mă liniștească.

Peste câteva minute, îmi trimite un *selfie* făcut în toaleta unui restaurant. Un prim-plan cu ea, ridicându-și părul. Știe că îi admir gâtul. O asigur din nou că arată bine.

Mai trimite o poză, cu un cadru mai larg.

La marginea oglinzii, recunosc ceva. Sau, mai degrabă, pe cineva care trece pe lângă ușa deschisă. Asta-i o ocazie de care mă pot folosi.

Îl sun pe patron. Zgomotul lumii îmi izbucnește în ureche.

— Cum se simt?

— Maestre, cât mă bucur să vă aud! Unde sunteţi?

— În purgatoriu.

— Sper că nu.

— De partea cealaltă a răscrucii.

— Ce păcat că vă simţiţi prea rău ca să fiţi aici, cu noi, îmi spune Carlo. Îi văd pe prietenii dumneavoastră dragi prin gemuleț. Se simt bine. L-am trimis pe cel mai bun chelner al meu, Pietro, să aibă grijă de masa lor. Abia ține carnețelul în mână, tremură de emoție. O divinizează pe Anita și azi e parcă mai frumoasă ca de obicei, în jachetă de piele, colanți negri și cu tocuri înalte.

— Bijuuri?

— Peste sânii magnifici îi atârnă șiraguri de perle. Maestre, poate să-i ceară Pietro un autograf?

— Sigur că nu, Carlo. Aș fi profund ofensat. O să vă trimit mâine un DVD cu *The Wrong Blonde*, semnat. Spune-mi, au comandat ceva din meniul zilei?

— Azi avem în meniul special al zilei o brânză mozzarella minunată și cremoasă, care sigur v-ar plăcea, cu roșioare, busuioc și un pic de ulei. Dumneavoastră ați descrie-o ca „suculentă“. Știați că englezii numesc un sortiment de mozzarella „bivoliță“ – de parcă ar fi vorba de animal, nu de brânză?

— N-am auzit.

— Dar numai domnul Gibney a comandat-o.

— Om cu gusturi fine, domnul Gibney. Îl cunoști?

— Deloc.

— Anita ce a comandat?

— Calmar.

— Bună alegere. Și ceilalți? Ce fac?

— Anita e încântată de buchetul frumos pe care i l-a adus Zee. Știți să fi avut vreo neînțelegere?

— De ce spui asta?

— Pare că a avut loc un fel de împăcare, cu pupici pe ambii obraji. Acum sunt prietene la cataramă, maestre.

— Vaaai! Zee mănâncă bine? Știi că-mi fac mereu griji din pricina asta.

Sau a luat dovlecei și vinete la grătar și a lăsat mai mult de jumate în farfurie?

— Cu asta a început. Apoi, o să fumeze o țigară și o să se hotărască ce mai vrea.

— Firește.

Grupul e la o masă lângă geam și a ajuns la felul principal. Când e vorba de mâncare, Carlo e extrem de precis. Gibney savurează o friptură, și Eddie, biban de mare.

— Eddie pare înfometat?

— Întotdeauna mănâncă hulpav, vorbind întruna. Dar se petrece ceva…

— Poftim?

— A ieșit pe trotuar. Se lasă când pe-un picior, când pe celălalt.

— Vorbește la telefon?

— Pare că-și face griji pentru ceva.

— E singur? S-a dus după el domnul Gibney? Sau, poate, Anita?

— Nu, nu Anita. Ea e înăuntru. E foarte fascinată de domnul Gibney.

— În ce fel?

— Sentimental. De parc-ar fi făcuți unul pentru altul. Și cum îl privește… Buzele ei sunt…

— Unde?

— Atât de aproape de urechea lui, maestre.

— Șocant.

— Oare sunt logodiți?

— E doar o chestiune de timp.

— Mă bucur pentru ea. Cum a putut o asemenea femeie să reziste atâta timp fără un soț? O să organizăm petrecerea aici. Știți că avem un separeu privat, cel în care am organizat recepția după ce ați luat un premiu.

Urmează o pauză.

— Maestre, domnul Eddie pare necăjit de ceva și Zee discută cu el.

— Așa? Poți să investighezi, Carlo?

— Cu tot respectul, maestre, dar cum aș putea să aud amănuntele de aici?

— Trimite-l pe Pietro. Plantează-l în apropiere. El o să fie camera noastră de filmat.

— Sigur, maestre.

— Spune-i să-l roage pe domnul Eddie să se apropie și să-i șoptească ceva. Nu pomeniți nimic de mine. E o surpriză plăcută, care o să-l înveselească. Dar trebuie să aibă grijă să nu audă nimeni altcineva. Știi cât de mult îmi place să trec incognito. E „Păsărică Scumpă“.

— „Păsărică Scumpă“?

— „Păsărică Scumpă“.

— Stați să-mi notez.

— Nu scrie nimic. O să ții minte. „Păsărică Scumpă“. Șoptește-mi parola asta, Carlo, te implor! Imită-l pe Silvio Berlusconi.

— Domnule, Pietro e chelner, nu actor de comedie. Dar fie…

Carlo repetă parola, apoi telefonul amuțește un timp. Aud voci în fundal. Presupun că fac repetiții. Aștept.

Carlo reia legătura.

— Mai sunteți pe fir, maestre?

— Cum a reacționat?

— Cu tot respectul, maestre, dar nu așa de bine cum ați prevăzut.

— În ce fel?

— Parcă a înghițit un ac cu gămălie. S-a uitat ca un nebun, pe stradă, după cine i l-o fi vârât pe gât, alergând de colo-colo, când în sus, când în jos, când în stânga, când în dreapta, de parcă încerca să găsească un criminal înarmat. Și-a dat un pumn în frunte.

— S-a întors la masă?

— Acum Zee îl liniștește. Crede că e amețit de la băutură.

— Te rog, Carlo, încearcă să faci o poză cu tot delirul de la masă, apoi trimite-mi-o, ca să mă pot desfăta cu bucuria prietenilor mei.

— Asta e complicat, dar, pentru dumneavoastră, o s-o fac.

— După cum ziceam, nu pomeni nimic de mine, Carlo. Dac-ar afla cum mă perpelesc aici de îngrijorare, le-aș strica toată distracția.

— Bineînțeles, maestre. Știu cum vă gândiți mereu la ceilalți.

După câteva minute, primesc pe telefon o fotografie cu ei toți la cină. Nici Sam Spade nu s-ar fi descurcat așa de bine.

Sunt vesel și râd așa de mult, încât defechez în pat. Rahatul tot vine și vine, din ce în ce mai mult, ridicându-se în jurul meu ca o maree

neîndurătoare, până ajunge la tavan și mă văd zăcând înecat într-un sarcofag de fecale.

ȘAPTESPREZECE

Răpăiala ploii torențiale și un zgomot care mă face să deschid ochii. Fum de țigară plutind. O lumină de veghe aprinsă.

E noapte. Îmi revin în simțiri și mă ridic puțin în capul oaselor. Din oglinda mea, văd oglinda din sufragerie, în care o văd pe ea, îmbrăcată cu o rochie simplă, strâmtă, lungă până la glezne. Fumează.

Nu reușesc să-l văd pe Eddie, dar mi se pare că îl aud. Mă chinui să-mi schimb poziția, până văd un pic din creștetul capului. Are fața îngropată între coapsele ei. Îi lasă bale pe picioare, trăgând-o de poalele rochiei.

— Ce faci acolo, Eddie?

— Tu ești excitată, și eu îmi cer iertare. Aș vrea să pot să te satisfac în noaptea asta. Pot măcar să încerc să-ți ofer un pic de plăcere.

— Acum sunt neatrăgătoare?

— Sunt eu tulburat.

— Ce motiv ai, când totul merge bine și am discutat toate detaliile viitorului nostru? Dar, așa e, se mai întâmplă uneori.

Ea ridică privirea și, preț de o clipă, pare că se uită drept la mine.

— Deși, la Waldo, foarte rar. El e foarte senzual. Toată viața lui a avut un penis pofticios.

— Nu sunt o mașinărie, Zee. Mi-e imposibil să țin ritmul ăsta.

— Sunt o femeie în vârstă, dar chiar și-n seara asta Waldo a vrut să-mi vadă păsărica, zice ea.

— Și i-ai arătat-o?

— S-a rugat de mine, Eddie. Și e soțul meu.

— Asta nu-i o scuză. Nu pot să cred. Să zicem că i-aș arăta și eu sula nevesti-mii. Ce ai spune?

— Dar soția ta ar vrea să ți-o vadă?

— Nu neapărat.

— Oricum, faptul e consumat. I-am arătat-o deja.

El oftează şi ea nu mai zice nimic o vreme.

— Auzi, Gibney se mai vede şi cu alte femei?

— De ce întrebi?

— Nu pari prea sigur, Eddie. Nu vă povestiţi toate, ca băieţii? Waldo o să înnebunească dacă află. Ştii cât ţine la Anita.

— N-are nici o legătură cu Waldo.

— Gibney e un tip mincinos? Ştii că nu-mi plac mincinoşii, Eddie. I-ai divulgat totul, nu-i aşa? În ciuda a tot ce s-a întâmplat, îmi place de Anita. S-a purtat frumos cu mine, zice Zee.

— Da?

— A luat-o razna când am vrut să fug de acasă. Mi-a tras un perdaf cât casa, cum ar spune Waldo. Mi-a zis că ar trebui să-mi fac datoria, nu să alerg după himere, şi să-i fiu devotată până se prăpădeşte. După aia, sunt liberă să fac ce vreau, cu orice escroc îmi place…

— Aşa m-a făcut?

— Habar n-ai cum m-a făcut pe mine…

— Şi ce i-ai răspuns?

— Ea ştie că pun preţ pe loialitate. E singura valoare morală pe care o avem în India. Sper că pungaşul ăla needucat n-o să-i facă mizerii.

Replica lui nu o aud.

— Ridică-te de acolo, omule, pentru numele lui Dumnezeu! Unde mi-e bricheta? Pot fi şi dificilă, să ştii! Nu sunt eu vedetă de cinema, dar cel puţin am doi bărbaţi care-mi sunt devotaţi, spune ea.

Presupun că Eddie se ridică din genunchi. Îi ia ceva timp, dar, în cele din urmă, îi văd şi lui capul.

— Cine, în afară de mine?

— Waldo, desigur.

— Ţi-am spus, el nu contează. De ce trebuie să avem discuţia asta?

— Cum să nu conteze? E creativ, e admirat. Uneori, mă întreb în miez de noapte cum am reuşit, ce am făcut să-i captez atenţia unuia dintre cei mai fascinanţi bărbaţi? S-au scris cărţi despre el. Uite, acolo e una nouă.

— Ce zice?

— E scrisă de un prieten care a lucrat cu el. M-a făcut să râd. Waldo e

nepoliticos, leneş, capricios, anarhist şi provocator. Oriunde se duce, revoluţionează lucrurile.

Vocea lui Eddie pare sleită de puteri.

— Asta înseamnă mult pentru tine?

— Locurile unde mergem, hotelurile, cinele şi prieteniile cu oameni celebri, toate astea nu mi se datorează mie, dragule. Crezi că-i pasă cuiva, cât negru sub unghie, ce gândesc eu? Jumătate din timp, oamenii nici nu se uită la mine şi nu ţin minte cum mă cheamă. Cu englezii trebuie să ai grijă. Nu le plac pozeurii. Waldo m-a protejat. La un moment dat, voi fi nevoită să mă întorc în lumea obişnuită.

Eddie e dezamăgit.

— Eu nu pot să-ţi ofer ce-ţi oferă el. Pe scurt, cam asta spui.

— Primeşti şi tu invitaţii, nu? Mai mereu alergi dintr-un loc în altul.

— Da, mă duc pe la evenimente şi am talentul de-a afla unde se întâmplă lucruri. O să vii cu mine, da?

— Îmi vorbeşti de parcă aş fi animalul tău de companie.

— Până acum, ai fost tratată ca o doamnă distinsă…

— Datorită lui Waldo? Asta tot insişti să-mi transmiţi?

— Tu nu observi, dar oamenii fac temenele în faţa voastră, îi răspunde el. Mă tem c-o să-ţi lipsească acest lucru. Eu n-o să ştiu ce distracţii să-ţi ofer.

— Atâta timp cât nu va trebui să petrecem timp cu Gibney, rămâne de văzut.

— Nimeni nu m-a sprijinit ca el.

— Un bărbat ca tine poate să aibă prieteni mai de soi decât parazitul ăla.

Apoi o aud pe ea suspinând.

— Eddie, taci! Nu mai pălăvrăgi atât. Vocea ta mi se înfige în cap ca un pumnal. De ce ai expresia asta îngrozitoare?

— Nu numai că tu abia ce ţi-ai etalat vaginul, dar şi eu am fost aruncat într-o stare vecină cu nebunia, Zee. Uite, tremur. Am auzit ceva înfricoşător. De la chelner, la restaurant.

— De la Pietro?

— A venit la mine, cu un zâmbet absurd pe faţă, şi mi-a şoptit: „Păsărică Scumpă, Păsărică Scumpă“.

Se face liniște. Îmi îndes pătura în gură, ca să nu izbucnesc în râs.

— Am început să mă simt gay, Zee. Aud lucruri, cum spuneai că pățești și tu. Ospătarii nu se duc pur și simplu la clienți să le spună „Păsărică Scumpă“ la întâmplare. Nu am povestit nimănui ce am pățit în școală.

— Nu chiar nimănui. Gibney și cu mine nu suntem nimeni.

— Zee, draga mea, sper că nu ai suflat un cuvânt despre asta!

— Eu încerc să te ajut. De ce aș informa un chelner că ți-a tras-o profesorul de muzică, în timp ce fluiera *Don Giovanni*?

— Nu i-ai spus lui Waldo?

Mi-o imaginez dând din cap și uitându-se împrejur, după cea mai apropiată ieșire. Într-un sfârșit, îi răspunde.

— I-am pomenit ceva.

— I-ai povestit și restul? Cum ne-am dus la profesor și Gibney și-a pierdut cumpătul și l-a atacat?

— S-ar putea să-mi fi scăpat niște frânturi. Waldo e foarte convingător, Eddie. Mă domină.

— Ce nemernic e, să-mi înfigă așa un ghimpe în inimă!

— De-aia numai tu poți să mă ajuți să scap. Ne sufocă. Hai să isprăvim odată și să trăim liberi.

— Cum putem fi liberi, când ai fost așa nesăbuită cu vorbele tale?

— N-ai de ce să te rușinezi că ai fost violat. În zilele noastre, oamenii se duc la televizor să spună ce au pățit. Ar trebui să-ți publicăm confesiunea pe site-ul de internet, cu o poză. Ai scris despre asta într-o revistă de psihologie.

— Da, însă am refuzat să-mi dau numele.

— Ar trebui s-o faci acum. Ar genera trafic pe site. Waldo zice că ar transforma o problemă într-o soluție.

— E dezgustător. Nu vreau să fac o carieră ca victimă a violului. Ce-ar crede copiii mei? Mi se face rău numai când mă gândesc.

— Nu ai fost victimă. Asta e partea interesantă. Abia așteptai să fii violat. Purtai pantaloni strâmți.

— Asta-i nebunie curată!

— Îmi place când îți clocotește sângele în vine.

Urmează o pauză.

— Și, nu uita, ai mai ucis o dată.

— Pe cine?

— Pe Bow.

— Bow a sărit în gol ca să nu ajungă la pușcărie.

— Cu încurajarea ta, Eddie, hai să spunem lucrurilor pe nume. Tu l-ai ajutat să ia hotărârea. Ai făcut treabă bună, bravo! Cel mai bun lucru din viața ta.

— Nu eu am făcut-o!

— Ți-am adăugat-o la merite, dragule.

Sunt părți mari din dialog pe care nu le aud. Iau o înghițitură de votcă și-mi clătesc gura. Îmi face plăcere să mi-l imaginez cu capul în mâini, întrebându-se în ce s-a băgat.

— Nu te mai smiorcăi și nu te întoarce împotriva mea, Eddie, după ce am obosit punându-ți ordine în viață. Nu uita, eu sunt cea care te-a scos din sărăcie. Nu spunea Gibbo mai devreme că nu te mai vedea ieșind la liman vreodată? Asta dacă nu cumva…

— Dacă nu, ce? Dacă nu, ce? Ce pot să fac, Zee? Ce vrei de la mine?

— Fără mine, Waldo te-ar arunca în stradă. E lipsit de scrupule. Nu uita că Dumnezeu s-a îndurat de tine.

— Asta încerc să fac.

— Vrei să avem un viitor. Trebuie să te porți ca un bărbat. Știi ce înseamnă să faci vânt cuiva.

Pauză.

— Ce se aude? E Waldo? Te duci să vezi ce face?

— De ce e rândul meu?

— Pentru că n-o să-ți facă plăcere să-ți achiți datoriile, și sunt considerabile…

Eddie intră în cameră, aprinde lumina și se uită la mine.

— Te-ai trezit, prietene?

— Poți să mă întorci pe partea cealaltă?

În timp ce mă întoarce, ea apare în spatele lui.

— E simplu. Faci așa.

Înșfacă o pernă.

— Ești o pacoste, Waldo. Ai fost urâcios, știi prea bine. Sunt sătulă să-ți

bagi coada peste tot. Ia să te văd acum!

Îmi acoperă toată fața cu perna. Apasă.

Eddie o apucă de mână.

— Zee! țipă el. Nu poate să respire!

Se oprește. Eddie o privește uluit.

— Dumnezeule, Zee! Am putea face puşcărie pentru asta.

— Eddie, te rog, ar fi un act de caritate. O s-o cerşim şi noi într-o bună zi. Fă-o pas cu pas. Nu te grăbi. Nici nu ştii de câte ori m-a implorat să-l las să se ducă. A suferit destul. Lasă-l să se ducă la cele veşnice, apoi o să putem fi liberi.

La uşă, se oprește.

— După ce termini, Eddie, vino în brațele mele. O să te aştept.

OPTSPREZECE

Ea se întoarce, îl sărută pe obraz şi pleacă.

Iese şi el, dar îl aud plimbându-se prin sufragerie. Mâinile nu-i stau locului o clipă. Îmi pierd răbdarea. Trebuie să termine treaba înainte să adorm. Nu vreau să pierd nici un detaliu. Dacă nu poţi să te bucuri de propria ta moarte, ce bucurii îţi rămân?

— Eddie, Eddie…

Asta îl aduce până în pragul uşii. A lăsat perna la capătul patului. O ia şi se îndreaptă spre mine.

— Acum te văd. Păsărică, Păsărică, Păsărică…

— Astea-s nişte cuvinte dezgustătoare şi ofensatoare, îmi spune.

— Tu nu faci lucruri de neiertat pe la spatele meu? Ai luat ce-i al meu. Cum poţi să-i faci aşa ceva unui prieten?

— Dă-mi una, dacă poţi. Sunt slab. Corpul meu nu mi-a aparţinut niciodată. Încerc să mulţumesc pe toată lumea. M-am obişnuit să servesc oamenii, e ca un favor, ştii cum e…

Îmi încovoi degetul şi îi fac semn să se apropie.

— Eddie, milioane de oameni au comis crime şi apoi şi-au văzut de viaţă. Ştiu că trebuie s-o faci în seara asta. Păşeşte în lumină, ca să-ţi văd privirea de criminal.

Cred că mai are puţin şi plânge. Îşi acoperă faţa cu o pernă.

— Miroase a ceva aici, zice.

— Eddie, n-am nici o obiecţie să fiu ucis. Ar fi o încheiere fascinantă pe ultima pagină a CV-ului meu. Dar tu? Ai îndoieli? Ar cam trebui. O să te ţină la închisoare. Ţie îţi place viaţa ta aşa cum e acum.

— De ce ar fi o relaţie cu Zee mai rea decât iadul de nesiguranţă în care trăiesc deja?

— O să fii blocat aici, în viaţa noastră, nu în a ta. Şi nu vei avea

niciodată ce crezi că vrei, chiar dacă o să-l ai. Ei îi plac băieții răi, care încalcă regulile fără să se sinchisească de consecințe, pe când tu ești slab. O să te înrobească și nu o să ai o secundă de libertate.

Rămâne locului, vlăguit, apoi își face din nou curaj și vine spre mine.

— Ai de gând s-o faci acum, Eddie?

Ca să-l înveselesc, scot un sunet despre care aș vrea să creadă că e șuieratul morții.

Când se apropie, apăs un buton pe iPad, care pornește televizorul din colțul opus al camerei. Imaginea e uriașă; sunetul din boxele gigantice de pe cele două laturi sună ca un asalt. Auzim vocea lui Johnny Rotten: „*No future! No future!*“

Muzică de fundal pentru moarte.

— Uite, Eddie, e ăla nou, zic. Noul meu film. Te uiți un pic la el, sau ești pe grabă?

Vocea lui Johnny se estompează. Ecran negru. Se aude o voce – „Salut, sunt mort!“ E anunțul făcut de mine.

O să-l înregistrez din nou mâine, dacă mai trăiesc și am ceva timp liber. Sună un pic dogit, cabotin și à la Orson Welles.

„Sunt eu, Waldo, și vă vorbesc de dincolo de mormânt. Din iad, sper. Cel puțin, aici e cald. Asta e povestea mea de final. Priviți, ea e Zee…“

Rulează câteva imagini cu ea frăsuindu-se.

„El e Eddie. Îl auziți aici…“

Câteva ciripituri și târșâit de picioare marca Eddie.

„Și acesta sunt eu…“

Vocea mea, barba mea – un *selfie* mare și un zâmbet de lup.

— Nu poți să negi nimic, Eddie. Sunt multe imagini. Uite, aici e omul tău, Gibney, în fața apartamentului meu. Aici e Zee. Sunteți la cină. Carlo a făcut o poză superbă cu voi toți, îi spun.

Sunt fotografii cu Zee, în multe poziții diferite. Urmează vocea ei și, amurgul zeilor, orgasmele.

— Totul e înregistrat, Eddie. Uită-te în camere și fă cu mâna.

— E o nebunie, Waldo. N-am avut niciodată intenția să te omor. De unde ți-a venit ideea asta? Nu am vrut decât să te așez mai confortabil…

Dă înapoi.

— Apropo! strig după el. Roagă-l pe mentorul tău, domnu’ Gibbo, să ia legătura cu mine. Trebuie să stăm de vorbă.

Nu există părticică din mine care să nu mă doară. Afurisit lucru e durerea! Dar nici măcar nu pot să mă odihnesc. Îi aud certându-se în sufragerie. Ea țipă la el.

— Eddie, ai dat-o în bară, ca de fiecare dată!

Forfotă mare, urmată de un țipăt de bărbat. Una din oglinzi cade și se sparge. Ea îl fugărește, bănuiesc, în timp ce el încearcă să-și strângă lucrurile. Una dintre loviturile ei și-a atins ținta. Sper că la cap. A pus mâna pe el, cred, și s-ar putea să-l strângă de gât, e capabilă, țipetele lui sunt din ce în ce mai slabe, gâfâielile ei, din ce în ce mai sonore. Deși tare mi-l doresc mort și mi-ar plăcea să-i văd capul pe o tavă, nu vreau să-i putrezească trupul pe podeaua sufrageriei mele și nici să-mi văd soția după gratii.

Îmi adun puterile și mă dau jos din pat, ca să intervin. Până să ajung la scaunul cu rotile, alunec și cad. Fâlfâi din mâini și din picioare pe podea, unde nu pot decât să gem și să încerc să strig, ca un Gregor Samsa la bătrânețe.

În sfârșit, zgomot de ușă trântită. Întunericul circulă ca un ecou prin cameră.

M-a epuizat să fiu aproape omorât.

NOUĂSPREZECE

— Ce s-a întâmplat, dragă Waldo? mă întreabă Samreen.

Mă întorc, atât cât pot.

— Spune-mi la ce te referi, scumpa mea Sammy…

Părul negru i se revarsă peste umerii trenciului. Chiar şi pe vremea asta, poartă o eşarfă de lână, în timp ce mă plimbă prin oraş, aplecându-se din când în când până la urechea mea.

— Mama se mişcă mai încet. E normal, pe măsură ce îmbătrâneşti. Dar acum se uită la tine şi te ascultă. E atentă. Asta e ceva nou. Când merge cu ăia mici în parc, îi lasă să o conducă. Cu noi nu s-a purtat niciodată aşa.

— Dar cum era?

— Frustrată şi furioasă. Nu voia să petreacă timp cu noi. Ştii că a fost mână de fier, ca să zic aşa, cu copiii ei?

— Ceva idee am avut.

— Cu tata, la fel. Spunea: „Nici măcar nu mă bate“. Când era nervoasă şi ne plesnea, era mulţumită. Sau alteori ne ţinea cu capul sub apă, în cadă, până când simţeam că ne înecăm. După aia, mânca bine. Dar cu tine ştia că nu poate să-şi facă numerele de nebunie.

— De ce nu?

— Waldo, tu ai salvat-o. După ce a pus mâna pe tine, şi-a pierdut interesul pentru noi, slavă Domnului. Dar am fost furioasă ani de zile. Abia după atâta timp îmi place de ea un pic mai mult.

— Şi mie.

— Sincer, s-a purtat aşa şi cu tine? Nu răspunzi… Ştii, pe noi ne sufoca.

— Da.

— Şi ce-ai făcut? Din nou, nu răspunzi, Waldo.

Mă întorc să mă uit la ea, dar priveşte undeva în depărtare.

— O să stau de vorbă cu ea zilele astea.

— De ce?

— Mă tem că o să moară înainte să discutăm despre tot ce s-a întâmplat și o să rămân cu o groază de cuvinte nerostite.

— Sper s-o faci. Îmi plac finalurile hollywoodiene.

Zee e la film cu copiii. Samreen se bucură că poate să mă ducă prin locurile unde ne plimbam pe vremuri: Earl’s Court, South Kensington, Chelsea. Au ajuns de nerecunoscut pentru amândoi. Ne oprim în fața cafenelei Troubadour și schimbăm impresii, dar nu pentru mult timp. Samreen nu știe, dar trebuie să ajung undeva. Îi trimit un SMS Anitei și o anunț să se pregătească. Pornesc spre ea. Știe ce are de făcut. Nu mă dau în vânt după răzbunări, dar, în cazul lui Gibbo, pot să fac o excepție.

— Și eu mi-am descoperit un nou soi de lentoare, îi spun lui Samreen. Plus că o iubesc pe Zee la fel ca întotdeauna.

— Te iubește. Felul în care se uită la tine… Și, ca de obicei, îi e puțin frică. Parcă a apărut între voi o urmă de melancolie. Ce se petrece? De ce m-ai rugat să vin la Londra câteva zile mai devreme?

— Despre asta trebuie să vorbești cu Zee.

— Fii înțelept și nu mai huli în prezența ei, Waldo, continuă ea. Mama nu și-a mai vopsit părul și a început să bată mătănii, citind Coranul. Văd că în camera ei a apărut un covoraș de rugăciune. Pesemne că incantațiile în arabă o liniștesc. Religia îți explică totul când ești într-o stare de confuzie. Însă ieri, pe stradă, purta o fustă lungă și avea capul acoperit.

— Ai întrebat-o de ce?

— Nu. Până și aici, la Londra, oamenii se uită cu ură la femeile care poartă văl. Mă întreb dacă ține post. În copilărie, țineam și noi, din cauza lui tata, dar oare nu cumva a început și ea?

— N-aș crede. Și așa e slabă.

— Mami s-a îndepărtat de adevăr. Există materialism, boli psihice și perversiune. Hijabul o face să se simtă puternică. A ajuns oare sub o influență nefastă? continuă Sammy.

— Dumnezeu e ușor de dus de nas. E și adormit, și un pic fraier. Sunt un sceptic devotat și, de aceea, nu sunt așa de credul. Tot ce pot spune e că intenționez să rămân în căsnicia asta până mor.

— A mea se apropie de sfârșit, tati. Cum ai reușit s-o menții vie pe a ta

atâta timp?

— Pentru că sunt genial.

— Știi care e cea mai mare frică a mamei? Că o să te piardă. Că o să mori. O bântuie de mult spaima asta. „Fără el, n-o să mai fie nimic“, spune ea.

Îmi împinge scaunul cu rotile până la Carlo’s – și e mult de mers. Ajungem după ora prânzului. E o masă liberă lângă geam. Putem să bem un ceai.

Zee l-a înlocuit pe Eddie cu Dumnezeu – o decizie înțeleaptă, din punctul meu de vedere. Dar mă tot întreb unde o vor duce deziluzia și năruirea tuturor speranțelor. O să-și revină, cred. O să aibă nevoie de ceva timp. Nu că eu aș avea prea mult la dispoziție.

— Waldo, trezește-te! îmi spune Samreen. Omul ăla îți face cu mâna. Acolo, vizavi. Nu e prietenul tău?

Mă întoarce cu fața spre ei. E Anita, împreună cu Gibney. L-a adus cu ea. Mă bucur să-l văd. A venit vremea să-i administrez un șoc și să-l pun la respect. E timpul să retez capul șarpelui dintr-o mușcătură.

Și el e încântat să mă vadă. Încearcă să traverseze strada către mine, cu oarecare nerăbdare.

— Ești sigur că vrei să vorbești cu omul ăsta, Waldo? Pare cam furios. E PR-ul Anitei?

Din spatele lui, Anita vine să mă pupe. În tot acest timp, Gibney se uită la noi, întrebându-se cum să abordeze situația. Rămâne perplex pentru o clipă. Boala vine la pachet cu o consolare: nu poți să apuci de guler un om în scaun cu rotile și să-l arunci în fața mașinilor.

Gibney îmi întinde mâna, dar nu reușesc s-o ating. Se apleacă. Vrea să-mi vorbească.

— Ah, Waldo, am tot încercat să te prind. N-ai vrea să rămânem singuri o clipă, ca să discutăm despre comportamentul tău nerezonabil?

— Nimeni nu-și dorește mai mult ca mine să audă adevărul despre sine, domnule Gibney. Sper doar că o să vă faceți timp să-mi arătați ciomagul pe care l-ați adus.

Samreen mă întreabă dacă m-ar deranja să plece. Vrea să facă niște cumpărături și se întoarce mai târziu să mă ia. Anita îi spune că e de acord

să mă preia în grija ei. Fac schimb de numere de telefon, în caz că se întâmplă ceva nasol cu mine.

Am obiecţiile mele în ce-l priveşte pe domnul Gibney, dar sunt câteva lucruri pe care vreau să le aflu. Oare civilizaţia nu înseamnă să-ţi păstrezi cumpătul când nu ai nici un motiv să te înfrânezi?

Ne aşezăm la masă. Anita are privirea înfricoşată a unei nuci gata să fie băgate în spărgătorul de nuci. Ce poate să facă, în afară de a-şi piguli unghiile? Pietro ne aduce meniul; Carlo vine şi el şi ne copleşeşte cu atenţie. Îl rog pe Pietro să-mi aducă ceaiul meu negru preferat şi o carafă de apă clocotindă.

— Domnule Gibney, mi se pare ciudat să te văd şi altfel decât dând târcoale casei mele, ca şi cum ai vrea să-mi furi tablourile, îi spun într-un sfârşit.Vrei neapărat să vezi posterul semnat Peter Blake sau alte bunuri?

— Nu mă interesează.

— Ce mai face amicul tău Eddie?

— Asta ar trebui să ştii tu. I-a fost rău şi e rănit la umăr şi la ochi. Acum stă într-un hotel de mâna a şaptea.

— E chiar aşa ponosit?

— Nu miroase tocmai grozav. Împarte camera cu alţi şase bărbaţi. Şi lucrează la bar în club.

— Cum vă mai merg noile planuri? Următoarea ţintă e Patricia Howard, nu-i aşa? O să vină la noi la cină şi o să mă asigur că o să discut chestiunea asta cu ea.

— Ce ai tu împotrivă dacă oamenii fac cunoştinţă? mă întreabă Gibney. Anita mi-a spus că te-ai izolat, eşti paranoic şi ai un caracter mizerabil…

— Gibbo, intervine Anita. Destul! Nu e paranoic.

Gibney îi ia mâna şi o mângâie uşor.

— Eddie îţi spunea „maestre“. Îi plăcea să-şi petreacă timpul cu tine. Spunea că ştii ce faci.

— Drăguţ din partea lui, dar pot să te întreb ceva? De ce a avut prostul-gust să se joace cu soţia mea? Sau ar proceda la fel cu nevasta oricui? Am auzit că nu se obosea să facă discriminări.

Gibney fornăie.

— Nu-mi face plăcere să fiu eu cel care ţi-o spune, dar soţia ta era

leşinată după el. Nu ţi-ai dat seama? La ce te uitai toată ziua? El o satisfăcea. Mă tem că asta-i o treabă de bărbat mai în formă ca tine. L-a încălecat, promiţându-i că o să-i facă un rost în afaceri, că o să-i găsească un apartament şi alte chestii. L-a tras pe sfoară şi, mă tem că trebuie să vă spun şi asta, lui nici măcar nu i se părea prea grozavă la pat.

Mă uit lung la Anita.

— Domnule Gibney, dacă eşti un adevărat codoş de cocote masculine, o să fiu tare dezamăgit dacă nu faci ceva josnic şi azi. Am şi eu nişte standarde şi n-aş avea încredere niciodată în cineva care poartă pantofi cu vârf ascuţit. Dar, din câte am auzit, eşti managerul lui Eddie. Sclavul tău n-a pus mâna nici pe bani, nici pe femeie, dar aproape că ai pus la pământ un om bolnav cu planul tău de-a te îmbogăţi prin el. Ştii că băiatul a încercat să mă şi omoare? adaug eu.

La asta, Gibney, care e un tip agitat şi irascibil, cu nişte rictusuri enervante, râde.

— Cum ar putea să fie Eddie genul criminal? Soţia ta avea boală pe tine. Voi doi, iubiţeii cocârjaţi, aţi încercat să aruncaţi vina asupra lui.

Se apleacă spre mine.

— Zee e agresivă şi te-a portretizat mereu ca pe un monstru. Mi-am făcut griji în privinţa lui Eddie, cu devotamentul lui faţă de voi doi. Soţia ta l-a dus de nas la greu, cu amăgirile şi promisiunile ei, continuă Gibney.

— În ce fel?

— Cât timp a satisfăcut-o pe nevastă-ta, ai fost mulţumit s-o laşi să-l folosească. Nimic nu e pe gratis, toată lumea plăteşte pentru sex. Ea ştia că urma s-o coste… Dar, când el a cerut un pic de egalitate, l-ai chinuit. Bietul om… Te-ai jucat cu mintea lui. Ţi-ai bătut joc de copiii lui şi de abuzurile prin care a trecut. Ştiaţi amândoi ce i se întâmplase, nu-i aşa?

— Mi s-a povestit despre rolul pe care l-ai jucat în decesul lui Bow.

— Şi asta e vina mea, nu?

— Îmi ridică moralul să aud ce nevinovat eşti, domnule Gibney.

— Eddie a fost găsit leşinat pe stradă după ce a reuşit în sfârşit să fugă de la noi în seara aia. L-a atacat cu un Glob de Aur.

— Nu, era o statuetă BAFTA. Sunt foarte solide.

— L-a lovit rău, pentru că nu a făcut ce i-a cerut ea. A fugit de voi, de

Londra, până la aeroport, unde voia să se urce într-un avion și să scape pentru totdeauna. Luase o supradoză serioasă și a trebuit să fie dus la spital pe targă. Fata lui a suferit și ea o cădere nervoasă. Au amândoi nevoie de îngrijiri de durată. Sunt foarte dezamăgit de familia ta, Waldo, și ți-o spun în față…

Îi ridică mâna Anitei și i-o sărută.

— Dar măcar o am pe ea.

Gata, mi-a ajuns. E timpul să-ți iei adio de la juisări, domnule.

Pornesc minicamera și o țin cu o mână. Mă aplec peste masă și, cu cealaltă mână, îi răstorn carafa cu apă în poală, peste pulpe, peste braț și în zona șlițului. Oi fi eu slăbit, dar reușesc o lovitură bună și perfect țintită. Apa fierbinte își face efectul. Inspir adânc și îl privesc plin de încântare. Sare în picioare, urlând, opărit și înnebunit de furie. Țopăie de colo-colo, fâlfâindu-și organele genitale, iar eu mă îndepărtez un pic de masă, ținând camera fixată pe el. Posteritatea n-o să rateze nici o secundă.

— Acum o să se gândească de două ori înainte să-mi iasă în cale, îi spun Anitei.

Până s-apuce să mă atace, Anita îl ține de mâini și îl ia spre toaletă ca să-i toarne apă rece peste părțile intime opărite.

O văd pe Samreen venind în fugă spre mine. Carlo și Pietro apar și ei. Se strâng toți în jurul meu.

— Ce s-a întâmplat, Waldo? mă întreabă ea. Ți-ai terminat deja ceaiul?

— Da! îi răspund, în hărmălaia generală. Și am făcut treaba pentru care am venit. Am avut o zi excelentă. Uneori, e o plăcere să fii în viață.

DOUĂZECI

Dăm o petrecere. Vin copiii, Samreen, prieteni. Carlo şi Pietro ne aduc prăjituri de la restaurant.

Anita mă ia de mână şi-mi spune să nu-mi fac sânge rău. A terminat-o cu Gibbo pentru totdeauna. Unele nesăbuinţe merită încercate, dar de data asta distracţia a încetat să mai fie distractivă. Nu se plânge. A câştigat o prietenă, pe Francesca, fata lui Eddie.

— O duc la o galerie, apoi mergem la film. Aşa pot fi şi eu de folos, continuă Anita. E o cântăreaţă bunicică. Ştie să cânte la tobe şi la pian…

La masă, înconjurat de oamenii pe care-i iubesc, abia dacă mai sunt treaz. Se aşterne o umbră peste tot; zgomotul lumii se stinge, cum se spune că se întâmplă înaintea unui tsunami. Râsete, vorbe, clinchet de pahare şi tacâmuri se estompează pe rând. Sunt mai mult decât puţin absent, dar îmi place să cred că pe chip mi se citeşte mulţumirea relativă, în pofida a tot.

Încep să-mi văd moartea în ochii lor. Moartea îţi devastează înfăţişarea, n-am nici o îndoială. Sunt şocaţi de cum arăt. Micit în propriul corp, sunt numai piele şi os; ochii sunt prea mari pentru faţa mea; gura mi se mişcă spasmodic şi oamenii cred că o să vomit pe ei.

Toată lumea e atât de binevoitoare, încât mi-e clar că mă apropii de sfârşit. După atâta vreme, moartea mă lasă mai rece ca înainte. Mă gândesc la copilărie, la mama şi tata, şi îi iert, aşa cum sper să fiu iertat şi eu. Mă gândesc la femeile pe care le-am iubit şi la cele care m-au iubit. Mi le imaginez pe Zee, Samreen şi Anita făcând ordine prin lucruri după ce nu mai sunt, trimiţând hainele la un magazin social, luând la lins hârtiile şi fotografiile. Sper să se uite la materialul pe care l-am filmat în ultimele câteva luni. Mă întreb cât o să mai stea Zee aici fără mine sau dacă o să plece în State cu Samreen.

— Simt nevoia să mă întind, îi spun lui Zee.

Sunt țărână, și povestea mea se încheie aici.

— Te duc eu.

Prietenii nu mai stau mult. Copiii spun noapte bună și femeile mă așază în pat.

Zee mă mângâie pe cap așa cum îmi place. Îmi răspunde la întrebări, dar apoi rămâne tăcută, ca năucită. M-a vrut mort. O să i se îndeplinească dorința.

Bătrânețea e noua copilărie: mă mângâie și mă sărută, soțul și copilașul ei. Îmi rostește numele. Mă îndepărtez plutind.

E un mod onorabil de-a pleca, cu nimic mai prejos decât altele. Totul a fost spus, tot, în afară de numele ei.

— Zee… Zee. Ai uitat de mine un timp. Dar acum ți-ai amintit. Asta-i tot ce-mi doresc. N-a existat niciodată nimic în afară sau mai presus de tine.

Răsuflarea dragostei ei pe fața mea. Nu-i așa de rău să mori. Ar trebui să încercați și voi la un moment dat.

Raftul Denisei
HANIF
KUREISHI
nimicuri
roman
book
HUMANITAS